

Giới thiệu Hắc Âm Thần Đế

Thể loại: huyền huyễn, sắc hiệp, dị giới, xuyên không, 18+

Trong một lần về quê nội thì Lưu Vân lại vô tình nhặt được một đoạn kiếm rỉ sét ở ven hồ và dự tính đem về cho ông nội cậu xem. Trong đầu cậu cứ nghĩ là đoạn kiếm cùn, ai ngờ nó lại sắc bén vô cùng làm cậu bị thương, máu của Lưu Vân chảy dọc theo đoạn kiếm và Lưu Vân bị hút vào vòng xoáy thời không. Hệ Thống Tu Luyện: Võ Đồ, Võ Sĩ, Võ Sư, Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Tông, Võ Tôn, Võ Thánh, Võ Đế, và được chia thành 10 tầng.

Hệ Thống Hồn Lực: Nhất cấp, Nhị Cấp, Tam Cấp... Cửu Cấp và được chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Hệ Thống Yêu Thú: Nhất cấp, Nhị Cấp, Tam Cấp... Cửu Cấp và được chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Lời nói đầu: Chào tất cả các "Đồng Dâm" à không là "Đồng Đạo". Lời nói đầu tiên xin cho phép Hắc Âm Công Tử gửi đến các đồng đạo và ban quản trị một năm tràn đầy hạnh phúc. Bộ truyện "Hắc Âm Thần Đế" là bộ truyện đầu tay, nên trong quá trình sáng tác có thể các bạn sẽ bắt gặp những khoảnh khắc cũng như những tình tiết có thể giống hoặc khá giống với các bộ truyện khác. Và tại hạ cam đoan là tự mình sáng tác và không có copy cũng nhưng đạo văn những bộ truyện khác nếu như có tình huống trên. Vì thế mong được sự thương xót cũng như sự nâng đỡ từ các đồng đạo và ban quản trị để tác phẩm có thể được hoàn thiện hơn. Xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Âm Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thanh kiếm rỉ sét (1)

Thiên Vân Đại Lục, Nam Thiên Vân.

Bên bờ suối với nhiều viên đá lởm chởm, có một thi thể thiếu niên đang nằm với ngũ quan đều hướng lên trời. Bỗng nhiên có một đạo kim quang từ trời cao rớt xuống cực nhanh vừa chớp mắt thì đã mất, đạo kim quang nhập thẳng vào thức hải của thi thể thiếu niên đang nằm. Ước chừng 15 phút sau, thi thể của thiếu niên bỗng nhiên cử động ngón tay và mở mắt ra. Không biết có phải là do phần máu từ đầu chảy xuống mí mắt hay không mà thiếu niên mở mắt có vẻ khó khăn.

Thiếu niên mở mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhưng chưa kịp nhìn kĩ thì đã thấy một con nhurc đầu ập tới. Thiếu niên thiết nghĩ phải chi có 1 vỉ *Panadol Extra* thì hay biết mấy. Chưa kịp ảo tưởng xong thì 1 lượng kí ức xa lạ ập tới làm cho thiếu niên càng đau thêm dữ dội và bất tỉnh ngay sau đó. Nếu không có phần máu đông trên khuôn mặt, có thể nhận ra rằng đây là Tiểu Thiên nhị công tử của trấn quốc phủ, con trai thứ hai của trấn quốc đại tướng quân Tiểu Trần Thiên trấn thủ phía Nam của Thiên Lưu Đế Quốc. Thân thể là vậy nhưng linh hồn thì đã hoàn toàn khác, đổi lại linh hồn từ vong của Tiểu Thiên là linh hồn vừa mới vượt thời không đến, hần tên là Lưu Vân.

Lưu Vân là một sinh viên khoa khảo cổ học, vì đam mê khảo cổ của cậu là từ ông nội của cậu mà ra. Lưu Vân trong một lần về quê thăm ông nội thì ra bờ suối cách nhà khoảng 5km để câu cá. Trong khi cá cắn câu cố gắng dựa thì làm lệch dây câu vào một viên đá to ở giữa dòng suối và làm đứt dây câu, Lưu Vân bất ngờ chạy ra xem thử ai ngờ thấy được một thanh kiếm đã rỉ sét được cắm vào viên đá và lộ 1/3 thanh kiếm ra ngoài. Lưu Vân dùng hết sức bủ sữa mẹ để kéo thanh kiếm ra ngoài, nhưng không như tưởng tượng, thanh kiếm được rút ra chỉ là 1 đoạn kiếm có được phần chui và 1 chút của thân kiếm. Vì thấy đoạn kiếm có phần lạ mắt nhất thời lòng ham mê khảo cổ nổi lên làm cho 2 con mắt của Lưu Vân phát sáng như gặp được bảo bối, Lưu Vân tinh tế kiểm tra đoạn kiếm nhưng cả buổi chẳng phát hiện được gì. Đến khi thử độ bén của đoạn kiếm, ngón tay của Lưu Vân vừa chạm nhẹ vào lưỡi kiếm thì đã bị thương ngay, Lưu Vân bất ngờ cứ tưởng rằng đoạn kiếm kia đã rỉ sét thì sẽ rất cùn ai ngờ nó lại sắc bén đến như thế làm mình bị thương. Nhưng khi giọt máu của Lưu Vân dính vào đoạn kiếm thì đoạn kiếm lại chuyển động và xoay tròn tại chỗ. Lưu Vân hoảng sợ buông đoạn kiếm ra thì thấy đoạn kiếm lơ lửng và xoay tròn ngày càng nhanh, dần dần hình thành 1 vòng xoáy và hút Lưu Vân vào trong. Lưu Vân chưa kịp ứ ớ gì thì đã bị xoáy hút đi, sau đó thì..... thì không còn sau đó nữa...))

Trời vừa sáng không khí tại bờ suối rất ẩm ướt nhưng thiếu niên ngủ rất là ngon lành, vừa lẳng qua vừa lẳng lại lẳng một hồi tự gằn dòng suối và lẳng tiếp một cái nữa rớt từ trên viên đá tại bờ suối xuống dòng suối lạnh ngắt. Lưu Vân giật mình vội vàng tỉnh giấc và ngẩn ngơ vài giây sau đó bò lên bờ, do nước suối lạnh nên Lưu Vân vừa đi vừa run như cây sậy. Lưu Vân nhớ lại lúc bị vòng xoáy hút đi thì bất chợt trong đầu có thêm một đoạn trí nhớ không thuộc về mình.

-Tiểu Thiên? Trấn quốc tướng quân Tiểu Trần Thiên? Thiên Lưu Đế Quốc?

Lưu Vân bình tĩnh sắp xếp lại đoạn trí nhớ lộn xộn ấy, Tiểu Thiên nhị công tử của trấn quốc phủ con trai thứ hai của trấn quốc đại tướng quân Tiểu Trần Thiên. Trong một lần được Mã Lệ Đạt đệ nhất mỹ nhân của Thiên Nam Thành hẹn gặp để trao vật đính ước, mà vật đính ước của Tiểu Thiên là một đoạn mũi kiếm trấn gia chi bảo của Tiểu gia được truyền từ các đời gia chủ mà hiện tại do Tiểu Trần Thiên nắm giữ. Vì để được lòng mỹ nhân nên Tiểu Thiên nghe theo lời xúi dục của Trình Dật là hò bằng cầu hữu của Tiểu Thiên trong Tứ Đại Tiệp Nhân của Thiên Nam Thành và hiển nhiên là Tiểu Thiên cũng nằm trong số đó. Trình Dật đã bày mưu tính kế cho Tiểu Thiên đi ăn cắp trấn gia chi bảo của nhà mình để trao cho Mã Lệ Đạt làm vật đính ước. Nhưng khi gặp được Mã Lệ Đạt ở bờ suối cách Thiên Nam Thành 5 dặm về phía Bắc thì Tiểu Thiên chưa kịp nói gì tức thời đã bị Trình Dật đánh lên một chiêu vào đầu ở phía sau và bất tỉnh. Trước khi hoàn toàn bất tỉnh Tiểu Thiên loáng thoáng nghe được Trình Dật xưng hô với Mã Lệ Đạt là "Chủ Nhân". Do mất máu quá nhiều nên Tiểu Thiên nhị công tử của Trấn Quốc Phủ đã từ vong sau đó và tiếp đến là linh hồn của Lưu Vân được đoạn kiếm

mang theo và nhập vào xác của Tiểu Thiên.

Đến đây thì cơ bản Lưu Vân đã hiểu được thân thể của như cái chết của Tiểu Thiên nhị công tử của Trần Quốc Phủ. Và điều quan trọng hơn khiến cho Lưu Vân khóc không ra nước mắt là tại đây đã không còn ở Trái Đất nữa, mà là ở một nơi được gọi là Thiên Vân Đại Lục. Trước hết Lưu Vân chỉ biết được đây là Thiên Vân Đại Lục nơi mà Võ thịnh Văn suy, khi luyện võ ở cảnh giới nhất định thì có thể khai phá sông suối, núi non, biển cả, có thể bay lên không và chui xuống đất, di sơn đảo hải nói chung là cái gì cũng làm được với điều kiện là có đầy đủ thực lực.

Đem thân thể suy yếu tìm một ít trái cây ăn lót bụng và tạo lửa để hong khô quần áo, Lưu Vân đem quần áo để kế bếp lửa hong khô còn bản thân thì chạy lại bờ suối để tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ và nhìn lại bản thân. Lưu Vân nhận thấy cái nhị công tử này lớn lên cũng có chút tư sắc, sở hữu làn da trắng sáng, ngũ quan tuấn tú, mắt cong, mũi sáng, mũi cao, có thể nói là đẹp đến nữ nhân cũng ganh tị. Nhưng Lưu Vân cũng chẳng vui gì khi nhị công tử không thể luyện võ, vì thế Tiểu Thiên đã giành toàn bộ thời gian đều giành vào việc giữ gìn nhan sắc và trêu gẹo con gái nhà lành nên Tiểu Thiên mới được mệnh danh là Dâm Dâm Công Tử trong Tứ Đại Tiệp Nhân tại Thiên Nam Thành.

Nguyên nhân là lúc Tiểu Thiên được sinh ra thì trời sinh dị tượng, cả một bầu trời đỏ tươi lang tràn khắp cả Thiên Lưu Đế Quốc. Nhận thấy hiện tượng như thế Tiểu Trần Thiên mừng rỡ cho rằng con mình là Nhân Trung Long Phượng sau này có thể nhất phi trùng thiên, nên Tiểu Trần Thiên tự mình đến Luyện Đan Công Hội thỉnh gặp hội trưởng Dương Trung Nhân là Tứ phẩm luyện đan sư đến xem thể chất cho con mình. Nhưng tiếc vui chóng tàn khi Dương Trung Nhân nhận định Tiểu Thiên là Phong Thần Thể Chất. Phong Thần Thể Chất là 1 trong những loại thể chất hiếm gặp nhất trên Thiên Vân Đại Lục, người bị thể chất này sẽ bị phong bế toàn bộ kinh mạch, đan điền và thức hải nên dẫn đến hiện trạng cơ thể suy nhược, không thể tập võ và hạn chế trí tuệ. Chính vì vậy, nên Tiểu Trần Thiên có thể nói là nghĩ hết mọi cách và tốn một số tiền khá lớn để xin Dương Trung Nhân hội trưởng luyện chế 1 khóa Cổ Thể Đan tứ cấp cao giai đan được, để cho Tiểu Thiên phục dụng. Nhưng dù vậy thì Tiểu Thiên chỉ cải thiện được thể trạng suy nhược cho Tiểu Thiên nên Tiểu Thiên chỉ có thể làm một phàm nhân đần độn và không thể tập võ. Với trí thông minh không được cao cho lắm nên Tiểu Thiên mới bị Trình Dật bày mưu tính kế để dẫn đến kết cục ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hanh kiểm rỉ sét (2)

Tình tẻ cảm nhận sự đau nhức mang đến từ vết thương trên đầu, Lưu Vân khẳng định được rằng đây không phải là mơ. Đối với Lưu Vân mà nói, hẳn là một con người trầm tĩnh chỉ khi nào có sự vật sự việc nào liên quan đến cổ vật mới có khả năng đá động được hẳn, với tính cách như thế Lưu Vân để dàng chấp nhận sự thật đang diễn ra trên cơ thể mình.

Nhưng có một điều mà Lưu Vân cảm thấy thật sự khó hiểu là Đoạn mũi kiếm gia truyền của Tiểu gia ở đâu? Lọc lại đoạn trí nhớ của Tiểu Thiên, Lưu Vân nhận ra rằng lúc ấy Tiểu Thiên đã bất tỉnh vì thế không biết được Mã Lệ Đạt và Trình Dật có lấy được mũi kiếm hay không. Cho dù có lấy được hay không thì Lưu Vân cũng không làm gì khác được là đi lấy quần áo đã hong khô và mặc lại, do trần trường bên bờ suối khá lâu và một cơn gió thổi nhẹ qua nên Lưu Vân có cảm giác lạnh teo tởm. Trong khi mặc lại quần áo, vô tình Lưu Vân phát hiện trên mu bàn tay phải của mình có 1 hình xăm hình thanh kiếm.

-Ủa? hình xăm gì đây? nhìn cái này có vẻ xinh đẹp hơn các tiệm xăm "Tha Thu" ấy chứ.

-oong!!!

Bỗng dưng Lưu Vân cảm thấy choáng váng và ngã lạng ra đất khi chưa mặc lại quần của mình. Khi Lưu Vân lấy lại tinh thần thì bản thân đã đi đến một không gian xung quanh không có vật gì khác ngoài một đoàn ánh sáng màu vàng ở phía xa. Lưu Vân nỗ lực bơi lại, càng lại gần Lưu Vân càng thấy được đây ẻo phải là cái gì khác ngoài thanh kiếm đã hút hắn ta vào và chuyển tới Thiên Vân Đại Lục.

-Ah không đúng, trước đó không phải nó chỉ có phần chui kiếm sao? sao bây giờ nó lại là nguyên thanh?

Suy nghĩ chốc lát Lưu Vân biết được phần còn lại của thanh kiếm chính là mũi kiếm gia truyền của nhà mình. Chính Tiểu gia gia chủ các đời cũng không biết tác dụng của mũi kiếm, chỉ biết được đó là biểu tượng tượng trưng cho gia chủ được ghi chú trong tổ huấn của Tiểu gia.

Lưu Vân cũng không biết sở dĩ phần mũi kiếm có thể ghép với chui kiếm là do khi Trình Dật đánh lén thì có vài giọt máu rơi vào phần mũi kiếm và mũi kiếm theo lòng bàn tay của hắn dung hợp với chui kiếm đã mang hắn tới Thiên Vân Đại Lục, hai phần của thanh kiếm gặp nhau trong thức hải của Lưu Vân và theo đó tiết ra 1 loại lực lượng khi hai phần của thanh kiếm hợp lại với nhau, luồng lực lượng đó đã phá tan sự phong bế của thức hải và chạy dọc theo tất cả các kinh mạch trong cơ thể làm cho kinh mạch của Lưu Vân to ra và hội tụ lại Đan Điền, hiển nhiên là đã phá tan luôn sự phong bế Đan Điền của Phong Thần Thể Chất. Và tất cả các điều trên đã diễn ra khi mà Lưu Vân còn đang mơ mộng về nơi phương xa nào đó.

Từ trên thanh kiếm Lưu Vân thấy được cái loại phù văn khó hiểu, trên thanh kiếm tiết ra một loại khí chất bá đạo ương ngạnh và cổ xưa, tựa như thanh kiếm này đã tồn tại từ khi thiên địa này được hình thành. Đang tình tẻ cảm nhận cái vật mà đã mang hắn đi du lịch từ Trái Đất sang Thiên Vân Đại Lục thì đã bị một luồng sáng từ trong thanh kiếm phát ra và đánh thẳng vào, Lưu Vân chưa kịp phản ứng thì đã thấy bản thân đã đi ra khỏi không gian kì lạ đó.

Lấy lại tinh thần Lưu Vân tranh thủ mặc quần vào, với độ tuổi 12 nhưng cậu nhỏ của Lưu Vân không hề nhỏ chút nào có thể nói là ước muốn của bao

thằng đàn ông. Luru Vân thiết nghĩ chắc do thằng này thường xuyên làm sự tình khi nam bá nữ nên rất dễ tâm đến việc cậu nhỏ của hắn, cũng nhờ vậy mà Luru Vân có thể nói là hưởng phúc vì thằng nhỏ của hắn khi còn ở Trái Đất không bằng phân nửa của thằng này. Nghĩ đến đây Luru Vân tự cảm thấy hài lòng.

-Sau này không còn lo không dùng được rồi, haha...

Trong khi Luru Vân đang tự sướng vì thằng nhỏ to ra thì chợt cảm thấy từ Đan Điền tuông ra một loại lực lượng mà trên Thiên Vân Đại Lục người ra gọi là Võ Khí. Võ Khí theo kinh mạch của Luru Vân vận chuyển chậm rãi từ từ chữa trị lấy vết thương của hắn, cảm giác thư sướng như mát-xa tại phòng mát-xa cao cấp làm cho Luru Vân quên mất mọe đây là đâu luôn. Khi Võ Khí vận chuyển được 1 chu thiên thì quay lại Đan Điền và nằm lại tại đó, Luru Vân mở mắt ra chợt cảm thấy bản thân khỏe như chưa từng có, từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ chưa cảm nhận được lực lượng cường đại như vậy.

-Thì ra đây là luyện võ. Uhm, Võ Khí màu đỏ nhạt, căn cứ theo trí nhớ của tên này chắc là khoảng Võ Đồ cấp 5 nhỉ?

Không ăn thịt heo thì cũng thấy được heo chạy, nên từ trong trí nhớ của Tiểu Thiên nhị công tử, Luru Vân biết được ở Thiên Vân Đại Lục luyện võ thịnh hành được chia thành: Võ Đồ, Võ Sĩ, Võ Sư, Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Tông, Võ Tồn, Võ Thánh, Võ Đế, và được chia thành 10 tầng. Mà Nam Thiên Vân khí hậu cực khắc nghiệt, tài nguyên không được phong phú nên Tiểu Thiên cũng không biết cảnh giới cao nhất ở Nam Thiên Vân là gì.

Luru Vân bình tĩnh phân tích tình hình hiện tại. Trước mắt Luru Vân không rõ gì về Thiên Vân Đại Lục nên dự tính đầu tiên của Luru Vân là quay trở lại Trần quốc phủ và ở đó một đoạn thời gian rồi tính tiếp. Nhưng khi quay lại Trần quốc phủ thì cái tên Luru Vân không thể sử dụng tiếp rồi.

-Heyzz!!! đành lấy tên Tiểu Thiên mà thay thế thôi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiểu Muội chua ngoa, Đại Ca nhỏ nhẽ

Thiên Nam Thành, Trần quốc phủ

-Lão gia! Thiên nhi nó đã mất tích 2 ngày rồi. Ông mau phái người đi tìm nó đi, huhu...

Một nữ phụ nhân đang nằm trong vòng tay của một trung niên nam tử, trên người nam tử này tán mát ra khí khái của bậc vương tướng, quanh thân người này có một luồng Võ Khí màu vàng đang từ từ lưu động để tránh đi nhiệt độ lạnh lẽo đêm khuya cho phụ nhân. Người trung niên này tên là Tiểu Trần Thiên phụ thân của Tiểu Thiên, Trần quốc đại tướng quân của Thiên Luru Đế Quốc.

-Nhược nhi à, đâu phải là ta không phái người đi tìm nó đâu. Nàng cũng biết cái thằng đó tính tình nó thế nào mà, giờ này chắc là đang đi gieo tai họa ở đâu đó để cho ta xử lý hậu quả dùm nó đây mà.

-Không đâu lão gia, từ hôm qua tới giờ thiếp cứ cảm thấy trong lòng bồn chồn không yên, trong những đứa con của ông đứa nào đứa nấy đều luyện võ chỉ có Thiên nhi của thiếp là không thể luyện võ. Hức hức, nếu mà Thiên nhi nó có bề gì chắc thiếp.... thiếp sống không nổi nữa lão gia. huhu...

-Được rồi, được rồi. Ta phái người đi tìm nó là được.

-Ảnh Nhất!!!. Tiểu Trần Thiên khề gọi

-Có thuộc hạ.

-Người đi ra ngoài tìm xem, cái thằng trời đánh đó nó đang ở đâu và bắt nó về đây.

-Vâng.

Nhắc tới Luru Vân à không là Tiểu Thiên, thì bây giờ Tiểu Thiên lầy hoay tìm đường ra khu rừng, rừng ở Thiên Vân Đại Lục khác xa so với ở Trái Đất. Cây cối ở đây do hằng năm sinh trưởng ở nơi có linh khí của thiên địa tắm bổ nên to và kì lạ hơn nhiều so với Trái Đất.

-Ài! lại lạc đường nữa rồi. Cái tên Tiểu Thiên chết tiệt, để lại kí ức cũng không được đầy đủ nữa. Bây giờ thì làm sao đi về đây...

Là một nhà khảo cổ học nên Tiểu Thiên tự nhiên biết cách dùng la bàn để tìm đường trong rừng nhưng không biết ở cái thế giới này có la bàn hay không nữa. Và hiện tại thì Tiểu Thiên chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của mình để tìm đường ra mà thôi.

Vừa đi được một đoạn của một con đường khác nhằm mục đích tìm đường ra, Tiểu Thiên chợt nghe được âm thanh ở phía trước. Mừng rỡ, Tiểu Thiên nhanh chân chạy lại nơi phát ra âm thanh. Khi đến nơi Tiểu Thiên thấy được một Cô nương à không quá nhỏ để gọi là cô nương, nên gọi là bé gái. Bé gái với 2 lọn tóc cột 2 bên đang ôm 1 con vật mà Tiểu Thiên ế biết nó là con gì, bé gái nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc, không biết trong rừng già này có người chơi trốn tìm. Tiểu Thiên không biết bé gái nghi hoặc nhìn hắn, hắn tưởng đâu là bé gái đang hoảng sợ, Tiểu Thiên nhẹ nhàng đi lại gần và nói:

-Bé gái, muội có biết đây là đâu không? và thế nào mới có thể đi ra được?

Bé gái lại càng nghi hoặc nhìn hấn, vào đây chơi trốn tìm mà không biết đây là đâu, thiếu niên này ngộ thật. Ấy, mà khoan đã hấn gọi mình là gì nhỉ? Bé gái???

-Uy, cái tên kia ngươi nhìn thế nào mà gọi ta là bé gái hả? dựa vào đâu mà ngươi gọi là bé gái? bé gái là để ngươi gọi hay sao?

Bị 1 tiểu cô nương liên tiếp chất vấn Tiểu Thiên ngẩn ngơ nhìn Bé gái từ trên xuống dưới và từ dưới lên trên tiểu cô nương này tựa là bé gái 100%.

Bị 1 thiếu niên miệng còn hơi sữa nhìn chằm chằm tiểu cô nương chột sinh khí.

-Uy, nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta móc mắt ngươi ra đó...

Thấy bé gái có vẻ tức giận, Tiểu Thiên đành giải nhiệt.

-Vậy, tiểu cô nương có thể cho tiểu sinh biết được đây là đâu không?

-Ta không phải tiểu cô nương, ta là đại cô nương. Năm nay ta 12 tuổi rồi đó, ngươi nói nữa là đánh ngươi thiệt đó.

-ách

Tiểu Thiên thật bất ngờ 12 tuổi ở Trái Đất chưa được gọi là vị thành niên huống chi là thành niên. Mà tiểu cô nương này bảo là đại cô nương, chắc có lẽ là do nhận định khác nhau giữa hai nơi.

-Vậy, đại cô nương có thể cho tiểu sinh biết được đây là đâu không?

-Thế mới được đây là Thiên Cương Sơn Mạch, ngươi không phải chơi trốn tìm ở đây hay sao mà không biết?

-Chơi trốn tìm??

Tiểu Thiên càng ngày càng không hiểu được tiểu cô nương này.

-Tiểu sinh không có chơi trốn tìm, mà là tìm đường ra khỏi cánh rừng này à không ra khỏi Thiên Cương Sơn Mạch.

-Ta thấy ngươi cứ loay hoay ở bên kia hoài cứ tưởng ngươi chơi trốn tìm với ai chứ.

Lúc này từ trong bụi cây đi ra một thanh niên nho nhã trên người khoát một bộ y phục màu trắng, Tiểu Thiên để ý thì thấy trên ngực người này có thiêu 1 cái đỉnh và 1 ngôi sao. Chắc là luyện đan sư của Luyện đan công hội, theo tiêu chí cho thấy chắc là Nhất Phẩm luyện đan sư.

-Tiểu Nguyệt, chỗ này có chuyện gì thế?

-Ca Ca, tên này hấn nói hấn bị lạc, rìa ngoài Thiên Cương Sơn Mạch mà hấn cũng bị lạc chắc đầu bị úng nước quá.

-Tiểu Nguyệt, không được nói bậy.

Thanh niên răn dạy muội muội vài câu rồi chuyển sang nhìn Tiểu Thiên.

-Tiểu huynh đệ, muội muội nói chuyện không kiềm chế mong tiểu huynh đệ không chấp nhất.

Tiểu Thiên nhận thấy thanh niên cử chỉ nho nhã, lễ độ vừa phải nên cảm thấy khá thiện cảm.

-Vị nhân huynh này, tiểu đệ lên núi tìm linh thảo không may bị lạc đường hi vọng huynh đài có thể chỉ đường để tiểu đệ có thể về thành được không?

-à không vấn đề gì, nếu tiểu huynh đệ không gấp thì có thể đi theo 2 huynh muội chúng ta về thành.

-Vậy cũng được, cảm ơn huynh đài.

Người thanh niên thu thập đơn giản vài cộng thảo được để vào cái sọt ở trên lưng và dắt tay tiểu cô nương đi về hướng khác, Tiểu Thiên thì theo sau hai người.

-Ca ca, sao huynh cho hấn ta đi theo mình vậy. Hấn ta đi theo thế thì sao chúng ta tìm bảo...

-Không sao, cái bảo tàng đó hiện tại huynh chưa tìm được, để lại khi khác cũng không sao. Muội nhìn xem huynh hái thêm được một ít Ô Lan Thảo và Huyết Lân Quả rồi nè. Thêm vài loại thuốc nữa là có thể hạn chế bệnh tình của muội rồi.

-Muội.....

Thanh niên vui mừng kể cho muội muội nghe thành quả của bản thân. Ô Lan Thảo nhất phẩm linh thảo sinh trưởng vào ban đêm, ban ngày núp trong bóng râm cây thân thảo là có màu lam nhạt rất dễ lẫn trốn trong bóng râm, cây có 7 đến 10 phiến lá mỗi năm sẽ phát triển 1 lá, Ô Lan Thảo từ 7 năm trở lên mới có thể hái làm thuốc. Ô Lan thảo tính hàn là phụ liệu chủ yếu của các loại đan dược có thuộc tính hàn và ôn nhuận tinh thần. Huyết Lan Quả nhất phẩm linh quả, quả có màu đỏ đậm và có vẩy như vẩy cá nhưng thưa, thân cây màu xanh thuộc họ thân leo thường sinh trưởng trên cao của các cây trong rừng để có thể hút chất dinh dưỡng từ cây và dễ quang hợp, Huyết Lan Quả vị ngọt mát trung tính vì thế rất được ưa chuộng nhưng chỉ có Huyết Lan Quả 10 năm trở lên mới có thể làm thuốc và Huyết Lan Quả được ưa chuộng như thế thì để tìm được Huyết Lan Quả 10 năm trở lên thì rất khó khăn.

Tiểu Thiên đi phía sau hai người rất xa dù không cố ý nhưng Tiểu Thiên vẫn nghe được 2 người nói chuyện, Tiểu Thiên đặc biệt lưu tâm đối với bệnh của Tiểu Nguyệt, Tiểu Thiên là người biết tri ân. Hẳn hi vọng có thể giúp ích được chút gì cho 2 huynh muội 2 người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiểu trấn thiên

Thiên Nam Thành

Theo chân của 2 huynh muội Tiểu Nguyệt, Tiểu Thiên đã đi đến cửa thành. Nhìn cửa thành người đi kẻ vào tấp nập, Tiểu Thiên chợt nhớ tới các cảnh phim được chiếu trên tivi LCD 52inch mà hắn thường coi.

Ở trong bóng tối gần đó, Ảnh Nhất theo sau Tiểu Thiên từ khi hắn gặp 2 huynh muội Tiểu Nguyệt xác nhận hắn đã an toàn thì lập tức biến mất. Trong khi đó Tiểu Thiên còn không biết có người giám sát lấy hắn. Nếu hắn mà biết thì đã mắng to: Bỏ khỉ, làm hại mình chạy rông rã cả ngày trời trong rừng hừ... Và hiển nhiên đó chỉ là nếu thôi.

Lúc này lại Trấn Quốc Phủ, thư phòng của Tiểu Trấn Thiên.

-“Hó!” Tiểu Trấn Thiên cảm ứng thấy Ảnh Nhất vừa quay lại.

-Bẩm tướng quân, Nhị thiếu gia đã đi đến cửa thành và đang đi về Trấn Quốc Phủ.

-Nhị đệ! Huynh đã nói bao nhiêu lần rồi. Khi ở trong thư phòng của ta, thì không cần xưng hô như vậy.

-Tướng quân, quân pháp bắt vị nhân.

-Thôi thôi lần nào cũng lời cái câu đó ra. Khi thăng nghịch tử đó về thì bắt nó nhốt lại trong phòng, tối ngày đi gây rắc rối cho ta, không làm gì được nên hờn. Ài... Ai biểu nó là nhi tử của ta chứ.

-Tướng quân, theo mặc tướng à không theo thuộc hạ thấy thì Nhị thiếu gia có khác biệt so với dĩ vãng.

-Oh, khác là khác thế nào?

Tiểu Trấn Thiên nghe nói về Tiểu Thiên có sự khác biệt đã gây ra hứng thú cho hắn.

-Thưa tướng quân, theo thuộc hạ nhận thấy Nhị thiếu gia có vẻ không còn ngu ngơ như trước, bước đi trầm ổn, gặp chuyện bình tĩnh, nói năng lưu loát. Không còn vẻ ngơ ngơ, cơ thể suy nhược như trước. Điều đặc biệt là tu vi hiện tại của Nhị thiếu gia đã là Vô Đột tầng 5.

-Oh...! Như vậy theo người nói là hắn có thể luyện võ hả?

-Vâng, chính xác là có thể luyện võ, hơn nữa tu vi không hề thấp so với Đại thiếu gia và các tiểu bối đồng trang lứa.

-Uhm.. Chuyện lạ tức có kỳ biến. Mà thôi cứ kệ nó đi thôi, dù sao thì nó cũng là con cháu Tiểu gia luyện võ cũng được không luyện võ cũng được ta điều bảo vệ bọn hắn an toàn.

Tiểu Trấn Thiên đứng dậy đi ra cửa sổ nhìn về phía xa trong lòng thầm nói: “ Chắc cũng sắp tới rồi!”.

Thiên Nam cửa thành

Tới trước cửa thành Đại ca của Tiểu Nguyệt quay lại nhìn Tiểu Thiên và nói: “ Tiểu huynh đệ, ta và tiểu muội có chuyện cần giải quyết, không thể tiếp tục đồng hành cùng Tiểu huynh đệ được.”

Tiểu Thiên hướng 2 người chấp tay: “ Đa tạ 2 vị đã giúp tiểu đệ ra khỏi Thiên Cương Sơn Mạch.”

Người thanh niên hướng Tiểu Thiên chấp tay nói: “Như vậy cáo từ”.

-Cáo từ.

Tiểu Thiên nhìn 2 người đi khá xa dần khuất bóng trong dòng người thì chợt nhớ hẳn còn chưa hỏi được tên 2 người nên vội vàng la lên:” Tiểu Nguyệt huynh muội 2 người tên gì thế?”

Phía trước vang lên âm thanh nhẹ:” Hữu duyên sẽ gặp lại”.

Tiểu Thiên thấy vậy cũng đành cười khò rồi nhanh chân bước vào cửa Thiên Nam Thành.

Đường thành rộng lớn, các nhà san sát nhau tạo thành các dãy núi nhấp nhô. Người qua kẻ lại đông như trẩy hội, 2 bên đường buôn bán cái loại tài liệu, đan dược, sách vở... Đa phần đều là người luyện võ tu vi đa số là Võ Sĩ đôi khi cũng có Võ Sư qua lại.

Tiểu Thiên xem cảnh này mà thầm tắc lưỡi: “ xem ra Võ Đò cũng chỉ là nhập môn”. Tiểu Thiên tranh thủ đi về Trấn Quốc Phủ. Hẳn thi thắm” dựa theo ký ức thì Trấn Quốc Phủ nằm ở Phía Bắc Thiên Nam Thành, như vậy cách chỗ này không xa”.

Trấn Quốc Phủ nằm ở phía Bắc Thiên Nam Thành, phủ đệ khí khái hùng hồn chiếm diện tích khá lớn, trước cửa có 2 con yêu thú bằng đá. Tiểu Thiên biết đây là 2 con Ngũ Giai yêu thú Từ Tinh Dục Sư Thú sống ở sâu trong Thiên Cương Sơn Mạch. Trước cửa có cảnh binh canh gác tu vi thấp nhất Võ Sĩ tầng 3, xem ra tu vi binh sĩ của Trấn Quốc Phủ cũng không kém.

Binh sĩ canh gác thấy hắn đứng ngó nhưng không vào thì tranh thủ hỏi: “ Nhị thiếu gia, ngài không vào mà đứng tại đó làm gì thế”. Tuy binh sĩ này cũng hơi bất ngờ về quần áo của hắn nhưng cũng không để tâm, ai mà không biết Nhị công tử nhà này thường xuyên có những hành vi khác người.

Tiểu Thiên nghe binh sĩ hỏi thì hơi giật mình nhưng cũng không nói gì mà đi vào. Nhưng khi vừa đặt 1 chân vào cửa thì bất ngờ 1 bóng ảnh màu đen bay thẳng vào mặt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu mộng thiên

Bị người tập kích Tiểu Thiên phản xạ nhanh chóng đan 2 tay ra đỡ. Do lực đạo quá lớn nên Tiểu Thiên bị đá bay ra khỏi đại môn Trấn Quốc Phủ, hắn nhanh chóng xoay trên không 1 cái và tiếp đất lùi về sau 5 bước. Ngần đầu nhìn lại phía đại môn thấy được 1 thanh niên cỡ 11 – 12 tuổi đang nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

-“ Hẳn làm sao mà tiếp mình 1 cú mà không bị gì hết vậy ta?” Trong thấy tình huống không như tưởng tượng Tiểu Phàm bắt ngờ nhìn chằm chằm vào Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên thấy hắn nghi hoặc biết hẳn bất ngờ vì mình đỡ được cú đá đó. Tiểu Thiên lúc còn ở Trái Đất thường xuyên cúp học để đi trộm mộ nên võ công phản xạ cũng không kém từ đó hẳn cũng chẳng lạ gì các tình huống tấn công bất ngờ. Cộng thêm hắn được Thanh Kiếm tẩy lễ nên phản xạ cũng cao hơn thường nhân.

-Tiểu Phàm ngươi đây là có ý gì?

Tiểu Phàm nhìn thấy hắn không có gì cũng không có ý định buông tha: “ Có ý gì? Đương nhiên là tỷ võ luận bàn rồi.” Vừa nói hắn vừa phi thân bay qua và đá vào Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên thấy hắn không sử dụng Võ Khí biết rằng hẳn vẫn còn tưởng mình không luyện võ vì thế Tiểu Thiên cũng không sử dụng Võ Khí để tránh vấn đề không cần thiết. Nhiều năm làm trộm mộ nhân nên Tiểu Thiên cũng không ngần ngại gì, hắn không lùi mà tiến đỡ tay đỡ được cú đá, nhân thế lấy 2 tay chụp lại và nện thẳng vào con thú đá trước cửa.

-Oanh!

Binh sĩ đứng canh 2 bên cả đám ngơ ngát nhìn tình huống diễn ra. Tiểu Phàm tiểu thiên tài của Tiểu gia năm nay 11 tuổi thế mà đã là Võ Đò tầng 6 vậy mà bị 1 người suốt ngày đi chơi gái đánh bại, cả đám nhìn không ra tình huống gì đang phát sinh.

Tiểu Phàm bị ném vào con thú đá cũng không si nhê gì tranh thủ đứng dậy nhìn Tiểu Thiên: “ Ngươi biết luyện võ?” phui bụi trên người hắn nhìn Tiểu Thiên mà nói.

-Ta biết luyện hay không liên quan gì ngươi?

-Ngươi! Đồ không biết sống chết, dù ngươi biết luyện hay không thì cũng đừng hòng mà vào cửa dễ dàng.

Tiểu Phạm vận động Võ Khí, 1 luồng khí màu đỏ chạy quanh thân và tập trung vào 2 chân, Tiểu Phạm phóng lại Tiểu Thiên với tốc độ nhanh hơn vừa rồi không ít.

“Ca Diệp Thối”

Tiểu Thiên thật bị hấn làm giật mình không ngờ tốc độ lại nhanh như vậy, đang chuẩn bị có nên hay không xuất thủ thì trước mắt xuất hiện 1 thân ảnh với 1 bộ thanh sam màu xanh nhạt 1 tay chấp phía sau 1 tay dơ lên đón đỡ với luồng Võ Khí màu da cam nhạt.

-Oành!

Tiểu Phàm thấy người nọ ra đỡ đòn thì tranh thủ lui về và nói: “Tiểu Mộng Thiên!”

Tiểu Thiên thấy người tới cũng kêu lên: “Đại ca”.

Tiểu Mộng Thiên thấy đệ đệ của mình không sao thì cũng hơi bất ngờ nhưng cũng để ý lắm mà quay đầu nhìn Tiểu Phàm mà nói: “Phàm đệ, việc đến đây là thôi. Có thời gian rảnh thì đi về mà tu luyện cứ tìm Thiên đệ ước hiệp làm gì. Ngày tứ đại gia tộc giao lưu hội cũng gần đến, mỗi Võ Thạch năm nay nhiều hay ít còn cần chúng ta tranh thủ.”

Tiểu Phàm thấy thế biết là không thể tiếp tục.” Hừ”. Hung hăng liếc Tiểu Thiên 1 cái rồi lách mình vào trong phủ, để lại 2 người Tiểu Thiên và Tiểu Mộng Thiên.

Tiểu Thiên tiếp tục đánh giá người đại ca tiện nghi này, hấn thấy đây là một con người trầm ổn và cơ trí, dựa theo quá khứ người đại ca này cũng không quan tâm gì hấn cho mấy nhưng cũng không bắt nạt hấn. Đa phần thời gian của hấn là đi theo bên cạnh Tiểu Trần Thiên làm việc nên ít nhiều cũng học hỏi từ phụ thân.

Tiểu Mộng Thiên quay sang nhìn hấn.” Thiên đệ ít ra ngoài gây sự, Nhị nương rất lo lắng cho đệ đó.” Nói xong cũng quay đầu đi vào trong phủ.

Tiểu Thiên thấy vậy cũng không biết nói gì, chỉ đành cười khổ rồi đi vào. Nhưng khi đi qua con thú đá thì 1 vật sáng màu tím bị hút và biến mất trên người của hấn, điều kỳ lạ là không ai hay biết việc này, kể cả Tiểu Thiên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình mẹ

Trần Quốc Phủ

Dựa theo ký ức mà tìm về phòng của mình, tuy Tiểu Thiên không luyện võ nhưng dù gì hấn cũng là con trai của gia chủ nên phòng của hấn nằm ở biệt viện của mẹ hấn.

Vừa về đến cửa sân đã trong thấy một phụ nhân đang ngồi bên lương đình mà sầu mi khổ kiếm, ngồi ngơ ngát nhìn bầu trời mà lẩm bẩm” Thiên nhi, con đâu rồi? Về nhà chưa con?”.

Tiểu Thiên là người luyện võ nên giác quan rất tốt đặc biệt được thanh kiếm kỳ lạ tẩy lễ nên giác quan của hấn vượt xa thường nhân, dù đứng khá xa nhưng hấn vẫn nghe rõ Dịch Lệ Nhược nói gì. Khi nghe đến đó, khoé mắt không nhịn được mà rung rung, tuy là 1 con người cứng cỏi nhưng nhiều năm không cảm nhận được tình mẹ, do hấn mồ côi mẹ từ nhỏ. Cha mẹ hấn trong 1 lần đi trộm chó à không nhầm trộm mộ của Pharaoh mà tử vong, nên hấn ở với ông nội, cả nhà hấn từ thằng cha tới thằng con thằng nào cũng thích trộm mộ.

Thấy vậy Tiểu Thiên không nhịn được hô lên:” Mẫu thân”.

Dịch Lệ Nhược nghe tiếng hô của Tiểu Thiên thì giật mình nhanh chóng chạy ra, nhìn thấy hấn bà lo lắng nhìn hấn từ trên xuống dưới vừa sờ vừa nói:” Thiên Nhi, con đi đâu mà 2 ngày nay không về thế, có bị ai ức hiếp không. Đi đâu mà quần áo tới tả vạ con, mặt mày làm gì mà như ăn mày vậy?”.

Đối mặt với những câu hỏi chẳng biết đường mà lẩn của mẫu thân, Tiểu Thiên chỉ biết im lặng và tiến lên mà ôm chặt lấy thân ảnh đã hết sức quan tâm và lo lắng cho hấn.

Dịch Lệ Nhược thấy con mình ôm chặt lấy mình thì hơi bất ngờ vì nào giờ nó có ôm mình bao giờ đâu. Người ta thường nói tình mẹ bao la như biển cả, vì thế Dịch Lệ Nhược cũng không nhận ra đây đã không phải là Tiểu Thiên con của nàng nữa.

Tiểu Thiên úp mặt vào 2 quả núi thịt mềm mại và rắn chắc cảm thấy thật thoải mái. Mặc dù Dịch Lệ Nhược đã ngoài 30 nhưng bảo dưỡng dung nhan thì rất tốt dù sao tu vi của nàng cũng không thấp.

Ở Thiên Vân Đại Lục tuổi thọ của con người nhờ luyện võ mà tăng cao từ Võ Đồ tới Võ Sư thì trên cơ bản có thể sống đến 100 tuổi chỉ khi đạt đến Võ Vương thì mới có thêm 50 năm tuổi thọ và có thể ngự khí phi hành.

-“Mẫu thân”. Nhiều năm không gọi bây giờ gọi lại mặc dù là không phải mẹ mình nhưng vẫn gọi được tự nhiên vì là có ảnh hưởng từ ký ức của thân thể cũ. “Mẫu thân, con không sao. Người không vào nhà nghỉ sao lại ngồi ở ngoài sân?”.

Địch Lệ Nhượng thấy con trai nói năng lưu lút lại hỏi ngược bản thân, nhất thời nàng thất thần không trả lời. Bất ngờ nàng quỳ xuống ôm chầm đứa con vừa bỏ nang ra và bật khóc.

-Huhu...

2 dòng nước mắt lãnh theo gò má chảy xuống, nước mắt bao nhiêu tháng ngày lo lắng nước mắt chang chứa niềm vui. Nàng luôn hi vọng và không ngừng hi vọng con của nàng có thể như bao người khác, có thể mạnh khỏe, có thể luyện võ, có thể sinh con đẻ cái. Nhưng điều đó là xa xỉ đối với nàng nên mặc dù con nàng ra ngoài quấy phá nhưng nàng chỉ xem đó là nhi tử của nàng đang tuổi trưởng thành. Và nó cũng chưa bao giờ ngược với mình. Điều nàng hi vọng bấy lâu nay cũng đến, nàng không thể ngừng khóc mặc cho bờ vai của nhi tử đã ướt vì nước mắt của nàng.

-“Mẫu Thân.” Tiểu Thiên nghẹn ngào cảm nhận được tình mẹ từ người mẫu thân trước mắt, giờ phút này hắn quyết định ai mà cũng không được bắt nạt mẫu thân của hắn. Bất kì ai cũng không được, bất kì ai!!

2 mẹ con ôm nhau khóc ở trước sân, gia đình nhà hoàn tất vậy cũng không ngăn cản mà chỉ có thể đứng nhìn. Được một lúc sau, Địch Lệ Nhượng ngừng khóc và nhìn nhi tử yêu quý của mình mà nói:” Thiên nhi, con khỏi bệnh rồi hả”.

Nhìn người phụ nữ còn lưu 2 dòng lệ trên mặt Tiểu Thiên không khỏi ám lòng mà nói:” Vâng”. Hắn đã chuẩn bị kĩ càng lý do khỏi bệnh của mình nên Địch Lệ Nhượng cũng không nghi ngờ gì, thêm lại nàng đang vui mừng nên lý do gì cũng được chấp nhận.

-Đi đi, mẹ đã kêu đầu bếp nấu mấy món con thích nhất cho con ăn.

Dắt nhi tử vào trong sảnh, phía trong đã bày biện hàng chục món ăn mà Tiểu Thiên cũ thường ăn nhất. Lần đầu tiên được ăn món ăn của dị giới Tiểu Thiên bắt ngờ về độ ngon của món ăn, hơn hẳn nhà hàng 5 sao ngon nhất mà hắn từng ăn. Do thức ăn của Thiên Vân Đại Lục được Thiên Địa Linh Khí tắm bổ và không xài thuốc nên hương vị rất tự nhiên và bổ dưỡng. Nhất là thức ăn trên bàn toàn là được làm từ nhất giai linh thú và linh thảo nên hương vị khá là đặc biệt.

Ví dụ như món “Thần Long Bái Vĩ” được làm từ Thanh Mộc Xà Đằng kết hợp với Cam thảo tạo nên hình khá là đẹp mắt và hương vị thì không chê vào đâu được. Ngoài ra, còn món “Hùng Ưng Vươn Cánh” được làm từ Hắc Vĩ Kê mà Hắc Vĩ Kê là nhất giai linh thú và khá là giảo hoạt nên rất là khó bắt. Nhưng bù lại thịt của nó khá là ngon nên rất được ưa chuộng trong các tửu lầu ở Thiên Lưu Đế Quốc. Nhìn sơ trên bàn cũng tầm khoảng 200 Võ Thạch hạ phẩm, mà 200 Võ Thạch hạ phẩm cũng đủ nuôi sống 1 gia đình bình thường 1 tháng. Bởi vậy có thể thấy bàn ăn này xa xỉ cỡ nào. Nguồn thu nhập chính của Trấn Quốc Phủ là từ mỏ Võ Thạch và Binh khí phường, hằng năm thu nhập từ 2 nơi này từ 50 đến 60 vạn Võ Thạch. Võ Thạch là 1 dạng thạch đầu màu đen bên trong có chứa Võ Khí tinh thuần có thể hấp thu tăng tốc độ tu luyện và nhiều diệu dụng khác nên trở thành tiền tệ lưu thông chủ yếu của Thiên Vân Đại Lục.

2 mẹ con 2 người vừa ăn vừa trò chuyện, Tiểu Thiên tranh thủ hỏi về quá khứ của mình để hiểu rõ hơn về tiền thân. Sau khi ăn xong Tiểu Thiên xin phép về phòng tắm rửa. Vì Tiểu Thiên ngu ngốc và háo sắc nên bên cạnh hắn không có nha hoàn hay gia đình nào nhất là nha hoàn khẳng định sẽ không có. Vì thể sinh hoạt cá nhân của hắn do tự thân hắn làm. Tiểu Thiên nghĩ như vậy cũng tốt có thể tránh để lộ bí mật của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sát thần kiếm, ám dạ không gian

Về tới phòng Tiểu Thiên tranh thủ tắm rửa, rửa đi những vết bẩn trên người. Trời cũng tối dần hắn tranh thủ đánh một giấc. Vừa nhắm mắt ngủ tức thì hắn lại tiến vào không gian trong thức hải, nhìn xung quanh vẫn là một màu tối chỉ có 1 thanh kiếm với tạo hình cổ xưa đang trôi nổi ở phía xa như một ngọn đèn le lói trong đêm phảng phất như đang dẫn đường cho những tâm hồn tội lỗi tìm về nơi thiên đường. Lần trước bị oanh ra 1 cách vô tình, lần này Tiểu Thiên nhất định phải tìm hiểu rõ thanh kiếm này.

Boi nhanh về phía thanh kiếm, khi lại gần Tiểu Thiên vẫn cảm nhận được sự ương ngạnh của thanh kiếm này, tựa như thanh kiếm có thể nói với hắn rằng “Ta là Vô cmm Địch” đại loại như thế. Tinh tế nhìn những phù vân như những con tinh trùng à không những con nòng nọc đang chạy quanh thanh kiếm tạo nên nét cổ xưa cho nó.

Lại gần hơn nữa, khi tiếp cận 100m đã ngoài Tiểu Thiên đã nhìn rõ hình dáng của thanh kiếm, thanh kiếm dài 99,9cm rộng 11cm mũi kiếm nhỏ nhẹ le lói ánh quỳnh quang tạo nên độ sát bén cho nó, dọc theo mũi kiếm đến chui kiếm có những cạnh nhọn mọc ra như những răng nanh của con thú dữ đang trực chờ con mồi để làm thịt. Phần chui kiếm được bọc bởi những chiếc vảy màu đen chỉ chít trên đó, càng nhìn Tiểu Thiên càng nghĩ thanh kiếm này tựa như tượng trưng cho sự tà ác nào đó.

Lại gần thêm tý nữa, được 50m đã ngoài nhìn trên chui kiếm Tiểu Thiên thấy trên đó có khắc 2 chữ “Sát Thần”. Quả nhiên nhìn tên thì biết ngoài hình, nhìn hình có thể đoán được tên.

Nhìn thanh kiếm màu đen hiện lên sự lạnh lẽo âm u nhưng toát ra ánh sáng chói mắt, Tiểu Thiên tiếp tục lại gần. Khi chạm vào chui kiếm thì bất ngờ tâm thần của hắn bị hút vào trong thanh kiếm đi đến một không gian khác. Vẫn là màu đen xung quanh nhưng đã không còn thanh kiếm nữa mà thay vào đó là một hòn đá màu tím to cỡ nắm tay người lớn.

Lúc này xung quanh vang lên âm thanh xa xưa mà cổ lão:” Âm Dạ Không Gian”.

Một đoạn tin tức hiện lên trong ý thức của Tiểu Thiên, tin tức lưu lại cách thức sử dụng và chức năng của Âm Dạ Không Gian. Dựa theo tin tức trên thì Âm Dạ Không Gian có công năng lưu trữ vật phẩm. Tựa như không gian giới chỉ một loại nhưng hiển nhiên không gian này cao cấp hơn nhiều trước mắt đã có 100m2 đã ngoài và có thể từ từ tăng lên và mở thêm nhiều công năng khác của Âm Dạ Không Gian.

Nhìn viên đá màu tím kia Tiểu Thiên chợt khẽ động ý niệm viên đá đã hiện lên trên tay của hắn, bất ngờ một luồng tin tức hiện ra.

Từ Tinh Hồn Thạch

Phẩm cấp: tuyệt phẩm

Công Dụng: Bên trong ẩn chứa Hồn Lực tinh khiết, có thể gia tăng Hồn lực và tinh lực hồn lực của người sử dụng.

Mô tả: là 1 loại thạch đầu éo đáng tiền.

Nhìn những thông tin hiện ra trong đầu, Tiểu Thiên tức thì mừng rỡ, hắn không mừng rỡ vì có được Từ Tinh Hồn Thạch mà hắn mừng rỡ là từ đây hắn có thể biết được những thứ lạ lẫm khi hành tẩu trong thế giới này.

Nhưng khi nhìn đến phần mô tả, Tiểu Thiên có một loại xúc động muốn chửi cha nó. Tuyệt phẩm hồn thạch mà lại mô tả không đáng tiền. Mãi cha nó thiệt chứ cái này không đáng tiền thì cái nào đáng tiền.

Từ khi hắn được “Sát Thần Kiếm” tẩy tủy qua thì Tinh, Khí, Thần của hắn đã được nâng cao hơn rất nhiều và Hồn Lực cũng không ngoại lệ. Tiểu Thiên cảm ứng sơ qua hồn lực của bản thân nhận ra nằm ở Nhất Cấp Hậu Kỳ, hồn lực cao hay thấp quyết định phẩm cấp của các ngành nghề khác trên Thiên Văn Đại Lục. Muốn đạt được Nhị phẩm Luyện Đan Sư hay Nhị Phẩm Luyện Khí Sư thì bắt buộc Hồn Lực Phải ở Nhị Cấp, còn tùy vào thủ pháp, nguyên liệu mà có thể tạo ra đan dược và vũ khí tốt hay xấu, cao giai hay sơ giai.

Ý niệm khẽ động lui ra khỏi không gian của Sát Thần Kiếm, mở mắt ra ngồi dậy Tiểu Thiên liên hệ với Âm Dạ Không Gian lấy ra Từ Tinh Hồn Thạch nắm ở trong tay. Viên đá màu tím nổi lên vàng sáng mong lung mà mỹ lệ, Tiểu Thiên vận dụng Hồn Lực hút lấy Hồn Lực nằm trong viên đá, tức thì một cảm giác thanh lương sáng khoái từ từ tràn ngập cả linh hồn. Có thể hình dung như lúc nam nữ giao hoan mà đạt cực khoái, Hồn Lực tinh khiết từ từ chuyển động quanh thân của Tiểu Thiên. Nhất thời hắn cảm ứng được động tĩnh xung quanh căn phòng của hắn rồi từ từ lan rộng ra cả biệt viện, ước chừng tá hữu 50m. Bây giờ trời gần sáng, sương sớm làm ướt những cành lá trong sân. Giọt sương đọng trên kẽ lá rồi từ từ trượt xuống đất, chạm đất vang lên tiếng nhỏ giọt tí tách, những hình ảnh, âm thanh sống động phản chiếu trong Thần Thức của Tiểu Thiên.

Cảm giác này giống như hắn đứng kế bên mà nghe và nhìn thấy được điều đó, thật là kì diệu, giống như trong phòng của hắn có cái tivi LCD 52inch màn hình cong thể hệ mới cho âm thanh sống động, hình ảnh tinh tế mà hắn mới mua không lâu trước đó. Tiểu Thiên còn nhớ rõ hắn đi mua tivi mới mà không biết mua ở đâu cho tốt, hỏi ông nội của hắn thì ông lại bảo:” Mày muốn mua ti di zì, hãy đến Điện Máy Xanh U oa U oa”. Khi hắn đi mua còn được chương trình giảm giá nữa chứ, ài... Nhớ lại thật là hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tàng thư các

Sáng sớm ánh nắng của ngày mới chiếu gọi vào trong căn phòng của Tiểu Thiên, chiếu lên gương mặt non nớt mà tuần tú của hắn. Nhưng khi hắn mở mắt ra thì khuôn mặt này không còn non nớt nữa mà thay vào đó là một loại khí chất thành thục của 1 người đã trải qua biết bao thăng trầm của cuộc sống từ tình thương cho đến tình bạn, từ đấu tranh sinh tồn trong những nghịch cảnh éo le hay mưu trí giải mã những câu đố tồn tại giữa lẫn ranh sự sống và cái chết. Cuộc sống trộm mộ đã không còn nữa nhưng những kinh nghiệm đó là tài sản quý nhất mà gia đình của hắn để lại. Tuy trộm mộ không còn nữa nhưng hắn đến thế giới này hắn sẽ làm những sự tình đầy kích thích hơn nữa đó là “Trộm mộ lớn hơn” thế thôi.

Thiên Văn Đại Lục thường xuyên có kẻ được sinh ra và chết đi, nhưng những đại năng cảnh giới cao thì không cam lòng bỏ đi tâm huyết cả đời của mình và sẽ để lại những thứ như: động phủ truyền thừa, lăng mộ vương giả, địa đạo bảo tàng, văn bản và mây mây. Chính những điều đó làm hắn thấy kích thích và hào hứng từ khi đến cái thế giới đầy bạo lực này.

Sau 1 đêm hấp thu hồn lực, Tiểu Thiên cảm thấy tinh thần no đủ sáng khoái. Nhìn lại viên Từ Tinh Hồn Thạch còn chừng 2/3 thì hắn đoán chừng còn dùng được đến khi hắn đạt đến Hồn Lực Tam Cấp. Nếu cho 1 người bình thường sử dụng thì đoán chừng không hấp thu được nhiều như hắn nhưng 1

viên tuyệt phẩm hồn thạch cũng đầy đủ để cho người bình thường luyện lên tới Tứ Cấp Hồn Lực rồi. Hồn lực hiện tại của Tiểu Thiên đã vững chắc ở Nhị Cấp Sơ Kỳ, vượt những 2 cấp trong thời gian 1 đêm. Điều đó lại cho thấy được sự cải tạo bá đạo của “Sát Thần Kiếm”.

Sau khi vệ sinh cá nhân và chỉnh sửa lại y phục Tiểu Thiên đẩy cửa đi ra ngoài. Đến đại sảnh thấy được mẹ của hắn đang uống trà sáng ở lương đình. Tranh thủ đi đến thi lễ và nói: “Mẫu Thân”.

“A... Thiên nhi à, ngồi đi con.” Bị Tiểu Thiên không tiếng động đi đến bên người Dịch Lệ Nhược hơi giật mình, dù gì nàng cũng là Võ Sư Bát Tầng thế mà Tiểu Thiên có thể tiếp cận nàng không 1 tiếng động như thế.

Nhược mỉm cười nói:” Thiên nhi, sáng sớm con ăn gì chưa? Để mẹ bảo đầu bếp nấu 1 ít điểm tâm sáng cho con nha.”

-Không cần đâu mẹ, chút nữa con đi qua Tầng Thư Các nhìn xem có võ kỹ nào phù hợp để con tu luyện hay không.

-Uhm Con cũng tranh thủ qua gặp cha con 1 cái, ta xem đạo gần đây ông ấy có chuyện gì phiền não hay sao mà lúc nào cũng không vui.

-Vâng mẹ, vậy hài nhi xin phép đi trước.

Ra khỏi biệt viên Tiểu Thiên đi về Tầng Thư Các. Tầng Thư Các bên trong chưa đựng công pháp, võ kỹ của Tiểu gia điều là trân tàng lưu trữ trên 300 năm khai chi tán diệp của Tiểu gia. Nghe nói bên trong có cất giữ 1 cuốn Huyền Giai Cao Cấp “Vân Thủ Xuất Vân Thối” đó là võ kỹ cao cấp nhất của Tiểu gia chỉ gia chủ và ngũ đại trưởng lão là có thể tu luyện. “Ca Diệp Thối” là bản đơn giản hoá của “Vân Thủ Xuất Vân Thối” được lão tổ đời đầu của Tiểu gia giản lược đi ra. “Ca Diệp Thối” là Hoàng giai Cao cấp thoái pháp tuy là bản đơn giản hoá nhưng uy lực và tính linh động không kém “Vân Thủ Xuất Vân Thối”.

Võ kỹ trên Thiên Vân Đại Lục chia thành 4 đẳng cấp cơ bản: Thiên Địa Huyền Hoàng và phân thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh cấp.

Tới trước cửa Tầng Thư Các Tiểu Thiên gặp các đệ tử của Tiểu gia ra vào Tầng Thư Các liên tục. Bước tiếp vài bước Tiểu Thiên thấy 1 ông lão đang nằm trên bàn trước cửa. Lão nhân quần áo sọc sệt, tóc tai lồi thối, nhưng không đệ tử nào dám lãnh đạm đều đi tới trước mặt lão nhân thi lễ rồi hô “Phàm lão” rồi đi vào cũng như đi ra. Tiểu Thiên thấy vậy cũng đi tới trước mặt lão nhân thi lễ rồi hô:” Phàm lão”.

Từ đầu lão nhân đã chú ý thấy tu vi của Tiểu Thiên, danh tiếng Tiểu Thiên lão ta cũng biết Thiên Nam Thành Tứ Đại Tiệp nghe nói 12 năm không luyện võ, tại sao giờ này đã có thể luyện võ tu vi lại ẩn ẩn tăng chức Võ Đồ tầng 6. Phải biết rằng muốn tu luyện đến Võ đồ tầng 5 ít nhất cũng 2 năm mới có thể đạt tới, mà tên tiểu tử này thắng trước còn không tu luyện mà giờ này thì lại là Võ Đồ Tầng 5 Đỉnh Phong?

Lão nhân buông hồ lô rượu, nhướng mắt lên xem Tiểu Thiên hỏi:” Ngươi là Tiểu Thiên?”

Tiểu Thiên nghe Phàm lão hỏi thì tranh thủ trả lời:” Vâng, đệ tử Tiểu Thiên”.

-Uhm, Võ Đồ Tầng 5. Đi lâu 2 chọn thử đi, ngươi có quyền được chọn 2 loại võ kỹ và 1 canh giờ để người chọn.

-Vâng.

Nghe lão nhân nói các đệ tử xung quanh dừng lại mà nhìn Tiểu Thiên nghị luận

-Hắn không phải Tiểu Thiên Tứ Đại Tiệp hay sao?

-Đúng là hắn rồi, Võ Đồ tầng 5? Không phải là hắn không luyện võ được à?

-Ai mà biết, đoán chừng hắn ăn nhầm thiên tài địa bảo gì chăng?

-Thôi đi pa oi, Thiên tài địa bảo gì, tại sao ta không ăn được. Hừ...

-Nhìn mặt mày ngu như heo, đoán chừng chỉ ăn được thức ăn heo.

“-Ngươi nói gì, có gan lập lại thử xem”. Ngươi này bị nói như thế quá tức nên cãi lại.

“-Nói thì nói ai sợ ai.” thằng này cũng gân cổ lên cãi.

“-Mày khá lắm”. Thế là 2 thằng đi ra ngoài sân đánh nhau túi bụi, 2 bên đều là Võ Đồ tầng 5 nên nhất thời không phân thắng bại. Lão nhân và chúng đệ tử xung quanh cũng bu lại xem trò vui.

Nói về Tiểu Thiên thì hắn đi đến tầng 2 của Tầng Thư Các ở đây bày bố các loại võ kỹ khác nhau có đao, thương, kiếm, kích,... Có quyền pháp, chưởng pháp, thối pháp, thể pháp,... Dù loại nhưng hơn 70% là thối pháp và thân pháp. Tiểu gia trong tứ đại thế gia ở Thiên Nam Thành là chuyên về Thối pháp, Trình gia Trảo pháp trong đó có “Thị Cảnh Trảo” Huyền Giai Cao cấp trảo pháp, Mã gia đao pháp trong đó có “Bá Hoàng Đoạn Đao” Huyền Giai Cao Cấp đao pháp, Thương gia kiếm pháp trong đó có “Địa Ninh Huyền Âm Kiếm” Địa giai sơ cấp kiếm pháp. Thương gia cũng là gia tộc kinh doanh thương hội nên tài lực dồi dào có Địa cấp kiếm pháp cũng không xa lạ gì. Trong tứ đại lấy Thương gia mạnh nhất Trình gia yếu nhất sau đó tới Tiểu gia và Mã gia. Những điều này hắn dựa trên ký ức của tiền thân mà biết được đại khái.

Tiểu Thiên đi đến kệ Thối pháp nhìn sơ qua các loại thối pháp như: Tù Minh Thối, Lạc Nhật Thối, Thiên Sơn Thiên Dương thối, Ca Diệp Thối, Bạo

Phong Thối... Vân vân và mây mây. Các thói pháp còn lại đều nằm ở Hoàng giai Trung cấp và Cao cấp thói pháp. Hiên nhiên, Tiểu Thiên lựa chọn Ca Diệp Thối thông dụng của Tiểu gia để học.

Đi đến kệ thân pháp, kệ thân pháp ít hơn nhiều xác kệ khác ước chừng chỉ có 30 thẻ tre. Nào là Lạc Nhật thân pháp, Phi Vân Ảnh, Hoành Sơn Bộ, Hoàng Hạc Bộ,... Các loại bộ pháp thân pháp đều ở Hoàng giai sơ cấp và trung cấp, nhìn qua phần miêu tả không có cái nào làm Tiểu Thiên vừa ý. Bất chợt nhìn thấy thẻ tre bóng loáng như gương nằm ở dưới góc cuối cùng của kệ sách, Tiểu Thiên lấy ra và nhìn thấy trên đó ghi 4 chữ to.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Như ảnh tùy hình

Nhìn thấy 4 chữ to ghi trên miếng thẻ tre bóng loáng nhất thời hấp dẫn Tiểu Thiên vào trong đó. Phía trên có ghi “Như Ảnh Tùy Hình” Huyền giai hạ cấp thân pháp, tu luyện đến tận cùng có thể huyền hoá ra 1 phân thân giống như bản thân lúc di chuyển tạo ra hiệu quả mê hoặc địch nha, phân thân không có tính công kích cũng như sinh mệnh thực thể.

Như Ảnh Tùy Hình phân thành 4 Tầng:Tàn Ảnh, Phân Ảnh, Thực Thể Ảnh và Như Ảnh Tùy Hình.

Tàn Ảnh: tầng thứ 1 tu luyện tăng tốc độ di chuyển, linh hoạt nhanh chóng độ bộc phát cực nhanh lưu lại tàn ảnh khi di chuyển, giai đoạn sơ cấp trong không chế Vô Khí vào các huyệt vị ở chân.

Phân Ảnh: Tầng thứ 2 tu luyện hiệu quả tăng phúc cao hơn tầng 1 25% các chỉ số tăng tốc, đến tầng 2 đã có thể lưu lại tàn ảnh song song chuyển động, giai đoạn trung cấp trong không chế Vô Khí ở chân.

Thực Thể Ảnh: tầng thứ 3 tu luyện hiệu quả tăng phúc cao hơn tầng 1 50% các chỉ số tăng tốc, đến tầng 3 đã có thể kéo dài thời gian tồn tại của Phân Ảnh, Phân Ảnh tồn tại khoảng 3s chuyển động song song, giai đoạn cao cấp trong không chế Vô Khí ở Chân.

Như Ảnh Tùy Hình: tầng thứ 4 tu luyện hiệu quả tăng phúc gấp đôi tầng 1 về tất cả. Đến giai đoạn này đã có thể dùng Vô Khí huyền hoá ra 1 phân thân có thể làm các động tác khác nhau gây hiệu ứng mê hoặc đối thủ dùng trong chạy trốn hoặc giao đấu, giai đoạn đỉnh cấp trong không chế Vô Khí ở Chân.

Đọc đến đây Tiểu Thiên đã không còn do dự gì nữa, tựu quyết định là nó rồi.

Cầm 2 thẻ tre bước xuống tầng 1, Tiểu Thiên tìm các loại sách vở ghi chép về Thiên Vân Đại Lục rồi cầm thẻ tre đi ra chỗ Phàm Lão nhận sách.

Nhìn thấy Tiểu Thiên bước ra, Phàm Lão nhướng mắt lên xem: “uhm... Đi ra rồi àh. Ngươi còn nữa canh giờ nữa sao không chọn kỹ đi rồi ra.”

Tiểu Thiên thi lễ với Phàm Lão rồi nói: “Bẩm Phàm Lão tiểu tử đã chọn xong, không cần phải lãng phí thời gian ạ”. Nói xong Tiểu Thiên đưa những thẻ tre cho Phàm Lão.

Phàm Lão nhìn vào thẻ tre nhướng mày nói: “Ca Diệp Thối, Như Ảnh Tùy Hình, Thiên Vân Lưu Sự Ký, Thiện Hạ Kỳ Sự?. Những cái khác thì không có gì, chỉ có Như Ảnh Tùy Hình ngươi thật sự muốn tu luyện?”. Phàm Lão vừa nhìn hần vừa nói.

-Thưa Phàm Lão, tiểu tử thật muốn tu luyện.

-Thôi được rồi, tu luyện thì tu luyện dù sao cái thứ này chỉ có vẻ ngoài không làm ăn được gì.

Nói xong quay vào trong kho lấy ra 4 quyển sách đưa cho Tiểu Thiên và nói: “Ngươi có 3 tháng để sao chép hoặc tu luyện. Nhớ kỹ không được tự ý truyền võ kỹ ra ngoài nếu không sẽ bị xử phạt nặng đó.”

Tranh thủ nhận 4 quyển sách và hướng Phàm Lão thi lễ rồi nói: “Vâng Phàm Lão, tiểu tử nhớ kỹ”. Nói xong Tiểu Thiên đi ra Tầng Thứ Các tranh thủ đi về phòng để tu luyện.

Vừa mới đi chưa được 20m thì thấy phía xa có 1 tiểu la lị mặc nghề thường màu hồng phấn để lộ 2 cánh tay ngó sen đẹp mắt đang chạy lại phía hần. Vừa chạy vừa cười vừa hô: “Hihi, Thiên Ca ngươi đi chơi ở đâu mấy ngày này vậy? Sao lại không rủ người ta đi.”

Nhìn thấy cảnh này Tiểu Thiên thân thể theo bản năng xoay người xách dép chạy, vừa chạy được một chút thì giật mình chợt nhớ bản thân đã không còn là Tiểu Thiên xưa kia nữa cho nên dừng lại và quẳng đôi dép xuống đất mang vào và khí định thần nhân đứng đó đưa lưng về phía tiểu la lị với sóng lưng thẳng tắp.

Tiểu la lị thấy Tiểu Thiên chạy được 1 khúc rồi đứng đó nên nghi hoặc chút xíu rồi cũng không để ý vận dụng Như Ảnh Tùy Hình tầng 1 “Tàn Ảnh”. Bật xa về phía Tiểu Thiên đang ở trên không lợi dụng tốc độ Tiểu la lị ôm chân xoay tròn trên không để né lực khi gần tới Tiểu Thiên nằng tung thêm chiêu “Lạc Nhật Thối” từ trên không bổ xuống Tiểu Thiên đang đứng.

Các đệ tử thấy cảnh này mà cảm thấy rừng mình đều tranh ra xa để 2 người một khoảng trống lớn.

Sự phối hợp nhuần nhuyễn giữa tăng tốc vận dụng thân pháp trọng lực và thổi pháp đã đạt đến sự hoàn mỹ vì thế lực đạo của cú đá này cho dù là Vô Đờ Tầng 7 cũng không tiếp được. Mà tiểu la lị tu vi cũng chỉ là Vô Đờ tầng 5.

Tiểu Thiên cảm nhận được sóng xung kích từ phía sau tuy Tiểu La Lị tốc độ rất nhanh nhưng Tiểu Thiên phản xạ cũng không kém, khi nàng phi thân thì chỉ thấy hần chùng chân xuống và phi lên phía trước

Hầu như khi Tiểu Thiên tiếp đất thì phía sau đã phát ra tiếng động to lớn.

-Oành!

1 cái lòng chảo đường kính 6m xuất hiện phía sau lưng hần, chấn động to lớn đẩy hần đi về phía trước vài thước. Bình tĩnh xoay người lại nhìn về phía Tiểu La Lị mà cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiểu oánh

Sân trước Tầng Thư Các

Tiểu Thiên nhìn thấy cái hố to mà ón com, quay lại nhìn Tiểu la lị khẽ nói: “ Tam Muội, ngươi đây là muốn giết ta sao?”.

Tiểu la lị nghe Tiểu Thiên nói vậy thì quệt mồ nhìn về hướng khác. Tựa như đang nói ta không biết ngươi nói cái gì.

Thấy tiểu la lị hành động như thế thì cau mày thâm nhũ: “cứ dính vào cục nợ này thế nào cũng bị lão tía bầm thây, tốt hơn hết là tẩu vi thượng sách”.

Nghĩ đến đây Tiểu Thiên giật chân mày nhìn về Tiểu la lị đang quệt mồ thấy Tiểu la lị không chú ý, Tiểu Thiên vận sức chạy thật nhanh về biệt viện.

Tiểu la lị đang quệt mồ hướng khác thì bất chợt Tiểu Thiên chạy trốn, nàng tức giận vận công chạy theo, Tiểu Thiên mặc dù chưa học thân pháp nhưng kinh nghiệm chạy trốn đầy mình và xuất phát trước nên khi vào trong biệt viện thì chạy ngay vào phòng mà đóng cửa lại.

Nhược mẫu thấy Tiểu Thiên chạy như ma đuổi thì bất ngờ, nhưng chưa được bao lâu thì phía sau vang lên tiếng gọi.

-Thiên ca, ngươi chạy đi đâu thế? Ta nghe nói huynh luyện võ được nên muốn thử sức với huynh thôi mà. Đứng lại đi Thiên ca, Thiên ca.... Thiê....?

Tiểu la lị vừa chạy vừa hô, nhưng Tiểu Thiên méo quan tâm hần đã trốn vào phòng rồi, hần không muốn dính vào tiểu la lị đó.

Còn tiểu la lị vừa hô chưa xong thì tự gặp Nhược mẫu lập tức đứng lại thì lễ khẽ gọi: “ Oánh nhi, xin ra mắt Nhị nương.”

Tiểu la lị này tên là Tiểu Oánh con gái rượu độc nhất của Tiểu Trần Thiên với Tam phu nhân Trần Đào. Tiểu Oánh năm nay 10 tuổi là chuyên gia phá hoại có tiếng trong Trần Quốc Phủ. Đặc biệt có lần nàng dụ dỗ Tiểu Thiên bảo hần dẫn nàng ra ngoài chơi, kết quả hần dẫn nàng đi vào Di Hồng Viện uống rượu, nàng uống rượu vào mặt đỏ choé tới mang tai. Hần cho nàng ngủ ở đó rồi đi tìm Tiểu Hồng khoát hạt. Về đến nhà Tiểu Trần Thiên thấy vậy nổi trận lôi đình kéo hần ra đánh 200 côn vào mông và bị nhốt trong nhà nửa năm. Làm hần ăn không ngon ngủ không yên, từ đó tự gặp được Tiểu Oánh là hần sẽ xách dép chạy mất xác.

Nhược mẫu thấy Tiểu Oánh rượt theo Tiểu Thiên thì khoé miệng nàng giật giật, không cần động não cũng biết chuyện gì xảy ra. Nhược mẫu chỉ biết cười khổ, ai bảo Tiểu Trần Thiên cưng chiều nha đầu này quá mức.

-Ah Tiểu Oánh àh, sao con có thời gian rảnh rồi đến thăm Nhị nương hả? Nếu không..... Để ta thông báo lão gia đưa con đi chơi nha.

Nhược mẫu vừa cười vừa nói vừa nhìn Tiểu La Lị mặt hồng chuyển sang Trắng trong vài giây.

-A A... Nhị nương không cần thông báo cho phụ thân đâu, con sẽ đi tìm Tiểu Hắc chơi, thế nhé nhị nương con đi đây hi hi.

Tiểu la lị vừa cười trừ vừa nói vừa lui khi nói hết câu thì phi thân biến mất tiêu. Để lại Nhược Mẫu cùng 2 nha hoàn cười cười.

Nhắc tới Tiểu Thiên vừa tránh được Tiểu la lị thì tranh thủ đem 2 quyển võ kỹ ra tu luyện. Tiểu Thiên ý niệm khẽ động mang theo 2 quyển võ kỹ vào Âm Dạ Không Gian, vì lần trước Âm Dạ Không Gian nhận thức hần là chủ nhân nên tùy thời hần đều có thể gửi ý thức của mình vào đó. Và còn 1 điều quan trọng là trong Âm Dạ Không Gian có tầng phúc ngộ tính cho hần đây là phúc lợi đi kèm khi hần mở ra Âm Dạ Không Gian.

Ca Diệp Thối Hoàng giai cao cấp thối pháp khi sử dụng thối ảnh tung bay lực đạo mạnh mẽ thích hợp cho quần công hoặc đơn đầu. Tu luyện đến mức tận cùng có thể xuất hiện 6 thối ảnh đi kèm. Giai đoạn nhập môn có 1 thối ảnh giai đoạn tổng sư có 6 thối ảnh.

Tiểu Thiên dựa theo đường dẫn kinh mạch trong sách, Vận khí đan điền ngưng tụ đến toàn bộ đôi chân. Vì thân pháp cũng dựa vào ngưng tụ Võ Khí vào đôi chân nên việc tu luyện thân pháp rồi tu luyện thối pháp có thể chuyển đổi linh hoạt giữa 2 cái bỏ bớt thời gian Võ Khí quay về đan điền cũng như vận chuyển qua các bộ phận khác.

Hiển nhiên có thể đồng thời thi triển cả 2 loại võ kỹ đó nhưng sẽ yếu hơn nhiều, cũng như chúng ta có 10 chỉ số tiềm năng cộng hết vào sức mạnh thì sẽ tăng tối đa công kích và ngược lại cộng hết vào nhanh nhẹn sẽ tăng tối đa thân pháp và nếu cộng mỗi thứ 5-5 thì sẽ chỉ được 50% lực công kích.

Việc Võ Khí có thể chuyển đổi giữa Thối pháp và thân pháp như thế sẽ tối ưu hoá lực đạo khi cần thiết và cũng như tối ưu hoá vào thân pháp khi chạy trốn hoặc giống như Tiểu Oánh công kích Tiểu Thiên lúc trước cửa Tầng Thư Các.

Dựa vào không gian tăng phúc ngộ tính lúc Tiểu Thiên tu luyện đến gần tối thì đã tạo ra được 3 thối ảnh đạt đến giai đoạn thành tựu của Ca Diệp Thối. Chỉ thấy Tiểu Thiên đứng tại chỗ xoay người tung cú đá thật nhanh và mạnh không khí vang lên tiếng xé rách “xoẹt” “xoẹt” “xoẹt” “xoẹt” 4 tiếng vang, 3 tiếng sau nhỏ hơn tiếng đầu tiên.

Phải biết rằng Ca Diệp Thối là Thối pháp thông dụng nhất của Tiểu gia. Hiển nhiên sẽ có rất nhiều người tu luyện và người bình thường tu luyện 1 năm mới có thể có 3 thối ảnh và 4 tiếng vang. Người tu luyện Ca Diệp Thối này nhanh nhất là Đại thiếu gia Tiểu Mộng Thiên với kỉ lục 3 tháng. Nhưng Tiểu Thiên chỉ trong vòng 2 canh giờ đã tu luyện được. Có thể nói Âm Dạ Không Gian có công lao không nhỏ.

Tính toán thời gian còn sớm Tiểu Thiên đem Như Ảnh Tùy Hình ra tu luyện vẫn tiếp tục vận chuyển Võ Khí đi vào các huyệt đạo của Tầng 1 Tàn ảnh. Các lộ tuyến phức tạp cần khống chế tốt luồng Võ Khí đi vào các huyệt đạo. Tu luyện đến khi trời tối Tiểu Thiên cơ bản đã nắm giữ tầng thứ 1 Tàn Ảnh. Nhưng nắm giữ là một chuyện thành thực sử dụng là chuyện khác, việc này cần thực hành và thực chiến.

Lui ra khỏi Âm Dạ Không Gian Tiểu Thiên đi tắm rửa rồi ra ăn cơm tối với Nhược Mẫu. Võ Khí tu luyện đến Võ Hoàng mới có khả năng ích cốc. Vì thế ở trước Võ Hoàng thì vẫn thành thật ăn cơm thôi. Bữa cơm trò chuyện vui vẻ với Nhược Mẫu, Tiểu Thiên nhận thấy sắc mặt của nàng tốt hơn trước rất nhiều, thấy thế Tiểu Thiên trong lòng cũng an tâm.

Quay trở lại phòng và tu luyện, hấp thu Thiên Địa linh khí chuyển hoá thành Võ Khí cực kì chậm chạp vì thế Tiểu Thiên lấy 1 viên Võ Thạch ra để tu luyện. Ngày trước tuy hẳn không tu luyện nhưng lương bổng của hắn 1 tháng cũng được 100 Võ Thạch.

Võ Khí tinh thuần từ Võ Thạch chảy vào cơ thể chuyển hoá thành Võ Khí của Tiểu Thiên vận chuyển được 1 vòng chu thiên thì viên Võ Thạch đã trở thành phần vụn. Lại lật 1 viên khác ra dùng cứ thế tuần hoàn đến khi hết viên thứ 50 thì Võ Khí của Tiểu Thiên trở nên cuồng bạo. Sau một lát trong đan điền vang lên 1 tiếng

-Oanh!

Tiểu Thiên tán chức Võ Đồ tăng 6, cảm nhận sức mạnh mang lại, Tiểu Thiên thấy được sự thần kỳ của luyện võ.

Tiểu Thiên tiếp tục hao 50 viên Võ Thạch để củng cố lại tu vi. Sau khi đã vững chắc ở Võ Đồ tăng 6 Tiểu Thiên tranh thủ thu công rồi nằm lên giường đánh 1 giấc cho tới sáng.

Trong mơ hắn thấy được bản thân máu tươi đầm đìa và một chương ảnh to lớn đang tiếp cận lấy hắn, chương ảnh rất lớn cao cỡ 10m rộng 5m hiện lên dấu vân tay rất rõ. Khi chương ảnh sắp đụng đến hắn thì CHỌT...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tẩy khí trì

Tiểu Thiên bật người dậy trán đỏ đầy mồ hôi hột, chảy xuống ướt cả quần áo. Nhưng hắn không để ý tới mà đang suy nghĩ lấy tình huống vừa rồi. Chỉ nghe thấy hắn lâm lâm

-Kỳ quái dựa theo những gì mình biết thì người luyện võ không có khả năng nằm mộng. Hay là.....

Tiểu Thiên càng nghĩ càng thấy hoảng sợ vì trong giấc mơ đó những cảnh tượng mà hắn chứng kiến hắn không muốn nó xảy ra chút nào.

-Hết thấy điều cần thực lực

Tiểu Thiên nắm chắc nắm đấm, hắn muốn bảo vệ những gì là của hắn, mà muốn làm được điều đó ở Thiên Văn Đại Lục này thì tiền vốn cần thiết nhất chính là 2 chữ “Thực Lực”.

-Hiện tại trên Võ Thạch trên người đã sai hết phải tranh thủ để kiếm Võ Thạch.

Tiểu Thiên kiểm tra lại bản thân, 100 Võ Thạch tháng này của hắn đã sai hết, mà hắn thì không thể mất mặt đi xin được. Vì thế hắn nghĩ cách để có thêm Võ Thạch cho bản thân.

Càng nghĩ thì chỉ có thể đi săn giết yêu thú ở Thiên Cương Sơn Mạch để kiếm Võ Thạch. Nhân tiện rèn luyện thực chiến bản thân. Nghĩ vậy hắn tranh thủ tắm rửa lần nữa mà leo lên núi, lần này thì hắn không còn nằm mơ nữa, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Sáng sớm ở Trấn Quốc Phủ nhà hoàn và gia đình tranh thủ đi qua đi lại để kịp chuẩn bị cho công việc của mình. Nhìn loáng thoáng ngoài sân của Cảnh Kỳ Trảng lờ mờ có thể thấy được những đệ tử của Tiểu gia đang tranh thủ hấp thu lấy Thái Dương Tinh Khí, khoảng thời gian sáng sớm là khoảng thời gian tốt nhất để hấp thu Thái Dương Tinh Khí này.

Thái Dương Tinh Khí có công dụng tinh lọc lấy Võ Khí, vì trong quá trình tu luyện sẽ tích tụ lấy tạp chất trong Võ Khí, mà hấp thu Thái Dương Tinh Khí có thể tinh lọc những tạp chất đó khiến Võ Khí của bản thân tinh thuần hơn, tuy chỉ tinh lọc được chút ít, nhưng điều đó cũng không trở ngại được người tu luyện dù gì hấp thu cái Thái Dương Tinh Khí này dù sao nó cũng không tốn tiền.

Còn xét về Tiểu Thiên thì hắn có “Sát Thần Kiếm” có thể tinh lọc mọi tạp chất trong cơ thể nên hắn cũng không tốn công đi hấp thu cái Thái Dương, Ất Dương gì đó rồi.

Sáng sớm mà chắc cũng không sớm cho lắm, Tiểu Thiên đứng trước sân tu luyện lấy Ca Diệp Thối và Như Ảnh Tùy Hình. Tuy tu luyện 2 thứ đó không làm khó được Tiểu Thiên nhưng việc chuyển đổi Võ Khí giữa các huyết đạo thì Tiểu Thiên chưa làm nhuần nhuyễn được. Điều này khiến hắn vừa luyện vừa cau mày.

Khi Tiểu Thiên đang luyện để có thể linh hoạt trong việc chuyển đổi thì thần thức của hắn nhận thấy được sự hiện diện của Đại ca của hắn Tiểu Mộng Thiên đang đi tới.

Thấy thế hắn thu công và đi vào lương đình đợi Tiểu Mộng Thiên đi tới.

Tiểu Mộng Thiên đi tới trước cổng vào thì đã nhìn thấy Tiểu Thiên đang nhàn nhã uống trà đợi hắn, Tiểu Mộng Thiên hơi bất ngờ vì Tiểu Thiên dường như biết trước mình ghé thăm mà ngồi đợi mình.

Tiểu Mộng Thiên bước chân vào sân trồng và bước lại lương đình, thần thức của Tiểu Thiên luôn tập trung lấy Tiểu Mộng Thiên thấy hắn chỉ hơi bất ngờ chứ không có biểu hiện này khác, điều này cũng làm hắn hơi yên tâm. Vì người đại ca tiện nghi này của hắn thực sự rất khó dò. Tiền thân Tiểu Thiên thì cũng không biết được bao nhiêu về đại ca của mình.

Nhìn cách bước đi trầm ổn hữu lực, trên miệng lúc nào cũng treo lên nụ cười mỉm với bộ thanh sam màu xanh nhạt thể hiện lấy đây là một con người đa mưu túc trí và quyết đoán.

Từ những chi tiết như thế Tiểu Thiên đánh giá cao người đại ca này của mình. Còn 1 điều nữa là lúc trước Tiểu Mộng Thiên cũng không gây khó dễ hay châm chọc gì Tiểu Thiên điều này khẳng định người đại ca này của hắn là người làm việc lớn không tính toán những việc nhỏ.

Nghĩ vậy, Tiểu Thiên cũng hơi hiếu kỳ lấy mục đích của Tiểu Mộng Thiên đến gặp hắn là chuyện gì. Khoé miệng của hắn khẽ nhếch lên rồi húp 1 ngụm trà.

Tiểu Mộng Thiên thấy Tiểu Thiên vẫn thảnh thơi uống trà thì cũng không tức giận, mà bản thân cũng ngồi xuống phía đối diện cũng châm cho mình 1 ly trà và nói:”Nhị đệ thật thảnh thơi vừa luyện công vừa uống Thanh Mộc Trà, nếu vi huynh có thể được như đệ thì còn gì bằng.”

Tiểu Thiên bất động thanh sắc nhưng trong lòng cũng giật mình, chỉ dựa vào dấu chân trên sân và vài viên đá nhỏ đã đoán được bản thân mình đã luyện công trước đó? Tiểu Thiên buông chén trà xuống và nhìn Tiểu Mộng Thiên mà nói:

-Thực ra thì đại ca cũng có thể ở đây với đệ, cùng đệ thưởng thức trà ngon. Tuy Thanh Mộc Trà trân quý nhưng không quý bằng thời gian của huynh.

-Đệ cứ nói đùa, thời gian của huynh còn dùng vào nhiều việc khác. Hôm nay đến đây chủ yếu là thông báo với đệ về 1 tháng sau đệ sẽ cùng 9 đệ từ khác của Tiểu gia ta Tây Khí Trì để tu luyện.

-Hả? Tây Khí Trì?

Tiểu Thiên cau mày nhớ lại danh tự này, mặc dù trước đó Tiểu Thiên không có luyện võ nhưng những sự kiện trong Tiểu gia thì hắn vẫn biết.

Tây Khí Trì là do lão tổ đời thứ nhất của Tiểu gia phát hiện ra và sử dụng đại thần thông chuyển vào bên trong Tiểu gia để con cháu Tiểu gia đến 12 tuổi đích thân tài có thể nhận được tẩy lễ.

Vì là số lượng có hạn và khẳng định sử dụng không ảnh hưởng đến Tây Khí Trì vì thế hằng năm số lượng đi vào Tây Khí Trì chỉ có 10 người. Và hằng năm trước khi Tứ Đại gia tộc của Thiên Nam Thành tổ chức giải lưu hội thì Tây Khí Trì sẽ mở ra và 2 tháng sau đó sẽ đến giao lưu hội. Để con cháu Tiểu gia có thể tăng mạnh thực lực.

Tây Khí Trì không biết được làm từ vật liệu gì cứ hằng năm sẽ hội tụ lấy dung dịch màu trắng tụ lại bên trong cái dung dịch này ngoài việc tinh lọc Võ Khí mà còn nâng cao tu vi. Vì thế rất nhiều đệ tử điều tranh đấu cho 1 xuất vào trong đó.

Tiểu Mộng Thiên đã từng đi qua nên hiện tại tu vi của hắn rất cao so với đồng lứa. Và 6 xuất trong 10 xuất này sẽ do Gia chủ và ngũ đại trưởng lão quyết định. Vì thế việc này đã từng gây tranh cãi trong gia tộc. Nhưng do tu vi và công lao cũng gia chủ và ngũ đại trưởng lão quá lớn và cũng không muốn gây chia rẽ gia tộc vì thế có quy định khi gia chủ và ngũ đại trưởng lão không có con đạt 12 tuổi thì xuất đi vào Tây Khí Trì sẽ cộng vào thêm trong 4 xuất để tổ chức thi đấu để quyết định.

Cũng chính vì vậy Tiểu Phàm mới chặn cửa đánh Tiểu Thiên vì muốn Tiểu Thiên nằm trên giường bệnh mấy tháng để hắn khỏi đi vào Tây Kiếm Trì. Vì đáng lý ra xuất vào Tây Kiếm Trì đó là của hắn, nhưng hắn nghe cha của hắn là Tiểu Thanh Thư nhị trưởng lão của Tiểu gia trao đổi với gia chủ điều gì đó để hắn chấp nhận nhượng lại xuất vào Tây Kiếm Trì đó.

Tiểu Trần Thiên có đại nhi từ Tiểu Mộng Thiên đã đi qua rồi và Tiểu Oánh chỉ mới 10 tuổi không thể đi vào. Chỉ có Tiểu Thiên là phù hợp nhưng hắn không luyện võ nên vào Tây Khí Trì cũng chẳng có tác dụng gì nếu có thì chỉ có nước ở đó mất hơn ở ngoài thế thôi.

Nhưng khi Tiểu Trần Thiên nghe Ảnh Nhất báo cáo về thì hắn đổi quyết định từ chối nhượng xuất vào Tây Khí Trì đó cho nhị trưởng lão.

Điều này đã làm nhị trưởng lão nổi giận, tranh chấp với gia chủ như hắn. Mặc cho nhị trưởng lão la ó kêu to thì Tiểu Trần Thiên vẫn ung dung ngồi phẩm trà. Nhị trưởng lão Tiểu Thanh Thư nói không được đánh cũng không xong, đành phát tay bỏ đi ai biểu tu vi của hắn thấp hơn Tiểu Trần Thiên.

Về đến nhà Tiểu Thanh Thư hằm hằm nói lại việc này cho 2 đứa con của mình nghe. Đại nhi từ của hắn là Tiểu Lãnh Kiệt năm nay 16 tuổi cùng lứa với Tiểu Mộng Thiên, tu vi của hắn theo sát Tiểu Mộng Thiên, hiện tại đã là Võ Sĩ tầng 6 mà Tiểu Mộng Thiên lại là Võ Sĩ tầng 7. Luôn luôn áp hắn 1 đầu, trong lần vào Tây Khí Trì đó hắn và Tiểu Mộng Thiên tu vi bằng nhau đều là Võ Đồ tầng 9. Thế nhưng sau khi đi hắn chỉ tăng có 2 cấp mà Tiểu Mộng Thiên lại tăng liền 3 cấp vì thế việc này đã kích không nhỏ với hắn.

Nhưng do quan hệ giữa nhị trưởng lão và gia chủ không tệ nên hắn chỉ muốn tranh đua với Tiểu Mộng Thiên chứ chẳng có ganh ghét gì hắn. Còn Tiểu Phàm thì còn trẻ người non dạ nên không nên được giận tiểu Thiên tính sổ. Lúc Tiểu Thiên chưa biết võ thì Tiểu Phàm khinh thường giao lưu cùng hắn và cũng không tìm Tiểu Thiên gây rắc rối làm gì. Đệ tử trong Tiểu gia chỉ tranh đấu cùng 2 nhà khác là Mã gia cùng Trình gia.

Trong nội bộ gia tộc chỉ có những đệ tử trẻ tuổi là tranh đấu với nhau, nhưng cũng không gây ra án mạng. Vì gia quy của Tiểu gia có quy định không được tàn sát lẫn nhau. Tuy vậy việc giết người trong rừng thì không đảm bảo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thiên nam thành tứ đại gia tộc

Lương đình, biệt viện của Nhục Mẫu

2 huynh đệ Tiểu Thiên và Tiểu Mộng Thiên đang trao đổi về Tây Khí Trì, lúc này lại nghe Tiểu Thiên nói tiếp.

-Đại ca, người nói Tây Khí Trì chỉ cho đệ tử 12 tuổi đi vào, nếu như người hơn 12 tuổi đi vào không có sao chứ?

-Đúng vậy, Tây Khí Trì là của Tiểu gia ta, chỉ cho đệ tử 12 tuổi đi vào. Theo dĩ văn cũng có người trên 12 đi vào nhưng cũng không thu hoạch được gì, vì Tây Khí Trì chỉ có dưới Võ Sư là đạt hiệu quả. Từ Võ Sư trở lên đi vào thì giống như nước lũ không khác gì. Ngoài ra, mỗi người chỉ có thể sử dụng Tây Khí Trì 1 lần trong đời nên vào lần 2 cũng đồng dạng không được gì. Vì sắp tới có Võ Hội giao lưu giữa 4 gia tộc nên việc vào Tây Khí Trì tu luyện là điều tốt nhất để gia tăng thực lực cho đệ tử của Tiểu gia ta.

Vừa giải thích xong Tiểu Mộng Thiên húp miếng trà rồi nhìn qua Tiểu Thiên nói tiếp.

-Nhị đệ, ngày trước người không có thiên phú tu luyện nên ta mặc kệ. Nhưng bây giờ người đã có thể tu luyện thì người hãy chuyên tâm, việc ăn chơi đàn đúm không tốt cho tu luyện. Ngoài ra, phụ thân cũng bảo người hãy qua thư phòng của phụ thân bên đó. Mọi việc đã không còn đơn giản như khi người còn là hoàn khổ, hãy tự lo cho tốt.

-Việc của đệ, đệ tử biết cân nhắc, nhân tiện đại ca có thể hay không nói về thế lực của 3 gia tộc còn lại?

Thấy Tiểu Thiên không quan tâm lời khuyên của mình thì cũng không để ý, hắn đến đây là theo lệnh của phụ thân đến chủ yếu để nói cho Tiểu Thiên về 3 chuyện.

Thứ nhất là về Tây Khí Trì, Thứ 2 là về Tam đại gia tộc khác và Thứ 3 là phụ thân có việc kêu hắn qua đó.

Việc Thứ nhất và thứ 3 đã xong hắn cũng nói cho Tiểu Thiên nghe về thứ 2.

Tiểu Mộng Thiên húp miếng trà xong rồi đứng lên vừa đi quanh lương đình vừa nói.

-Thiên Nam Thành chúng ta có hết thấy 4 gia tộc lớn: Thương gia, Tiểu gia, Mã gia và Trình gia, lấy Thương gia kinh doanh thương hội, Tiểu gia binh lực triều đình và binh khí phương, Mã gia luyện đan thế gia và Trình gia trận pháp thế gia.

-Trong đó, quan hệ giữa Tiểu gia chúng ta và Mã gia, Trình gia tương đối xấu. Vì 3 thế gia chúng ta tranh chấp 1 mỏ Võ Thạch hạ phẩm, ước chừng cho được khoảng 1000 – 2000 vạn hạ phẩm Võ Thạch. Lúc đầu ai cũng không chịu nhường ai nên đã xảy ra tranh chấp, lần đó gây thiệt hại cho cả 3 nhà. Ai cũng không ra tay hết sức sợ nhà thứ 3 hưởng lợi, vì thế Mã gia, Trình gia đã liên thủ đối phó Tiểu gia chúng ta.

-Vì để tránh tam gia đi tranh đấu thêm nữa nên tam đại gia chủ đã quyết định trong những lần giao lưu hội tiếp theo sẽ phân theo thành tích của từng nhà mà quyết định sản lượng của mỏ Võ Thạch. Hạng nhất được 4 thành, hạng nhì 3 thành và hạng ba 2 thành, còn 1 thành sản lượng thì gửi cho Thương gia để thương gia làm trọng tài.

-Thương gia nghe nói chỉ là chi nhánh của Thương gia ở Hoàng Đọan Hoàng Triều. Hoàng Đọan Hoàng Triều là Hoàng Triều cấp 1 quản lý lấy 3 đế quốc cấp 2 trong đó có Thiên Lưu đế quốc. Thương gia chỉ chuyên kinh doanh luôn luôn đứng trung lập cũng không quan tâm mấy đến việc tranh giành cái mỏ Võ Thạch nhỏ nhoi đó, nhưng nếu Tam gia sẵn sàng hiếu kinh thì tạm chấp nhận. Vì Thương gia quá mạnh và chuyên kinh doanh nên Tam gia cũng đồng ý với việc mời Thương gia làm trọng tài.

Nói này giờ hơi khô cứng họng, Tiểu Mộng Thiên lại rót cho mình thêm 1 chén trà nữa và nhấm nháp nói: “Vi huynh còn bận nhiều công việc khác không ở lại với đệ thêm nữa”. Đứng lên uống hết chén trà rồi nói:” Phụ thân đang chờ đệ ở thư phòng, tranh thủ đi qua a”.

Nói xong Tiểu Mộng Thiên đi ra khỏi lương đình.

Tiểu Thiên nhìn Tiểu Mộng Thiên đứng dậy và đi ra thì nở nụ cười và nói: “Ah, nói vậy Đại ca bây giờ vẫn là xử NAM đó hả!!”.

Tiểu Mộng Thiên nghe Tiểu Thiên nói vậy thì bước chân lao đảo sắp ngã, vận công để giữ vững cước bộ Tiểu Mộng Thiên đi nhanh ra khỏi biệt viện và biến mất. Nhưng vừa đi mất mo của hắn không nhìn được nổi lên 1 tầng đồ ừng. Từ nhỏ hắn rất chú trọng trong việc tu luyện, hắn biết được tu luyện thì không được để Nguyên Dương thất thoát vì thế hắn không gần nữ sắc, luôn giữ 1 cái đầu lạnh và tới giờ hắn vẫn là Xử Nam 100%.

Tiểu Thiên nhìn Tiểu Mộng Thiên lao đảo sắp ngã và ra khỏi biệt viện thì mặt mo đồ ừng thì không nhìn được cười to lên:” Haha...ha.....ha.....!!!”

Nhược mẫu vừa đi ra thấy Tiểu Thiên vừa ngồi 1 mình vừa cười như thăng không thì cau mày lo lắng bước nhanh lại gần và hỏi:” Thiên nhi, có phải hay không bệnh của con lại tái phát hả? Không phải con đã nói là con hết bệnh rồi hay sao?”. Vừa nói nàng nhìn không được rung rung nước mắt, hạnh phúc chợt đến khi con nàng hết bệnh nhưng bây giờ thấy con của nàng bị tái phát lại làm nàng như rút xương địa ngục sâu thẳm.

Tiểu Thiên nghe nàng nói vậy thì chợt biến nàng hiểu lầm hắn tập trung thần thức vào Tiểu Mộng Thiên để quan sát hắn nên không biết Nhược Mẫu đi tới, tranh thủ thu hồi thần thức rồi đưa tay揩 lau đi nước mắt cho nàng và nói:” Mẫu Thân, Thiên nhi không có việc gì. Gặp chuyện vui nên hơi buồn cười”.

Nghe nhi tử của mình nói vậy trái tim treo cao của nàng cũng được đưa xuống, từ ái nhìn con mình và nói:” Con đó, không thể nào làm ta hết lo được hay sao”.

-Haha, mẫu thân người yên tâm nhi tử của người rất có bản lĩnh nên người không cần lo.

Nhược mẫu thấy vậy cũng không thể làm gì hơn mà trắng mắt nhìn nhi tử của mình mà nói:” Ừ bản lĩnh quá rồi, 10 tuổi biết đi Di Hồng Viện 12 tuổi đã biến giao cầu với nữ nhân. Ta biết con bản lĩnh rồi.”

Tiểu Thiên nghe Nhược mẫu nói vậy xấu hổ không thôi chỉ biết gãi ót mà cười, vừa cười hắn chợt thấy thăng nhỏ nhút nhít. Vì nàng nhắc lại làm hắn nhớ tới cảnh giao cầu với Tiểu Hồng ở Di Hồng Viện, chỉ 12 tuổi mà diện nước vừa đủ, làm hắn nhớ mãi không quên. Nếu việc này xảy ra ở Trái Đất thì thăng này có mà bóc vài chục cuốn lịch chứ chẳng chơi, nếu mà ví Tiểu Hồng như 1 người thì Tiểu Thiên chỉ có thể nghĩ tới Linh Ka.

Càng nghĩ thăng nhỏ càng xung. Nhìn Tiểu Thiên đang nói chuyện mà chợt ngẩn ngơ, Nhược mẫu nhìn xuống thì chợt thấy túp liễu dựng ngược thì mặt chợt đỏ, quay sang nói với nha hoàn.

-Các người lui xuống, không có lệnh của ta không được cho ai vào đây.

-Vâng ạ

Các nha hoàn, gia đình tranh thủ lui ra khỏi biệt viện chỉ để lại 2 mẹ con Tiểu Thiên.

Nhược mẫu quay qua quay lại thấy không có ai thì khẽ tiến lên kéo hạ y của Tiểu Thiên, mặt nàng vừa đỏ ửng vừa động lòng người. Tuy là phụ nữ 30 nhưng có tu luyện võ công và bảo dưỡng tốt nên nàng thoát nhìn chỉ có 24. Đôi môi đỏ thắm mọng nước, ánh mắt nhu tình và quyến rũ, nàng thấy Tiểu Thiên tà hoả đang thịnh nếu như không giải toả mà giữ nguyên hoặc nén ép lại thì rất có hại cho sức khoẻ cũng như bất lợi cho việc tu luyện sau này.

Vì để giúp Tiểu Thiên tu luyện được thuận lợi nàng quyết định giúp Tiểu Thiên giải thoát tà hoả đang dần tích tụ.

Tiểu Thiên đang nghĩ về Linh Ka thì chợt cảm giác hạ y bị tuột và thăng nhỏ đang bị nắm thì bừng tỉnh. Nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo thì Tiểu Thiên chợt hoá đá thảm nghĩ:” Thôi thôi, chống cự ngã nghiêng chi bằng nằm yên tận hưởng”.

Nhược mẫu thấy Tiểu Thiên giật mình tỉnh dậy và nhìn mình mà ngơ ngác tiếp, thì mặt nàng càng đỏ, nhưng vì nhi tử nàng bất chấp tiếp tục cầm lấy cây

trụ của Tiểu Thiên và.....

*Lời nhắn của Hắc Đế: Chương tiếp theo sẽ có những cảnh quay rất đẹp và Hắc Đế bận công việc gấp nên đành dừng lại tại đây. Chương 13 sẽ ra sớm nhất để đền bù cho các độc giả của Hắc Đế nha ☐...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sơ nhập thiên cương

Trần Quốc Phủ

Tiểu Thiên đang ngồi thư giãn ở trên ghế, bên dưới thì Nhược mẫu đang tranh thủ giúp Tiểu Thiên giải phóng tà hoả để tránh ảnh hưởng tu luyện về sau.

Chỉ thấy Nhược mẫu cho cây trụ của Tiểu Thiên vào miệng rồi ngậm lấy. Chiếc lưỡi thom tho đảo quanh phần đầu rồi bao quanh lấy nó. Nhược mẫu động tác nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống kích thích lấy Tiểu Thiên từng hồi co giật.

Nhược mẫu rất bất ngờ với kích thích của nhi tử mình. Với dạng này gần bằng với của thằng cha nó (Tiểu Trần Thiên) rồi.

Hì hục hì hục gần 10 phút với những tiếng chớp chớp chớp chớp, Nhược mẫu thì triển hàng tá thủ đoạn nào ngậm nào nuốt... Vân vân và mây mây. Cuối cùng thì tà hoả của Tiểu Thiên cũng được giải phóng, 1 cảm giác thoải mái chợt kéo đến. Kết thúc, Nhược mẫu lấy khăn lau sạch sẽ cho Tiểu Thiên.

Khi lau xong Tiểu Thiên tranh thủ nói:” Mẫu Thân, người tranh thủ nghỉ ngơi, ta đi qua chỗ của Phụ Thân a. Phụ Thân bảo ta qua bên đó gấp”.

Nhược mẫu nghe Tiểu Thiên nói vậy cũng đáp:” Được rồi, con tranh thủ qua bên đó, đừng để lão gia đợi lâu”.

Nhược mẫu tranh thủ lau đi tà hoả của Tiểu Thiên đang dính trên người của mình. Sau đó nàng bước vào phòng và đi tắm vì hạ thể của nàng cũng ngứa ngáy vì phục vụ cho Tiểu Thiên.

Thư Phòng của Tiểu Trần Thiên.

Cảm ứng được Tiểu Thiên đang đi tới, Tiểu Trần Thiên buông xuống phần công việc đang làm. Chỉ nghe ngoài cửa phòng vang lên tiếng nói của Tiểu Thiên.

-Thiên Nhi cầu kiến Phụ Thân.

-Ừm, vào đi.

Đẩy cửa phòng đi vào nhìn trước mặt thấy 1 thân hình khôi ngô trung niên nam tử, trên người tản mát ra khí thế của Võ Vương cảnh và khí khái của bậc Vương Tướng.

-Thiên nhi, con ngồi đi.

-Phụ thân, người tìm hải nhi có việc?

Thấy Tiểu Trần Thiên sắp sửa nói thì Tiểu Thiên vào luôn vấn đề chính.

Tiểu Trần Thiên nhẹ nhàng nhìn lấy Tiểu Thiên và nói.

-Ta gọi con vào đây thứ nhất là chúc mừng con đã khỏi bệnh, mặc dù ta không biết là con như thế nào khỏi bệnh vì ta biết Phong Thần thể chất, tam thiên phong ấn rất khó phá có thể nói là không thể phá. Nhưng con đã phá được thì đó là bí mật của con.

-Thứ hai ta muốn nhắc tới là Tiểu gia chúng ta một trong 4 đại thế gia ở Thiên Nam Thành nhưng chẳng là gì so với Thiên Lư Thành để đô Thiên Lư Đế Quốc hay các vùng khác. Ta không muốn con tài giỏi gì, chỉ cần con không có việc gì là tốt nhất. Ở cái thế giới nhọc nhọc cường thực này thì tiền vốn để con sinh tồn là thực lực.

-Thứ ba, ta muốn con sau khi Võ hội kết thúc thì hãy đi lịch luyện. Nam nhi của Tiểu gia không thể nào một mực ở trong gia tộc được, hùng ưng sẽ chẳng thể nào vươn cánh nếu không qua trải nghiệm sinh tử.

Ra khỏi phòng của Tiểu Trần Thiên, Tiểu Thiên vừa đi vừa suy nghĩ lấy những vấn đề mà phụ thân hắn đã nói. Về đến phòng Tiểu Thiên tranh thủ lập kế hoạch cho tương lai

-Xem ra sức người là có hạn, cần có những trợ lực để giúp ta chống lại mọi thứ.

Tiểu Thiên thăm nhũ thấy bản thân, nhưng trước mắt hắn cần lo cho bản thân hắn đã. Quyết định ngày mai vào Thiên Cương Sơn Mạch tu luyện. Tiểu Thiên tranh thủ đánh 1 giấc cho đã rồi tỉnh tiếp

Sáng sớm ở Trấn Quốc Phủ cũng như bao ngày khác, lần này trước sân Tiểu Thiên với tay nài nhỏ trên lưng đang từ biệt lấy Nhược mẫu. Sau một phen dặn dò từ Nhược mẫu Tiểu Thiên tranh thủ bước tiến về Thiên Cương Sơn Mạch.

Khi ra khỏi Trấn Quốc Phủ, Tiểu Thiên 1 đường bôn ba dựa trên tấm bản đồ mà hắn lấy từ Tầng Thử Các. Tiếp tục theo hướng bắc đầu nhập vào Sơn Mạch Thiên Cương, Tiểu Thiên bắt gặp những tiểu đội đang kết đội đi vào Thiên Cương Sơn Mạch. Thiên Cương Sơn Mạch chảy rộng khắp cả Thiên Lưu Đế Quốc là nguồn tài nguyên phong phú, trong đó có linh dược, linh thảo, linh thú các đẳng cấp và những khoáng sản, mỏ Vô Thạch phong phú khác. Mặc dù rất nguy hiểm nhưng không thể cản trở lấy những người ưa thích mạo hiểm.

Tiểu Thiên đơn giản không muốn đi cùng ai, hắn chỉ muốn 1 mình hành tẩu. Như thế sẽ tiện lợi hơn, cự tuyệt những lời mời chào. Tiểu Thiên phi thẳng vào trong rừng, nơi mà bắt đầu cho những cuộc chiến không hồi kết.

5 ngày sau, tại 1 hồ nước cách Thiên Nam Thành vài chục dặm đường, Tiểu Thiên đang tranh thủ tắm rửa, 5 ngày này hắn 1 đường xâm nhập lấy Thiên Cương Sơn Mạch trên đường hắn đã giao lưu cùng Nhất giai yêu thú để rèn luyện lấy võ kỹ của mình. Sau 5 ngày chiến đấu hơn 100 trận chiến lớn nhỏ. Kích thích lấy máu mạo hiểm của hắn, khiến việc vận dụng võ kỹ và chuyển đổi giữa thối pháp và thân pháp đạt được sự nhuần nhuyễn đáng kinh ngạc.

Ca Diệp Thối đến hiện tại Tiểu Thiên đã thi triển ra được 5 thối ảnh, Như Ảnh Tùy Hình đã luyện tới Thực Thể Ảnh, điều Tiểu Thiên thấy mừng rỡ là Như Ảnh Tùy Hình hắn càng tu luyện về sau càng dễ sử dụng. Mỗi lần sử dụng hắn sẽ phân ra được 1 ảnh thể để mê hoặc lấy yếu thú. Rồi kết thúc nó bằng những thối ảnh bay đầy trời.

Vì để không người nào biết hắn có Âm Dạ Không Gian, Tiểu Thiên chỉ bỏ vài viên yêu hạch ở ngoài con lại hắn bỏ vào Âm Dạ Không Gian, trong không gian hắn chứa đựng lấy lương thực, nước uống, đồ đạc và các thứ linh tinh.

Tắm rửa đơn giản Tiểu Thiên hắn tranh thủ thay một bộ y phục khác rồi tiếp tục lên đường. Vừa đi được một lúc, thần thức của hắn phát hiện một linh thảo đang phát triển dưới gốc cây cách hắn 30 – 40m. Có thần thức trợ giúp Tiểu Thiên thu hoạch các loại linh thảo, linh quả rất dễ dàng nhưng toàn là nhất giai linh thảo làm hắn phiền muộn không thôi.

Linh thảo có màu trắng đục, dạng nắm với những vòng tròn màu đen ở trên bề mặt, Tiểu Thiên tới gần khế nhỏ nó lên thì thông tin linh thảo hiện ra trong đầu hắn.

Bạch Thiện Chi

Phẩm cấp: Nhị giai

Mô tả: là 1 loại linh thảo có công dụng gây tê liệt tạm thời, dựa trên số năm của nó mà hiệu quả mạnh hay nhẹ, là 1 loại chuyên dùng để hạ độc. 1 loại linh thảo tạm được.

Cái trán của Tiểu Thiên tràn đầy hắc tuyến, cái năng lực thông tin này cái gì cũng được ngoài trừ cuối câu mô tả thường cho ra nhận xét không đáng tiền.

Bỏ Bạch Thiện Chi vào không gian, Tiểu Thiên tiếp tục lên đường. Đi được vài dặm thì hắn phát hiện cách hắn 50m về phía đông có tiếng giao đấu. Khoé miệng cười tà, hắn tranh thủ chạy qua. Có giao đấu hiển nhiên có bị thương, có bị thương thì cơ hội đoạt bảo đã tới. Hắn lang thang trong rừng mấy ngày qua chỉ giao đấu với yêu thú nên có người giao đấu hiển nhiên hắn mừng hết lớn.

Chạy về phía trước thu hẹp thần thức Tiểu Thiên núp trong lùm cây gần đó, chỉ thấy có 3 nam 1 nữ đang giao đấu. Nhìn nữ nhân Tiểu Thiên chột há hốc mồm mà hô to trong lòng.

P/s: Các bạn thông cảm Hắc Đế ra chương chậm là vì Hắc Đế phải suy nghĩ ra chương làm sao cho hay, vì muốn các bạn đọc truyện sẽ thú vị hơn. Chứ không khô khan như những truyện khác. Hắc Đế sẽ cố gắng để ra chương sớm hơn. Chắc các bạn cũng không muốn tốn thời gian đọc bộ truyện nhạt nhẽo phải không nào: ^.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lãng Thiên Lãng, Tầng Bảo Đồ (1)

Thiên Cương Sơn Mạch

Tiểu Thiên thấy 4 người phân thành 2 phe đối đầu nhau, 2 nam và 1 nam 1 nữ. 2 nam thì Tiểu Thiên không biết nhưng 1 nam 1 nữ thì Tiểu Thiên đã từng gặp. Đó là 2 huynh muội Tiểu Nguyệt. Chỉ nghe người thanh niên trong 2 nam nói rằng:

-Lăng Thiên Lăng khôn hồn thì giao địa đồ ra đây, cho dù ngươi có là Luyện Đan Sư đi chăng nữa thì chết ở trong đây cũng chẳng có ai biết và nhặt xác dùm ngươi đâu.

Người thanh niên còn lại cũng tranh thủ nói:” Đún....Đ..Đ..Đờ Đúng Đ Đúng thế, Khô...Khôn...Kh...Không Ai...mà...Ai ai ai nhặt nhặt nhặt cái mà nhặt xá...xá....x...x.....xác dùm ngươi ngờ ngươi ngươi đâu”. Vừa nói xong thì bỗng nhiên cái đầu bị người đánh.

-Ngươi im đi, nói năng chưa xong còn bày đặt uy hiếp

Người kia gãi ót chỗ vừa đánh mà cúi đầu. Người nọ nhìn 2 huynh muội Lăng Thiên Lăng mà nói:” Ngươi suy nghĩ xong chưa, xong rồi thì khôn hồn đưa ra, ta có thể tha mạng cho 2 ngươi”.

2 huynh muội trán đầy hắc tuyến nhìn 2 người, nhất là Tiểu Nguyệt khi nàng nghe thanh niên nọ nói thì cố nhịn cười vì thế rất mặt đỏ ửng rất là mê người.

Lăng Thiên Lăng nhìn không được mà lắc đầu: “ Mãi gia các người móng vuốt thật dài, dám động đến người của Luyện Đan Công Hội.”

-Hừ, Tiểu tử đừng cho mặt mà không nể. Ngươi chết ở đây thì có ma nào hay là chúng ta giết. Không nói nhiều nữa, đã không giao ra thì chết đi.

Vừa nói xong người này phi thân ra ngoài, người còn lại tranh thủ nói 1 câu rồi cũng phi ra. “Đún...Đú....Đúng vậy, Kh...Kh...Không, không giao r...r...r.....r...ra th...thì chế....chết đi.” mất vài giây hấn mới phi thân ra được.

Chỉ thấy người ra trước nhảy lên trên không nhắm thẳng 2 huynh muội Tiểu Nguyệt mà bổ xuống.

-Phản Ngục Dao Pháp

1 luồng Vô Khí đỏ đậm bao lấy thanh đao và theo thanh đao bổ xuống.

Lăng Thiên Lăng và Lăng Tiểu Nguyệt thấy thế thì tranh thủ lùi ra sau 1 khoảng, khi đao pháp tới gần thì Lăng Thiên Lăng ôm lấy tiểu muội phi thân tránh ra, vừa tiếp đất thì 1 nắm đấm bọc lấy bằng Vô Khí đỏ hơi đậm đang lao tới. Thiên Lăng tụt Vô Khí vào tay phải xuất ra 1 nắm đấm để đối chọi. Chỉ nghe 2 tiếng

-Oanh

-Oanh

Tiếng đầu tiên là thanh đao kia tiếp đất, 1 vết nứt dài 2m rộng 33cm xuất hiện kế bên Lăng Thiên Lăng, tiếng thứ 2 là Lăng Thiên Lăng đối bính với thanh niên kia. 3 người lại tiếp tục quần công.

Lăng Thiên Lăng mặc dù là Vô Đồ tầng 10 nhưng 2 người liên thủ và hấn phải bảo vệ tiểu muội nên nhất thời không thể phản công, 2 người kia tu vi cũng không kém. 1 kẻ cầm đao Vô Đồ tầng 9, 1 kẻ quyền sáo thì Vô đồ tầng 7. Nếu như kéo dài thì Lăng Thiên Lăng có thể bị thua và chết.

Mất thấy Lăng Thiên Lăng có dấu hiệu kiệt sức, Tiểu Thiên tranh thủ vùn công vào 2 chân chờ đợi lấy cơ hội tốt. Và trời không phụ thẳng trộm chó, chỉ thấy thiếu niên cầm đao lại nhảy lên không và đang chuẩn bị ra chiêu “Phản Ngục Dao Pháp” thì Tiểu Thiên vận dụng Như Ảnh Tùy Hình xuất hiện phía sau thiếu niên và 1 chiêu Ca Diệp Thối 45 độ ngang tính từ bàn chân của Tiểu Thiên đến cái đầu của thanh niên kia và như thế.

-Bùm

Người thanh niên không kịp phản ứng thì đã đi đời nhà ma, đầu hủ văng khắp nơi như pháo hoa ngày Tết, thi thể theo dư lực tiếp tục lao về phía trước và rớt trên đất.

Tình huống xảy ra bất ngờ, chưa được 3s thì đã kết thúc. Lăng Thiên Lăng và Lăng Tiểu Nguyệt nhất thời không theo kịp ngẩn ngơ nhìn Tiểu Thiên đang rớt tiếp đất. Người thanh niên còn lại còn đang ngẩn ngơ thì chợt thấy 1 vật thể màu đen đang bay với tốc độ 100 cây chuối trên vườn, đang nhanh chóng tiếp cận lấy mình. Theo phản xạ người này lấy tay nắm vật thể đó, cảm nhận đau đớn từ cánh tay truyền đến thì hấn chuẩn bị la lên, nhưng chưa kịp là thì đầu hấn chọt nổ “Bùm”. Tiểu Thiên xuất hiện phía sau và tiến luôn thẳng này lên đường.

Từ lúc Tiểu Thiên xuất hiện cho đến kết thúc trận đấu chưa đầy 10s. 2 huynh muội Lăng Thiên Lăng vẫn còn ngơ ngác nhìn.

Tiểu Thiên từng bước tới gần 2 huynh muội, vừa bước hấn vừa nói: “ Lăng huynh mấy ngày không gặp, không ngờ chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh này”.

Nghe Tiểu Thiên nói Lăng Thiên Lăng định thần lại, lao đi khéo miệng còn vưon máu, hấn thì lễ với Tiểu Thiên và nói: “ Đa tạ Tiểu huynh đệ ra tay cứu trợ. Ngày trước từ biệt, không nghĩ chúng ta lại gặp nhau sớm như vậy. Lăng nỗ thiếu nợ Tiểu huynh đệ 2 mạng của huynh muội ta”.

Tiểu Thiên thấy thế tranh thủ nói:” Không không Lăng huynh ngày trước huynh giúp tiểu đệ ra khỏi Thiên Cương Sơn Mạch, tiểu đệ còn chưa có dịp để trả ân tình này nữa”.

Lăng Thiên Lăng lại nói: “ Đó chỉ là tiện đường, sao có thể nói là ân tình được, như vậy không được”. Vừa nói hấn vừa lắc đầu.

Tiểu nguyệt phía sau thấy 2 bên khách sáo qua khách sao lại thì chợt phì má tức giận nói: “Uy!!! Ta nói 2 người các ngươi có phải là nam nhân hay không mà lễ mễ cứ như.... Cứ như.... Cứ như” Tiểu Nguyệt càng nói càng nhỏ, nàng đang suy nghĩ nếu nói cứ như nữ nhân thì chẳng khác nào nói nàng

lẽ mề vì thế nàng xoắn tích cái này cứ như cái gì mà nghĩ hoài không ra.

2 nam nhân thấy thế thì chợt phì cười rồi Lăng Thiên Lăng nói tiếp: “Gặp nhau tức có duyên, không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”.

Tiểu Thiên nghe nói thế thì chợt nhớ người ta còn chưa biết lên mình, cứ để xưng hô tiểu huynh đệ hoài thì quá xa lạ. Thấy thế hắn tranh thủ nói: “Tiểu đệ tên là Tiểu Thiên”.

Lăng Thiên Lăng còn chưa nói gì thì Lăng Tiểu Nguyệt kể bên đã la lên: “A..... Ngươi là tên cuồng dâm chuyên xâm hại nữ hài tử nhà lành đó hả”. Nói xong nàng hoảng sợ chạy ra phía sau Lăng Thiên Lăng.

Lăng Thiên Lăng nghe vậy cũng nhẩn mây, theo hắn tiếp xúc với Tiểu Thiên thì Tiểu Thiên không phải là người lỗ mãng cũng không phải là người chuyên khi nam bá nữ. Nghĩ không ra đành đưa mắt nhìn Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên thấy thái độ của 2 người thì biết là 2 người đã biết rõ về quá khứ của hắn. Thấy Lăng Thiên Lăng thắc mắc nhìn mình thì hắn lắc đầu cười khỏ. Đôi khi im lặng cũng là cách phủ nhận hữu hiệu, càng giải thích sẽ càng làm sự việc rối thêm.

Lăng Thiên Lăng thấy thế cũng đành thôi, nói với Tiểu Nguyệt: “Huynh tin cách làm người của Tiểu Thiên huynh đệ, muội đừng làm như vậy nữa”.

Tiểu Nguyệt biểu môi nhìn Tiểu Thiên, nàng vẫn giữ khoảng cách với hắn, tránh khi hắn nổi khùng nhào qua cắn mình, càng nghĩ Tiểu Nguyệt càng hoảng sợ, lấy 2 tay đang chéo che lấy bộ song phong của mình, à mà có núi non gì đâu mà che, nghĩ tiếp thì chợt ồ rừ.

Tiểu Thiên thấy trạng thái của Tiểu Nguyệt thay đổi liên tục thì bất ngờ chợt nhìn thấy nàng nhìn ngực phẳng của bản thân như màn hình ti dzi LCD 52inch ở nhà của hắn thì hắn đã hiểu vì sao nàng buồn.

Cười khỏ cho qua, hắn quay qua hỏi Lăng Thiên Lăng: “Lăng huynh ngươi vì sao bị 2 tên Mã gia đuổi giết vậy?”.

-Không việc gì, tại ta tra Tàng Bảo đồ để tìm vị trí của động phủ thì 2 tên kia tình cờ thấy được nên đuổi giết 2 huynh muội ta.

-Tàng Bảo Đồ? Lăng huynh có tàng bảo đồ, không biết là động phủ của vị tiền bối nào?

-Ta cũng không biết, tàng bảo đồ này là ta vô tình nhặt được khi đi hái thuốc. Còn vị trí thì cạnh 1 cái thác nước.

Vừa nói hắn vừa lật Tàng Bảo Đồ ra xem.

Thấy Lăng Thiên Lăng lật tàng bảo đồ trước mặt mình, Tiểu Thiên chợt cười hỏi.

-Lăng huynh không sợ ta giết 2 người đoạt tàng bảo đồ độc chiếm 1 mình hay sao.

Lăng Thiên Lăng nhìn Tiểu Thiên mà nói: “Lăng mỗ cái gì cũng không giỏi, chỉ riêng việc nhìn nhận người thì chưa sai bao giờ”.

Tiểu Thiên bật cười: “Haha, tốt! Người bằng hữu như Lăng huynh, Tiểu Thiên ta kết giao đã định”.

Thấy vậy Lăng Thiên Lăng cũng cười theo.

Còn Tiểu Nguyệt ở 1 bên thì thầm nói: “2 thằng khùng”.

-Lăng huynh, nếu nói về thác nước thì ta thấy được 1 cái gần giống với cái vẽ trên tàng bảo đồ.

-Thật sao? Ta tìm cái thác nước đó mấy ngày này mà vẫn không thấy.

-Thế thì 2 người đi theo ta.

Tiểu Thiên và 2 huynh muội Lăng Thiên Lăng tranh thủ chạy qua bên thác nước và hiển nhiên là Lăng Thiên Lăng bế Tiểu Muội của mình mà chạy.

P/s: Hắc Đế ra chương hơi trễ mong các đạo hữu thông cảm. Vì bởi thường hắc đế viết chương này dài hơn những chương khác để tạ lỗi với các đạo hữu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lăng Thiên Lăng, Tàng Bảo Đồ (2)

Thiên Cương Sơn Mạch, Hồ nước không biết tên.

Tại hồ nước vừa rồi Tiểu Thiên tắm, Tiểu Thiên và huynh muội Lăng Thiên Lăng xuất hiện, đối chiếu với Tàng Bảo Đồ, Lăng Thiên Lăng nói:

-Giống hơn 8/10 so với trên Tàng Bảo Đồ, chắc có thể là chỗ này rồi.

-Lăng huynh, người xem trên Tàng Bảo Đồ xem chỉ dẫn tiếp theo là gì?

Nghe Tiểu Thiên nói vậy Lăng Thiên Lăng nhìn Tiểu Thiên mà lắc đầu, Tàng Bảo Đồ chỉ dẫn tới hồ nước là dừng, ngoài ra không còn chỉ dẫn nào khác.

Thấy cử chỉ của Lăng Thiên Lăng, Tiểu Thiên chỉ đành chấp nhận mà nói: “Xem ra chỉ có thể chia nhau ra tìm xem xung quanh hồ nước này có huyền cơ nào khác hay không thôi”.

Nói xong hắn nhìn quanh hồ nước mà đánh giá, chỉ thấy hồ nước rộng 100m² mặt nước trong xanh trên đó còn có những bông sen mọc rải rác xung quanh hồ, thảm cỏ xanh nơi hắn đang đứng cách mặt nước của hồ tầm 1m. Đối diện là thác nước trút xuống như vạn mã bồn đăng. Thác nước ước chừng cao 30m có đur, dải nước rộng 23m bám quanh hồ nước.

Từ những chi tiết kể trên Tiểu Thiên chỉ có thể xác định: “Lăng huynh, dựa trên địa hình của hồ nước này thì chỉ có thể xuất hiện 2 khả năng là khả thi nhất”.

Nghe Tiểu Thiên nói vậy, Lăng Thiên Lăng cũng gật đầu đồng ý, chỉ thấy hắn trầm ngâm mà nói: “Tiểu huynh đệ nghĩ cũng giống như ta nghĩ. Xung quanh mặt hồ chỉ có cây và cỏ, trên mặt hồ chỉ có Bông Sen không có kiến trúc, vì thế huyền cơ ở đây chỉ có thể là Thác nước và..... Chính bản thân cái hồ này”.

Nghe Lăng Thiên Lăng nói vậy Tiểu Thiên cũng trầm ngâm gật đầu mà nói: “Vậy Lăng huynh người đi thăm dò thác nước, ta lặn xuống đáy hồ xem sao”.

Sau khi thương lượng kỹ 2 người nhanh chóng thi hành, bỏ lại Lăng Tiểu Nguyệt ngồi bên bờ mà thấy đá tự kỳ.

Tiểu Thiên nhảy xuống hồ nước, vừa rồi hắn tắm cũng không để ý cái hồ này sâu bao nhiêu. Bây giờ nhìn lại thì cũng không đoán được đáy hồ, vì dưới đáy hồ nguyên 1 mảng màu đen. Lặn xuống sâu ước chừng 30m mà vẫn chưa thấy đáy, trên đường lặn Tiểu Thiên vẫn triển khai thần thức, thần thức của hắn rộng 50m cộng với 30m chiều sâu đã lặn thì hồ nước này sâu ít nhất cũng trên 80m.

Tiếp tục lặn xuống thêm 20m nữa thì thần thức của hắn đã thấy được đáy hồ. Đáy hồ chứa rất nhiều động sinh vật trong hồ, vì là hồ nước trong Thiên Cương Sơn Mạch nên đa phần động sinh vật trong hồ này là nhất giai yêu thú, ngoài ra cũng có các loại linh tảo sinh trưởng như: Lục vĩ tảo, Hạt Nhân tảo, Tam sinh tảo, Thực thú tảo... vân vân và mây mây.

Tiếp tục lấy thần thức điều tra, ước chừng vài phút sau Tiểu Thiên nhận thấy được sự ba động của trận pháp, dựa theo sự ba động đó Tiểu Thiên lần theo thì thấy được 1 hố sâu đen ngòm, như một cái miệng của một con quái thú đang há miệng chờ sẵn con mồi nhảy vào. Xung quanh miệng hố không có 1 con sinh vật nào chỉ có linh tảo mọc xung quanh. Linh tảo nhất giai không đáng tiền vì thế Tiểu Thiên cũng chẳng ham muốn gì những linh tảo đó.

Đã xác định được cửa vào của động phủ, Tiểu Thiên tranh thủ bơi lên trên, hắn cũng chẳng thể ở dưới nước lâu. Một Võ Đồ như hắn chưa có được khả năng lấy Võ Khí thay hô hấp.

Vừa ngoi lên mặt nước thì hắn đã thấy được Lăng Thiên Lăng và Lăng Tiểu Nguyệt đang ở trên bờ đợi hắn. Thấy Tiểu Thiên ngoi lên, Lăng Thiên Lăng nhẹ nhàng đứng lên và nói: “Tiểu huynh đệ, ta ở bên thác nước tra xét một hồi không thấy được huyền bí động phủ nào. Không biết Tiểu huynh đệ ở dưới đáy hồ có phát hiện gì hay không?”

Tiểu Thiên tranh thủ nói với Lăng Thiên Lăng: “Lăng huynh, bên dưới quả thật có 1 động phủ nhưng trước cửa động có trận pháp bảo vệ, ta nghĩ hay là huynh với ta xuống đó xem thử có phát được trận pháp hay không”

-Như thế cũng được.

Nói xong Lăng Thiên Lăng quay qua bên Tiểu Nguyệt mà nói: “Muội ở đây cẩn thận, nếu cuối ngày ta và Tiểu huynh đệ không ra thì muội hãy chạy về Luyện Đan Công Hội chờ ta”.

Nghe Lăng Thiên Lăng nói vậy Tiểu Nguyệt tranh thủ đáp: “Vâng ca ca, huynh cẩn thận. Muội sẽ làm theo lời huynh”.

Dặn dò xong Tiểu Nguyệt, Lăng Thiên Lăng phi thân nhảy xuống hồ nước, Lăng Thiên Lăng và Tiểu Thiên 2 người lặn sâu xuống dưới mặt chừng vài phút để có thể tiếp cận cái hố lúc này. Nhìn cái hố sâu hút đó, Lăng Thiên Lăng trầm ngâm, Tiểu Thiên đứng kế bên thấy hắn trầm ngâm thì bước lại dò xét. Càng lại gần Tiểu Thiên chưa cảm nhận được sự nguy hiểm, khi tiếp cận hố sâu chừng 5m thì Tiểu Thiên lấy ra 1 viên Võ Thạch quăng vào trong hố. Chỉ thấy viên Võ Thạch đơn giản xuyên qua và lọt vào hố sâu, chừng 1 phút sau thì nghe thấy tiếng Leng Keng phát ra.

Lăng Thiên Lăng cũng thấy hành động của Tiểu Thiên nhưng cũng không can, vì hắn cũng có thần thức. Dựa trên thần thức hắn cũng không cảm nhận được sự nguy hiểm. Nhưng khi kết quả mà Tiểu Thiên thí nghiệm ra thì khiến hắn bất ngờ.

Trong Võ Thạch có ẩn chứa lấy Võ Khí, có 1 số trận pháp có thể phát hiện được Võ Khí mà phát động trận pháp, cũng có trận pháp không dựa trên sự phát hiện Võ Khí mà phát động.

Trận pháp chia làm nhiều loại trận khác nhau dựa trên nhu cầu và mục đích sử dụng của Trận Pháp Sư. Nhưng cái hồ này có ba động trận pháp và Võ Thạch cũng không thám thính được đây là trận pháp gì. Nghĩ vậy, Lăng Thiên Lăng đơn giản giết 1 con cá trong hồ và quăng vào trong hồ.

Thấy con cá đơn giản xuyên qua miệng hồ và rớt vào trong đó thì trên cơ bản Lăng Thiên Lăng có thể xác nhận đây cũng không phải là Sát Trận, cũng có thể là Huyền Trận hoặc Khốn Trận nhưng nếu là vậy thì động phủ cũng không cần để lại Tàng Bảo Đồ để làm gì.

Trên cơ bản đã xác định được sự an toàn, Lăng Thiên Lăng ra hiệu cho Tiểu Thiên theo sau hắn đi vào.

Tiểu Thiên thấy Lăng Thiên Lăng bơi vào thì hắn cũng tranh thủ bơi theo. Khi tiếp cận được miệng hồ và bước qua, cả 2 bất ngờ rớt xuống và bên trong không có nước như bên ngoài. Và có thể hồ hấp được, lúc này Lăng Thiên Lăng mới xác định được đây là trận pháp gì.

-Bà mẹ nó, chỉ là 1 cái Tị Thủy Trận mà làm ta này giờ lo lắng hồi hộp

Bị Tị Thủy Trận đánh lừa Lăng Thiên Lăng nhỡ nhai cũng không nhìn được chửi thề 1 tiếng.

Tiểu Thiên thấy hắn chửi thề thì cũng hiểu, bản thân hắn cũng bức tức cái động phủ này. Vì là lần đầu tiếp xúc với công việc cũ của hắn nhưng là địa điểm mới nên hắn cũng không biết đây là Tị Thủy Trận.

Được quay trở lại nghề nghiệp cũ nhất thời Tiểu Thiên cảm thấy phấn chấn, có thể nói là quen tay hay việc, nhưng ở đây thì chỉ có thể là quen tay thôi còn hay việc thì cần phải rèn luyện thêm.

Thần thức của cả 2 thấy được mặt đất thì riêng từng người thì triển thân pháp để tiếp đất. Vừa tiếp đất cả 2 tranh thủ quét địa hình xung quanh, nhưng khi quét xong thì cái trán của 2 thẳng chảy ra rất nhiều mồ hôi hột, và hột nào hột này to như con ve chó....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: U Minh Chu

Thiên Cương Sơn Mạch, Động Phủ Thần Bí

Vừa tiếp đất Lăng Thiên Lăng và Tiểu Thiên tranh thủ dùng thần thức quan sát địa hình xung quanh. Phản chiếu lại thần thức của 2 người là xung quanh có rất nhiều U Minh Chu. Xung quanh đều là U Minh Chu, số lượng có thể lên tới hàng vạn con.

U Minh Chu là nhất giai linh thú, sức tấn công chỉ tương đương với Võ Đồ tầng 3 – 4, nhưng được cái là số lượng nhiều, U Minh Chu sống theo bầy đàn. Và thường thì trong bầy đàn có 1 con U Minh Chu Vương tương đương với Võ Đồ tầng 9. U Minh Chu có 6 chân, toàn thân lông lá um tùm kích thước cỡ con mèo nhỏ nhưng U Minh Chu Vương thì to lớn con cỡ hươu 12 – 13kg. Toàn thân U Minh Chu có độc, độc tính không mạnh nhưng có thể gây tê liệt, U Minh Chu sử dụng điều đó để tấn công nạn nhân, một khi đã bị U Minh Chu gây tê thì có nước đi đâu thai sớm. Độc tính của nó thì Võ Đồ tầng 4 – 5 trở lên có thể kháng lại được nhưng số lượng nhiều thì cho dù là Võ Vương cũng có thể chết chứ chẳng chơi. Nhưng dù gì Võ Vương có thể ngự khí phi hành nên cũng không cần lo mấy về U Minh Chu này.

Nhưng nói về tình hình hiện tại tại Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng đang ở trung tâm của đàn U Minh Chu này và cả 2 không thể ngự khí phi hành như Võ Vương, trần động cái lỗ mà cả 2 vừa thoát ra thì cao 15m. Với khoảng cách đó thì cả 2 không thể nào vận dụng thân pháp để mà nhảy tới được. Tình hình càng ngày càng gây go khi mà đàn U Minh Chu đang di chuyển dần dần lại phía 2 người.

Thấy tình hình như vậy Lăng Thiên Lăng mặc dù chưa gặp bao giờ nhưng cá tính trầm ổn gặp chuyện không sợ nên vẫn giữ được bình tĩnh và nhìn sang Tiểu Thiên, trong thấy Tiểu Thiên đang hưng phấn như động đực Lăng Thiên Lăng ngạc nhiên hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi không bị gì chứ? Không lẽ ngươi có cách để thoát khỏi động phủ này hay sao?”

Nghe Lăng Thiên Lăng hỏi, Tiểu Thiên nhìn hắn vừa cười vừa nói: “Không có”.

Lăng Thiên Lăng xuyết nửa té ngã vì câu trả lời ngắn gọn và xúc tích của Tiểu Thiên, nhưng sau đó lại nghe hắn nói tiếp.

-Mặc dù không có cách để thoát khỏi động phủ này nhưng ta có cách để không bị bầy nhện gié kia làm thịt chúng ta.

Nói xong Tiểu Thiên lấy từ trong Âm Dạ Không Gian ra Bạch Thiện Chi mà hắn nhặt được. Đương nhiên là Tiểu Thiên giả bộ moi từ trong ngực ra Bạch Thiện Chi. Lăng Thiên Lăng thấy hắn lấy ra Bạch Thiện Chi thì bắt ngờ hồ.

-Bạch Thiện Chi? Hơn nữa còn là Bạch Thiện Chi đã ngoài 100 năm tuổi.

Kinh ngạc phát hiện Tiểu Thiên có Bạch Thiện Chi ngoài 100 năm tuổi, vì Bạch Thiện Chi có tác dụng gây tê, nên rất được mọi người ưa chuộng vì công dụng gây tê của nó chính vì vậy mà tìm Bạch Thiện Chi ngoài 30 – 40 tuổi đã khó thì Bạch Thiện Chi ngoài 100 năm tuổi còn khó hơn. Bạch Thiện Chi của Tiểu Thiên bề ngoài trắng đục nhưng trên bề mặt cái dù của nó thì có tổng cộng 10 vòng tròn màu đen, vòng càng ngoài rìa thì càng to.

Vui mừng vì Tiểu Thiên có Bạch Thiện Chi, Lăng Thiên Lăng biết cộng dụng của Bạch Thiện Chi nên trong tình huống như thế này thì có thể dùng Vô Khí chấn nhỏ Bạch Thiện Chi ra và rải xung quanh cho đàn U Minh Chu ăn, như thế sẽ gây tê liệt chúng và có thể tẩu thoát. Nghĩ vậy, Lăng Thiên Lăng đối với Tiểu Thiên nói ra ý nghĩ của mình.

-Không.

Nhưng nhận lại sự trả lời của Tiểu Thiên thì Lăng Thiên Lăng ngáo đá tập 2 vì Tiểu Thiên. Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục nói.

-Tuy Bạch Thiện Chi có thể gây tê những con U Minh Chu này nhưng chỉ có 1 cây thì không thể gây tê hết tất cả các con U Minh Chu được, số lượng chúng rất đông.

Lăng Thiên Lăng không nói gì, vì hẳn biết Tiểu Thiên sẽ nói tiếp, quả nhiên sau đó Tiểu Thiên lại nói.

-Chúng ta có thể luyện Bạch Thiện Chi thành trầm hương rồi đốt như thế khói tản ra nhiều thì sẽ có càng nhiều U Minh Chu bị gây tê.

Lăng Thiên Lăng bừng tỉnh, quả thật Bạch Thiện Chi chế thành trầm hương thì có thể gây tê liệt, đây là cách những thằng trộm chó thường dùng và những tên hái hoa tặc sẽ luôn luôn có trong mình 1 cây trầm hương làm từ Bạch Thiện Chi, nhưng do số năm quá nhỏ nên chỉ có thể gây tê những con thú thông thường và phạm nhân không luyện võ. Do chế thành trầm hương thì hiệu quả gây tê giảm đi rất nhiều, nhưng đổi lại có thể đốt để gây tê sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Do cây Bạch Thiện Chi của Tiểu Thiên là 100 năm nên dù có chế thành trầm hương thì hiệu quả gây tê bằng cỡ Bạch Thiện Chi 10 năm khi ăn vào. Vì vậy, điều cần thiết bây giờ là chế thành trầm hương. Nghĩ thế Lăng Thiên Lăng liền lấy từ trong Nhân Trữ Vật của mình ra vài cục Hỏa Thạch và Đan Đình để luyện chế trầm hương.

Luyện chế trầm hương tương đối nhẹ và nhanh hơn nhiều so với luyện chế đan dược vì thể từ quá trình luyện hóa và tạo thành trầm hương thì tầm cỡ 1 phút là xong.

Thấy Lăng Thiên Lăng bắt tay vào luyện chế Bạch Thiện Chi thì Tiểu Thiên chịu trách nhiệm câu giờ cho hắn. Vì đàn U Minh Chu đã kéo tới, chỉ cách cả 2 chừng 5 – 6m.

Tiểu Thiên võ kỹ của hắn cần chỉ có thôi pháp và thân pháp nên không thể sử dụng được, vì sử dụng sẽ có tiếp xúc trực tiếp với U Minh Chu, vài con thì không sao nhưng nhiều con thì có vấn đề. Chỉ thấy Tiểu Thiên lôi từ trong Âm Dạ Không Gian ra 1 thanh đao màu đỏ, đó là thanh đao mà tên đệ tử Mã gia dùng để đuổi giết Lăng Thiên Lăng. Tuy là Linh Khí Nhất Phẩm nhưng có dùng đỡ hơn không, Tiểu Thiên đơn giản lấy Vô Khí bọc lấy thân đao, tuy Vô Khí cũng lấy Vô Khí bọc lấy thanh đao nhưng nguyên lý trong đó khác xa so với Tiểu Thiên lấy Vô Khí bọc thân đao.

Tiểu Thiên tranh thủ bảo vệ lấy Lăng Thiên Lăng, sử dụng Như Ảnh Tùy Hình với tốc độ nhanh và cầm thanh đao chém loạn thì trên cơ bản không có con U Minh Chu nào có thể tiếp cận lấy 2 người. Cứ nhìn hết con này tới con khác chạy vào Tiểu Thiên càng ngày càng ăn không tiêu, vì vừa vận dụng thân pháp vừa lấy Vô Khí bọc thân đao. Vô Khí của Tiểu Thiên đang giảm với tốc độ nhanh, vì Vô Khí của Tiểu Thiên tinh thuần chứ nếu như đổi thành 1 người khác thì chưa trụ được 30s thì đã tiêu hao sạch Vô Khí.

Khi Tiểu Thiên Vô Khí chỉ còn trụ được khoảng 10s nữa thì phía sau Lăng Thiên Lăng đã chế xong trầm hương, đơn giản lấy vò cục lại nhưng cây nhang rồi dùng Hỏa Thạch đốt lên. 1 luồng hương thơm bay ra xung quanh. Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng tranh thủ vận dụng Vô Khí phong bế Khứu giác của mình.

Nhìn những con U Minh Chu tranh nhau lùi lại nhưng vẫn không tránh được làn khói đang lan tỏa. Tiểu Thiên tranh thủ tìm lấy lối ra, khi số lượng U Minh Chu bị gây tê hơn 2/3 thì cách Tiểu Thiên hơn 50m về phía bên phải có 1 con U Minh Chu to xác hơn những con khác đang đứng đó và phía sau nó là một đường hầm thông đi nơi khác.

Lăng Thiên Lăng vì cấp tốc luyện chế trầm hương nên Vô Khí không còn lại nhiều, thần thức thì suy yếu. Còn Tiểu Thiên thì chỉ còn lấy được 1/10 Vô Khí so với lúc toàn thịnh. Nhìn thấy hướng ra Tiểu Thiên bắt chước Vô Khí đang suy kiệt, ra hiệu với Lăng Thiên Lăng tranh thủ đi theo mình. Lăng Thiên Lăng thu thập xong đồ nghề thì theo sát Tiểu Thiên, hắn cũng thấy lối ra và cũng thấy con U Minh Chu Vương đang đứng đợi cả 2.

-Lăng huynh, ta cần con U Minh Chu Vương này, người tranh thủ chạy vào thông đạo.

Vừa chạy Tiểu Thiên tranh thủ nói kế hoạch cho Lăng Thiên Lăng, Lăng Thiên Lăng cũng biết tình hình của bản thân bây giờ nên cũng không khách sáo với Tiểu Thiên.

-Được

Và thế cả 2 xông lên phía thông đạo mà con U Minh Chu Vương đang đứng, thấy 2 con mỗi đang chạy về hướng mình U Minh Chu Vương kêu ré lên hạ lệnh cho những con U Minh Chu khác tấn công 2 người.

Tiểu Thiên vận dụng lấy 1/10 Vô Khí còn lại vào Như Ảnh Tùy Hình để tăng tốc độ của bản thân và nhanh chóng tiếp cận lấy con U Minh Chu Vương.

Lăng Thiên Lăng tuy không còn nhiều Vô Khí nhưng vẫn còn đủ để sử dụng thân pháp, chỉ thấy hắn tăng tốc độ như 1 con ngựa đang phi nước rút về đích, nhìn thấy trước cửa thông đạo, bao lấy chi chít mạng nhện thì Lăng Thiên Lăng lấy ra 1 cục Hỏa Thạch rồi truyền Vô Khí vào đó. Hỏa Thạch bọc phát ra hỏa diễm, Lăng Thiên Lăng tranh thủ ném viên Hỏa Thạch này vào cửa thông đạo nơi mạng nhện đang giăng đầy trên đó. Như 1 viên than rơi

vào đồng tuyết, mạng nhện cấp tốc rơi rụng trên đất.

Lăng Thiên Lăng tranh thủ phi vào cửa thông đạo và quay lại nói với Tiểu Thiên: “Tiểu huynh đệ, đưa tay!!!”

Tiểu Thiên đang tranh đấu với U Minh Chu Vương câu giờ cho Lăng Thiên Lăng vào cửa động, giáp xác nó rất cứng vết đao chém vào chỉ lưu lại vết ngắn rất nông. Nhất thời không thể diệt sát được con nhện gié này. Nghe được tiếng kêu của Lăng Thiên Lăng, Tiểu Thiên tranh thủ 1 hơi Vô Khí cuối cùng vào Như Ảnh Tùy Hình phi xa về cửa thông đạo.

U Minh Chu Vương thấy con mồi sắp nhảy vào thông đạo thì nó phun ra cái lưới bằng tơ của mình theo sát Tiểu Thiên.

Bắt được tay của Tiểu Thiên, Lăng Thiên Lăng kéo mạnh vào trong thông đạo và không quên đạp 1 phát vào viên đá đang lồi ra ở vách tường, bức tường bằng đá từ trên cửa thông đạo rớt xuống, chặn lấy lối đi vừa khít khi chân của Tiểu Thiên hoàn toàn vào trong thông đạo và lưới nhện của U Minh Chu Vương cũng dán lên trên bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vô Đề

Thiên Cương Sơn Mạch, Động Phủ Thần Bí

Vừa thoát khỏi lũ nhện, Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng cả 2 tranh thủ hồi phục Vô Khí và thể lực đã tiêu hao. Lăng Thiên Lăng móc từ trong nhẫn trữ vật lấy vài viên Hôi Khí Đan nhất phẩm cho vào mồm, vận công để hồi lại Vô Khí đã tiêu hao. Còn việc tiêu hao Hôn Lực trong luyện chế thì có thể từ từ hồi phục.

Còn Tiểu Thiên thì hẳn chỉ cần hấp thu Vô Khí trong Vô Thạch là được, với thể chất và độ tinh khiết sau khi Vô Khí đi vào được Sát Thần Kiếm tẩy luyện thì chỉ cần hồi lại chừng 3/10 là hẳn có thể sinh long hoạt hổ liền. Ước chừng 15 phút sau, sau khi tiêu hao 30 viên Vô Thạch hạ phẩm. Vô Khí của Tiểu Thiên hồi lại ước chừng 3,5/10, vì đã tinh lọc bớt những tạp chất trong Vô Khí nên lượng Vô Thạch mà Tiểu Thiên cần dùng gấp 3 – 4 lần so với người khác.

Xoay qua thấy sắc mặt Lăng Thiên Lăng đã đỡ nhiều nên hẳn tranh thủ xem xét địa hình xung quanh, chỉ thấy đây là 1 đầu thông đạo kéo dài, bên vách thông đạo cứng chắc, được tạo thành từ Hắc Nham Thạch. Hắc Nham Thạch rất cứng và bền vì thế việc đào hầm xuyên thông đạo có thể nói là Vô Nghĩa.

Phía sau thạch môn đóng kín, trái, phải, trên, dưới đều cấu thành từ Hắc Nham Thạch rất khó phá vỡ. Chỉ có thể dựa theo thông đạo để tiến lên.

Ước chừng thêm vài phút nữa thì Tiểu Thiên nhận thấy Lăng Thiên Lăng đã tỉnh. Vì thế hắn nói: “Lăng huynh, xem ra chúng ta chỉ có thể dựa theo thông đạo này mà đi tiếp rồi”.

Lăng Thiên Lăng cũng nhìn xung quanh rồi gật đầu nói: “Xem ra chỉ có thể như thế, Hắc Nham Thạch rất cứng chúng ta không thể phá vỡ được.”

Tiểu Thiên chán nản tiếp tục nói: “Hắc Nham Thạch tứ giai khoáng thạch có thể thêm vào tăng độ bền cho Vũ Khí, ở đây nhiều như thế mà không lấy được, thật là uổng”.

Những thông tin về Hắc Nham Thạch đều được Tiểu Thiên biết được khi chạm tay vào vách tường.

Lăng Thiên Lăng đồng ý tiếp tục nói: “Đúng vậy, xem ra chủ nhân động phủ này cũng không phải là Vô Vương tầm thường hoặc có thể là Vô Hoàng tọa hóa cũng không chừng.”

Cả 2 trao đổi vài câu rồi tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận bước đi, thần thức cả 2 luôn quét để tìm trước.

Lăng Thiên Lăng bước trước, còn Tiểu Thiên thì tiếp bước theo sau. Đi được 1 đoạn khá dài chừng 100m nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Tiểu Thiên nghi ngờ nói:

-Lẽ nào thông đạo này không có bẫy rập gì sao ta?

-Tiểu huynh đệ đừng buông lỏng, có thể chủ nhân động phủ thiết lập cạm bẫy phía trước không chừng.

Cả 2 vẫn cẩn thận bước đi, ước chừng 1 giờ sau. Trên thần thức của Tiểu Thiên đã thấy cửa ra.

-Phía trước có lối ra.

Nghe Tiểu Thiên nói, làm Lăng Thiên Lăng bất ngờ xoay người nhìn lấy Tiểu Thiên. Hắn cũng biết Tiểu Thiên có thần thức, mà người có thần thức thì

hiển nhiên có Hồn Lực, tùy vào tu vi Hồn Lực cao hay thấp mà phạm vi cũng như công dụng của thần thức càng xa và càng nhiều.

Lăng Thiên Lăng là nhất phẩm luyện đan sư nên hồn lực của hắn nằm ở nhất cấp và dừng lại ở nhất cấp đỉnh phong, cho hắn thêm vài tháng là có thể tấn cấp lên Nhị Cấp Hồn Lực. Khi đó hắn có thể đăng ký để vượt qua khảo nghiệm của Nhị Phẩm luyện đan sư.

Nhất cấp Hồn Lực đỉnh phong mà phạm vi thần thức của hắn trong vòng 25m, nếu tập trung thì có thể kéo dài 30m theo đường thẳng.

Khi tăng lên Nhị Cấp Hồn Lực thì hắn ước chừng có thể tra xét xung quanh trong phạm vi 30m tả hữu. Nhưng hiện tại hắn đã tập trung thần thức ở phía trước, phạm vi có thể tra xét là 30m nhưng trong thần thức của hắn còn chưa phát hiện được lối ra. Mà Tiểu Thiên đi phía sau hắn 3m mà đã phát hiện. Điều đó cho thấy phạm vi thần thức của Tiểu Thiên hơn xa hắn, không biết là hơn bao nhiêu nhưng vượt qua 35m phạm vi thì hơn hẳn Nhị Cấp Sơ Kỳ hồn lực, nếu mà còn hơn thế nữa thì có nghĩa Tiểu Thiên Hồn Lực tiếp cận Tam Cấp Hồn Lực. Mà Tam cấp Hồn Lực thì có thể thi lấy Tam Phẩm Luyện Đan Sư. Phải biết hiện tại hội trưởng của Luyện Đan Công Hội ở Thiên Nam Thành là Tứ Phẩm Luyện Đan Sư, mà Tam Phẩm Luyện Đan Sư đã liệt vào hàng ngũ trưởng lão. Biết được điều đó làm sao Lăng Thiên Lăng không bất ngờ cho được.

Vì thế hắn kìm không được nên hỏi Tiểu Thiên: “Tiểu huynh đệ, thần thức của ngươi có thể tra xét ở phạm vi bao nhiêu thế?”

Nghe thấy Lăng Thiên Lăng nhìn mình mà thay đổi sắc mặt nhanh như chong chóng và bị 1 thanh niên nhìn chằm chằm mình như thế. Nhất thời Tiểu Thiên cảm thấy sồn gai óc, nghi ngờ Lăng Thiên Lăng có phải là công thụ hay không, nên không nghe rõ Lăng Thiên Lăng hỏi.

Thấy Tiểu Thiên trân trân nhìn mình và lùi về 1 khoảng cách thì hắn tưởng Tiểu Thiên sợ hắn tra lấy bí mật phạm vi thần thức. Phạm vi thần thức của từng người là điều bí mật, vì nó có thể là 1 lá bài tẩy khi hành tẩu trong giang hồ cũng như trong giao tranh. Thử nghĩ người có thể thấy người khác núp ở đâu đó, cái thẳng nấp hắn không có thấy người thì người có thể chuẩn bị để thông cái tên nấp lùm đó rồi.

Vì thế Lăng Thiên Lăng áy náy nhìn Tiểu Thiên và nói: “Xin lỗi Tiểu huynh đệ, là ta nhất thời không kìm được hỏi bí mật của ngươi”.

Nghe Lăng Thiên Lăng nói Tiểu Thiên mới biết mình đã hiểu lầm người ta nên Tiểu Thiên cũng áy náy mà nói: “À à Lăng huynh, người nhìn ta như thế ta cứ tưởng ngươi là công thụ, ha... ha.... Xin lỗi, Xin lỗi”.

Nghe được câu trả lời của Tiểu Thiên, Lăng Thiên Lăng trực tiếp hóa đá.

-Hồi này Lăng huynh hỏi ta cái gì?

Nghe Tiểu Thiên hỏi, Lăng Thiên Lăng đơn giản trình bày lại những suy nghĩ của mình và hỏi Tiểu Thiên: “Vì thế ta hiếu kì muốn biết được, phạm vi thần thức của Tiểu huynh đệ”.

Nghe Lăng Thiên Lăng trình bày Tiểu Thiên cũng hơi bất ngờ, vì trong Trấn Quốc Phủ chỉ có 1 vị Luyện Đan Sư đó là Đại Trưởng Lão, Tiểu Trưởng Xuân là Tam Phẩm Luyện Đan Sư. Nhưng hắn chỉ nghe, chưa có dịp tiếp xúc lão già này nên thường thức về Hồn Lực hắn cũng không rõ.

-À... Thần thức của ta có thể tra xét ở phạm vi ước chừng 40m tả hữu.

Tiểu Thiên là tên lòi đời nên cũng biết nên ẩn giấu lấy khả năng của chính mình, chỉ lộ ra 1 ít để người khác đánh giá sai về thực lực bản thân. Từ đó có thể chủ động trong giao tranh.

Nghe được câu trả lời của Tiểu Thiên, Lăng Thiên Lăng bất ngờ tập 2. Vì phạm vi 40m xung quanh thì chỉ có Hồn Lực Nhị Cấp Hậu Kỳ là đạt được, 12 tuổi Hồn Lực Nhị Cấp Hậu Kỳ. Điều này không làm cho hắn kinh ngạc sao được, bản thân hắn 16 tuổi mà Hồn Lực chỉ có Nhất Cấp Đỉnh Phong mà thôi.

Lăng Thiên Lăng cũng không biết Thiên Tài Hồn Lực được biết đến hiện tại là Ngạo Tuyệt con gái của Tổng Hội Trưởng Ngạo Trường Thiên “Cửu Phẩm Luyện Đan Sư” khi đạt 12 tuổi hồn lực chỉ có Nhị Cấp Trung Kỳ. Đó là việc Ngạo Tuyệt được cung cấp các loại thiên tài địa bảo có thể tăng lên Hồn Lực cấp tốc cho tu luyện giả. 2 năm để tăng lên Nhị Cấp Trung Kỳ thì đã là thiên tài trong tất cả thiên tài rồi.

Rất có thể hiện tại Tiểu Thiên đã là Nhị Phẩm Luyện Đan Sư mà bản thân mình chỉ là Nhất Phẩm, vì thế Lăng Thiên Lăng cũng không dám tiếp tục hỏi về vấn đề khác.

Hồn Lực chỉ có thể phát hiện ra khi đạt 10 tuổi, vì thế trước 10 tuổi thì đứa trẻ nào cũng như đứa trẻ nào. Không biết được liệu có thể thức tỉnh được Hồn Lực hay không và có thể trở thành một Luyện Đan Sư hay Luyện Khí Sư hoặc Trận Pháp Sư cao quý hay không.

Mà Tiểu Thiên 12 Tuổi Hồn Lực đã là Nhị Cấp Hậu Kỳ thì có thể nói là yêu nghiệt. Nhưng tất cả điều đó chỉ là suy nghĩ của Lăng Thiên Lăng thôi.

Thật chất thì Tiểu Thiên Hồn Lực chỉ là Nhị Cấp Sơ kỳ, nhưng được sự cải tạo từ Sát Thần Kiếm thì Tiểu Thiên không thể dựa trên tiêu chuẩn của thường nhân để đánh giá hắn được.

Vững chắc suy nghĩ của mình nên thái độ của Lăng Thiên Lăng đối với Tiểu Thiên đã chuyển đổi không ít, càng khách khí và càng cung kính lấy Tiểu Thiên.

Thấy được sự biến đổi của Lăng Thiên Lăng, Tiểu Thiên cũng đành chịu, ở cái thế giới thực lực là tất cả này thì điều đó là bình thường.

Cả 2 tiếp tục đi về phía trước nhưng lần này thì là Tiểu Thiên đi trước còn Lăng Thiên Lăng thì tiếp bước theo sau. Đi được 1 chút thì gặp 1 khúc cua,

vòng qua khúc cua thì thấy được tia sáng phía trước, cả 2 tiếp tục đi qua và ra khỏi thông đạo.

Khi ra thông đạo thì cảnh tượng phía trước làm cho Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lãng choáng váng tập 2.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phong Bất Hối và Trảm Phong

Thiên Cương Sơn Mạch, Động Phủ Thần Bí

Vừa bước ra thông đạo, chỉ thấy phía trước là một núi cao chất đầy Vô Thạch, hào quang lấp lánh chung quanh hang động. Thần thức quét qua, ước chừng khoảng 200 vạn Vô Thạch hạ phẩm. Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lãng bước tới và chia đều số Vô Thạch trên. Sau khi cất kỹ Vô Thạch vào nhẫn trữ vật, Lăng Thiên Lãng nói: “Tiểu huynh, phía trước có 2 thông đạo. Ta nghĩ chúng ta chia ra mỗi người một cái?”

Tiểu Thiên nhìn 2 thông đạo mà trầm ngâm nói: “Nếu theo thường thức thì việc đầu tiên là sẽ phân ra vào 2 thông đạo trên. Nhưng nếu đơn giản như thế thì cái động phủ này không còn ý nghĩa gì.”

Lăng Thiên Lãng trầm ngâm, nghĩ nghĩ thì cũng có lý. Chỉ nghe Tiểu Thiên lại tiếp tục nói: “Nhưng...! Chủ nhân của động phủ này sẽ biết được người tới sẽ nghĩ như vậy vì thế!”

Lăng Thiên Lãng nghe đến đây cũng hiếu kỳ, không biết suy luận tiếp theo của Tiểu Thiên là gì. Bất ngờ nghe hắn nói.

-Chúng ta chia nhau ra đi!

Lăng Thiên Lãng trực tiếp té ngã với cái màng suy luận đầy độc đáo của Tiểu Thiên. Tiếp theo cả 2 chia nhau đi vào thông đạo.

Đi qua từng cạm bẫy mà chủ nhân động phủ đặt ra, cứ sau 1 cạm bẫy sẽ nhận được 1 phần thưởng. Là đan dược, là võ kỹ hoặc là tài nguyên tu luyện khác...

Ước chừng 3 canh giờ sau, trước mặt Tiểu Thiên là ao nước trắng đục, hơi nước bay ra lan tỏa xung quanh. Tiểu Thiên hít 1 hơi cảm thấy tâm hồn thư thái, Vô Khí sinh động. Nhìn vào ao nước Tiểu Thiên có thể khẳng định đây là Linh Dịch được tụ lại từ Linh Khí xung quanh. Linh Dịch chỉ xuất hiện ở nơi linh khí đậm đặc hoặc là có tụ linh trận cấp 4 trở lên.

Biết được là bảo bối, Tiểu Thiên tranh thủ ngậm mình vào trong đó và hấp thu lấy linh dịch tẩm bổ cho Vô Khí của mình. Tuy Linh Dịch được tụ hội từ Linh Khí, phẩm cấp cao hơn linh khí nhưng vẫn có tạp chất lẫn vào trong. Nhưng với mật độ không lớn, vì thế tu vi của Tiểu Thiên phải nói là tăng lên như điều gặp gió.

Mấy ngày qua Tiểu Thiên bốn ba trong Thiên Cương Sơn Mạch, giao đấu với yêu thú nhiều trận lớn nhỏ. Tu vi của hắn chỉ dừng ở mức Vô Đò Tầng 6 trung kỳ. Hiện tại được sự tẩm bổ từ Linh Dịch và tinh lọc Vô Khí từ Sát Thần Kiếm. Lượng Linh Dịch ở trong ao giảm đi trong thấy mà Tu Vi của Tiểu Thiên cũng tăng lên cấp tốc.

-Vô Đò Tầng 6 Đỉnh Phong,

-Vô Đò Tầng 7

-Vô Đò Tầng 7 Đỉnh Phong,

-Vô Đò Tầng 8

-Vô Đò Tầng 8 Đỉnh phong,

-Vô Đò Tầng 9

-Vô Đò Tầng 9 đỉnh phong.

Dựa theo việc Tiểu Thiên đạt đến Vô Đò Tầng 9 Đỉnh Phong thì lượng Linh Dịch trong ao đã hết. Lúc này trên mặt đất còn sót lại 1 cái trận bàn. Không cần suy nghĩ phức tạp Tiểu Thiên cũng biết đây là Tụ Linh Trận Bàn. Còn về cấp bậc thì Tiểu Thiên chỉ cần chia tay vào là biết ngay.

Thu công đứng dậy, đi lại chỗ Trận bàn được đặt Tiểu Thiên thấy bề ngoài trận bàn khác những phủ văn khó hiểu, chính giữa có 1 cái khe hình thoi. Nhìn đi nhìn lại thấy cái khe đó giống Vô Thạch, Tiểu Thiên cúi xuống nhặt nó lên. Thông tin hiện ra trong đầu.

Tụ Linh Trận Bàn

Phẩm cấp: Tứ Giai

Mô Tả: có thể hội tụ Linh Khí bán kính 100m xung quanh, mỗi ngày Tiêu Hao 1 khối Võ Thạch hạ phẩm. Tốc độ Tụ Linh cũng ảnh hưởng từ phẩm cấp Võ Thạch được lắp vào. 1 Cái đồ chơi cùi bắp.

Trán của Tiểu Thiên hiện đầy hắc tuyến.

Bỏ qua việc giám định chất chứa nhiều sự khinh miệt này, Tiểu Thiên tiếp tục đi về phía cánh cửa dẫn tới thông đạo khác. Bước qua cánh cửa vẫn là thông đạo. Nhưng bất ngờ là khi Tiểu Thiên đi đến cuối thông đạo rồi mà vẫn không phát hiện được cạm bẫy nào được an bài trong thông đạo cả.

Trước mặt vẫn là cửa đá dẫn tới nơi khác, đẩy và bước qua cửa đá, hiện ra trước mặt Tiểu Thiên là 1 căn phòng hay nói đúng hơn là 1 quảng trường. Quảng trường cực lớn rộng cỡ 2 sân vận động Mỹ Đình của Việt Nam. Chính giữa là 1 pho tượng thật lớn được điêu khắc theo hình dáng 1 người đàn ông với áo choàng qua vai và trên tay cầm lấy 1 thanh kiếm chỉ thẳng lên trời. Phản phát như đang chống lại điều gì với thượng thiên.

Theo quan sát của Tiểu Thiên xung quanh quảng trường có tất cả 8 cánh cửa đá giống như cánh cửa đá phía sau hắn. Chắc hẳn chủ động phủ này nghĩ rằng sẽ có rất nhiều người tham gia vào lần đào bảo tàng này. Nhưng người tính éo bằng trời tính, chỉ có Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng tham gia.

Chợt Tiểu Thiên nhìn qua bên tay phải của mình thấy được Lăng Thiên Lăng bước ra từ cánh cửa đá. Ngay khi Lăng Thiên Lăng vừa bước ra khỏi thì chợt 2 cánh cửa đá của hắn và Tiểu Thiên vừa ra đóng sầm lại. Mặt đất rung chuyển dữ dội, pho tượng cao 15m chính giữa chợt động đậy. Phía trên cánh từng cánh cửa nổi lên từng chữ theo thứ tự: Càn, Khôn, Đoài, Cấn, Khảm, Ly, Tốn, Chấn.

Khi chữ Chấn cuối cùng hiện lên, thì pho tượng cũng đã thức tỉnh hoàn toàn. Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng nhìn nhau mà cùng hiện lên 1 suy nghĩ: “Chết chắc!!”

Cả 2 vào tư thế chuẩn bị chiến đấu thì pho tượng vang lên âm thanh của 1 người đàn ông.

-Thiên Vân lịch năm 3098, bản Hoàng “Trảm Phong Hoàng – Phong Bất Hối” dưới sự truy kích của cừu nhân nên bị trọng thương, biết rằng không qua khỏi nên đã thiết kế động phủ này để lưu lại tuyệt học thành danh của bản Hoàng “Trảm Phong” và 1 số vật khác để thưởng cho người có duyên. Cả đời ta không làm gì hổ thẹn với lương tâm, nhưng tiếc không thể cứu được quốc gia của ta. Ta không cầu người có duyên giết cừu nhân trả thù cho ta nhưng ta chỉ cầu người có duyên đừng để tuyệt học hao tổn 200 năm miệt mài mà sáng tạo ra lại tàn theo dòng sông thời gian. Các ngươi chỉ cần đánh bại pho tượng này là sẽ nhận được truyền thừa của ta. Ta cũng không hi vọng truyền thừa của mình rơi vào tay phạm phu tục tử. Chúc các ngươi may mắn.

Cả 2 nghe đến đây thì âm thanh đó không còn vang lên nữa và thay vào đó là thanh kiếm bằng đá khổng lồ kia tìm tới.

Thanh kiếm trực tiếp tìm đến Tiểu Thiên, Tiểu Thiên tranh thủ thoát khỏi đòn tấn công đầu tiên của pho tượng, còn Lăng Thiên Lăng cũng không nhàn rồi nhanh chóng tiếp cận lấy pho tượng.

1 đòn không thành công pho tượng kéo lê thanh kiếm theo Tiểu Thiên đang chạy, vừa tránh được đòn tấn công của pho tượng Tiểu Thiên nhanh chóng chạy vòng qua bên trái và thanh kiếm thành đang tiếp cận lấy hắn, bên kia Lăng Thiên Lăng đã tiếp cận được pho tượng, tụ lấy Võ Khí vào tay đánh vào chân pho tượng. Oanh!

Võ Khí phân tán và pho tượng chẳng xi nhê gì cả, Lăng Thiên Lăng nheo mắt bắt ngờ vì phòng ngự của pho tượng. 1 quyền của hắn có thể oanh ra 1 lỗ trên vách tường đá nhưng với pho tượng này thì không thấy được dù chỉ 1 vết nứt.

Bất ngờ Lăng Thiên Lăng cảm nhận được 1 quyền đầu từ pho tượng đánh tới, hắn bật mạnh về sau.

-Oanh

Tuy pho tượng to lớn và mạnh mẽ nhưng tốc độ của nó không theo kịp được tốc độ của Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng.

Lăng Thiên Lăng tranh thủ trao đổi với Tiểu Thiên: “Tiểu huynh, phòng ngự của pho tượng rất cứng không thể oanh nát nó được.”

Nghe được Lăng Thiên Lăng nói Tiểu Thiên cũng cau mày. Tranh thủ né đòn quét kiếm của pho tượng Tiểu Thiên nói:

-Lăng huynh, tranh thủ tìm xem trên mình pho tượng có điểm yếu nào không. Chắc chắn sẽ có điểm yếu. Ta sẽ tranh thủ hạn chế hành động pho tượng cho huynh.

-Được

Vừa dứt lời Tiểu Thiên đã thấy thanh kiếm từ trên đỉnh đầu giáng xuống, bật xa qua phải để tránh lấy. Oanh! phí sau khói bụi xông lên mịt mù, vừa thoát khỏi thanh kiếm thì bất chợt phía trước Tiểu Thiên đã hiện lên năm đốm của pho tượng. Phản xạ tức thời Tiểu Thiên chỉ có thể đỡ lấy đòn này.

-Oanh – Rầm

Ấn 1 đốm của pho tượng, Tiểu Thiên dính vào vách tường, cũng may vách tường hiện tại không phải là Hắc Nham Thạch nhưng trong thông đạo nhưng lực đạo của pho tượng cũng đánh Tiểu Thiên lồm sau vào vách tường 2m, 1 lòng chảo đầy vết nứt hiện lên trên vách đá.

Trong thời gian Tiểu Thiên bị ăn hành từ pho tượng thì Lăng Thiên Lăng tranh thủ thi triển thân pháp chạy quanh pho tượng từ trái qua phải và từ trên xuống dưới. Nhưng vẫn không phát hiện cái gọi là điểm yếu. Thời gian càng ngày càng gấp, Tiểu Thiên đã ăn mấy đấm từ pho tượng nhưng thể chất của hắn rất cao nên vẫn còn trụ được. Nếu tình hình cứ tiếp tục như thế thì cả 2 sẽ chôn xác tại đây.

Tiểu Thiên bị ăn hành thì càng ngày càng bức, vừa tránh thoát cú đấm từ pho tượng thì hắn vận dụng Như Ảnh Tùy Hình leo lên phần tay vừa đánh xuống của pho tượng mà chạy thẳng lên trên vai, vừa lên trên vai Tiểu Thiên tung ra 1 cú Ca Diệp Thối hết cỡ vào mặt của pho tượng.

-Rầm

Lực đạo khá lớn làm pho tượng mất thăng bằng ngã xuống đất. “Ầm Ầm” thê xác khổng lồ của pho tượng làm rung rinh nền đất, sau cú đá đó Tiểu Thiên đã tiêu hao sạch Võ Khí của bản thân mà ngồi bệt xuống đất.

Lăng Thiên Lăng thấy pho tượng ngã xuống thì chợt kêu lên: “Thấy Rồi!!!”

Hắn phát hiện thấy dưới chân phải của pho tượng có 1 hình vuông lõm và bên trong có 1 viên Võ Thạch đang phát ra ánh sáng. Hắn phi nhanh lại vì pho tượng đang động đậy chuẩn bị đứng lên. Tiếp cận lấy pho tượng hắn tranh thủ rút nhanh viên Võ Thạch ở trong đó ra. Khi viên Võ Thạch bị rút ra pho tượng ngừng hoạt động và tiếp tục ngã ra nền đất.

-Ầm

Thở phào nhẹ nhõm vì pho tượng này rất khó đối phó, phòng ngự cao sức tấn công mạnh. Nếu không có điểm yếu thì không biết làm cách nào để hạ được nó.

Lăng Thiên Lăng đi đến kế bên Tiểu Thiên mà hỏi: “Tiểu huynh, không có chuyện gì chứ?”

-Không sao, chỉ tiêu hao Võ Khí và tốn vài lít máu thôi.

Nói xong Tiểu Thiên vận công ngăn chặn khí huyết đang sôi trào, ăn mấy cú từ pho tượng thì dù thể chất hắn tốt đến đâu thì vẫn là Võ Đồ nên cũng không thoải mái gì.

-Đây là viên Võ Thạch ta lấy từ pho tượng, Tiểu huynh dùng lấy để hồi phục.

Lăng Thiên Lăng lấy viên Võ Thạch từ pho tượng đưa cho Tiểu Thiên, mặc dù hắn chưa từng gặp viên Võ Thạch nào như viên này, từ trong đó hắn cảm nhận được sự nồng đậm của Võ Khí. Tiểu Thiên cũng không khách sáo mà nhận lấy viên Võ Thạch này, hắn cũng thấy được sự nồng đậm từ viên Võ Thạch này, nhưng bây giờ không phải lúc khách sáo.

Vừa cầm lấy viên Võ Thạch đó trong đầu Tiểu Thiên hiện lên thông tin.

Võ Thạch

Phẩm Cấp: Thượng Phẩm

Mô Tả: Là 1 loại khoáng thạch ẩn chứa linh khí của thiên địa, có thể dùng để tu luyện và hồi Võ Khí.

Thì ra là Võ Thạch Thượng Phẩm, Tiểu Thiên cảm nhận được sự lưu chuyển của Võ Khí nhanh hơn nhiều khi sử dụng Võ Thạch hạ phẩm. Ước chừng 5 phút sau Tiểu Thiên đã hồi lại được 9/10 Võ Khí. Mà viên Võ Thạch đó cũng hao sạch Võ Khí bên trong trở thành phẩm vụn.

Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng cũng không đau lòng cho mấy, vì lúc đầu 2 người đã có được 200 vạn Võ Thạch hạ phẩm và 1 số thứ linh tinh khác khi vượt qua các cạm bẫy của chủ nhân động phủ này.

Trong thời gian Tiểu Thiên khôi phục Võ Khí thì Lăng Thiên Lăng ngồi kế bên vừa hộ pháp vừa khôi phục lại võ khí đã dùng. Cả 2 nhìn nhau đứng lên tranh thủ quan sát lấy pho tượng và xung quanh nhưng chẳng thấy lối ra ở đâu trừ 8 cánh cửa với 8 chữ: Càn, Khôn, Đoài, Cấn, Khảm, Ly, Tốn, Chấn.

Ước chừng đợi thêm 5 phút nữa thì âm thanh người đàn ông hồi nãy vang lên.

-Chúc mừng các ngươi đã thông qua khảo nghiệm của bản Hoàng, nhưng truyền thừa chỉ cho một người trong số các ngươi. Tám cánh cửa đó các ngươi hãy chọn một, người hữu duyên sẽ nhận được truyền thừa của ta, còn những người khác sẽ nhận được 1 vật khác thay thế xem như quà an ủi. Sau khi nhận xong các ngươi sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên ra ngoài động phủ này và động phủ này không nhất thiết phải tồn tại nữa. Chúc các ngươi may mắn.

Âm Thanh vừa dứt thì bất chợt pho tượng nứt ra và quảng trường rung rinh, 8 cánh cửa chợt mở ra vào trung tâm mỗi cánh cửa hiện ra 1 vòng xoáy, thần thức cả 2 cũng không thể xác định được bên trong vòng xoáy là cái gì. Nhưng chắc chắn sẽ không có nguy hiểm trực chờ bọn họ nữa. Tiểu Thiên và Lăng Thiên Lăng cũng tranh thủ chọn 1 trong 8 cánh cửa này mà vào. Tiểu Thiên chọn lấy chữ Chấn và Lăng Thiên Lăng chọn lấy chữ Càn.

Trước khi vào Tiểu Thiên quay qua và nói với Lăng Thiên Lăng: “Lăng huynh, hẹn ngày tái ngộ”

-Tiểu huynh, hẹn ngày tái ngộ

Rồi sau đó cả 2 tranh thủ nhảy vào. Khi cả 2 nhảy vào thì mỗi người được đưa đến 1 căn phòng khác. Trong phòng chỉ có 1 trụ đá cao 1m và 1 quả cầu bằng năng lượng. Lăng Thiên Lăng đi đến và chạm vào quả cầu đó thì quả cầu năng lượng tan ra và hiện ra vật phẩm bên trong.

Khi thấy được vật phẩm bên trong, Lăng Thiên Lăng chợt mừng như điên vì đây là vị thuốc cuối cùng để chữa bệnh cho Tiểu Muội của hắn.

Vô Ngấn Thủy, vật cực hàn của Thủy thuộc Ngũ Hành. Chỉ những nơi băng hàn chỉ địa mới hình thành và 100 năm mới hình thành 1 giọt. Vô Ngấn Thủy có màu đen và lạnh đến nỗi có thể đông chết 1 vị Vô Hoàng ngay lập tức. Ở đây Lăng Thiên Lăng nhận được 1 bình ngọc bên trong chứa chừng 10 giọt Vô Ngấn Thủy. Điều này có nghĩa là bên trong cất chứa 1000 năm thu hoạch Vô Ngấn Thủy. Điều đó không làm cho Lăng Thiên Lăng mừng như điên sao được, vì 10 giọt đồng nghĩa với việc có 10 lần cơ hội để giải trừ bệnh tình của Tiểu Muội hắn.

Thỏa mãn với vật mình nhận được Lăng Thiên Lăng bước chân vào vòng xoáy đối diện và rời khỏi nơi này.

Nói về Tiểu Thiên hắn cũng vào căn phòng giống như Lăng Thiên Lăng, nhưng vật hắn nhận được là 1 viên châu to cỡ nắm đấm trẻ con. Khi chạm vào viên châu thì Tiểu Thiên biết được đây là Truyền Thừa Châu.

Truyền Thừa Châu

Phẩm cấp:???

Mô tả: Dùng để ghi lại cảm ngộ của Vô giả. Lấy Hồn Lực để sử dụng.

Xem xong mô tả, Tiểu Thiên lấy hồn lực của bản thân tràn vào Truyền Thừa Châu để hút lấy cảm ngộ trong đó. Tức thì 1 lượng thông tin khá lớn theo Hồn Lực mà tràn vào thức hải của Tiểu Thiên, cũng theo đó thì những cảm ngộ của Phong Bất Hối về Trảm Phong cũng theo đó mà tràn vào.

Nhưng hiện tại thì không phải lúc để cảm nhận nó, Tiểu Thiên nhanh chóng bước vào vòng xoáy và truyền tống đi.

Khi Tiểu Thiên được truyền tống đi, thì động phủ cũng sụp đổ. Hồ nước bạo động dữ dội, 1 cột nước phun cao lên trời và rơi xuống, ít phút sau hồ nước trở lại như lúc đầu. Nhưng lối vào của động phủ đã không còn.

Nói về Lăng Tiểu Nguyệt sau khi Lăng Thiên Lăng và Tiểu Thiên đi vào động phủ, nàng đã ở bên bờ hồ chờ đợi 2 ngày. Đến sáng ngày thứ 3 nàng mới rời khỏi hồ nước mà chạy về Luyện Đan Công Hội.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trăn Trối

Thiên Cương Sơn Mạch, 1 nơi không biết tên

Trên thảm cỏ xanh mượt trải rộng 1 vùng, gió thổi vi vu kèm theo những chiếc lá và cánh hoa bay lất phất trong gió, những con nai rừng đang cặm cụi nhai lấy những cọng cỏ xanh biếc. Gần đó có 1 con Tật Phong Báo đang rình lấy những con nai kia, nó thầm nghĩ những con nai béo mọng này sẽ là bữa ăn thịnh soạn cho nó đây.

Chợt không gian xung quanh đàn nay cuồng bạo, dọa cho bầy nai vàng ngơ ngác dầm nát bãi cỏ xanh kia cuồng cuồng mà chạy chốn, còn con Tật Phong Báo kia thì cũng hoảng sợ vì lực lượng tỏa ra xung quanh làm cho nó sợ hãi, nó cũng nhanh chân tẩu thoát khỏi khu vực này.

Không gian bạo động hình thành 1 vòng xoáy và 1 bóng người bay ra từ đó, tức thì vòng xoáy biến mất và không gian xung quanh yên tĩnh lại, không một luồng gió nào thổi vào. Chừng 1 phút sau thì hoàn cảnh trở lại bình thường như lúc trước nhưng thay vào đó là không còn đàn nai và con báo nữa mà là 1 thiếu niên. Thiếu niên này là Tiểu Thiên vừa thoát khỏi động phủ của Phong Bất Hối, hắn đứng đó và quan sát lấy xung quanh. Đây là 1 thảo nguyên không lớn lắm, chắc hắn vẫn còn nằm trong Thiên Cương Sơn Mạch. Không biết hắn đã ở trong động phủ bao lâu nhưng chắc hắn được vài ngày rồi. Mặc dù không thể ích cốc nhưng nhịn đói vài ngày thì vẫn được. Việc đầu tiên mà Tiểu Thiên cần làm là đi tìm thức ăn. Chọn đại 1 hướng rồi xuất phát, tranh thủ lót bụng rồi nghiên cứu lấy truyền thừa của Phong Bất Hối.

Vừa vào rừng được 1 khoảng Tiểu Thiên đã thấy con mồi cho cái dạ dày đang biểu tình của mình.

Một con Tật Phong Báo đang rình lấy Một con Dã Trư đang nằm ngủ phía trước, nó đang từ từ tiếp cận con mồi và nó không hay rằng nó cũng đang trở thành con mồi của Tiểu Thiên. Nó vừa bò mà vừa tức, vì đàn nai béo mọng của nó đã bị dọa chạy mất, bắt buộc nó phải đi tìm con mồi khác. Nhưng trời không phụ lòng báo, nó tìm được con heo nọc đang nằm ngủ, mừng rỡ nó vận dụng lấy bản năng của mình mà tiếp cận con mồi. Khi tới khoảng cách vừa đủ, nó chợt nhảy ra khỏi bụi rậm mà vồ tới con Dã Trư kia. Con Dã Trư bất ngờ thấy con báo vồ lấy mình thì lật đật quơ loạn lấy bốn chân để đứng lên mà chạy.

Nhưng chưa kịp đứng dậy thì nó đã bị 1 thứ gì đó đè lên và tiếp tục nằm bẹp xuống. Mà con Tật Phong Báo cũng bất ngờ vì trước mặt nó xuất hiện 1 cái bóng đã đè lên con lợn mà nó rình nãy giờ và chưa kịp phản ứng thì nó đã ăn 1 cú đá vào đầu, choáng váng không còn nhớ được gì nữa.

Con Tật Phong Báo ăn 1 củ Ca Diệp Thối vào đầu và bay thẳng vào cái cây bên trái Tiểu Thiên và tử vong. Hắn cũng bồi thêm 1 củ vào đầu con lợn đang bị hấn đè dưới chân. Tất thì Tiểu Thiên đã có được bữa ăn với thịt lợn và thịt báo.

Làm sạch Dã Trư và Tật Phong Báo, Tiểu Thiên bắt lên giá và nướng. Tay nghề nướng thịt của hắn không thua kém gì các đầu bếp thượng hạng, vì phải thường xuyên lưu trú trong rừng và những ngôi mộ nên buộc hắn phải học cách chế biến thức ăn. Từ Từ tay nghề cũng nâng cao mà món đặc ý nhất của hắn chính là món nướng, thịt lợn và thịt báo được tẩm gia vị cơ bản và cộng thêm gia vị đặc chế của hắn, chỉ nướng sau 15 phút thì đã thấy thịt lợn chảy ra mỡ và da nó đã vàng lên, màu vàng tươi và mỡ lợn chảy ra làm cho con lợn chính nhanh hơn, hương thơm từ gia vị được tẩm vào bay ra có thể làm cho những người kén ăn nhất phải chảy nước miếng ròng ròng. Trước tiên Tiểu Thiên tranh thủ chén sạch con lợn này, sau khi ăn xong con lợn thì con báo đã chín có thể quất luôn con báo. Vì là Võ Giả nên ăn 2 con thú này chỉ mới no bụng của Tiểu Thiên, thịt của Nhất Giai yêu thú vào dạ dày thì sẽ nhanh chóng chuyển hóa thành Võ Khí và chất dinh dưỡng để bồi bổ cho Võ Giả, vì thế thịt yêu thú rất được các tửu lâu trên Thiên Vân Đại Lục coi trọng, yêu thú tu vi càng cao thì hiệu quả càng cao. Bởi vậy, có thể nói trên người yêu thú mọi thứ đều có giá trị.

Sau khi lấp đầy cái dạ dày của hắn, Tiểu Thiên tìm vách núi và tạo ra 1 hang động đơn giản và tu luyện trong đó. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Tiểu Thiên tiến nhập vào Âm Dạ Không Gian.

Tinh tế cảm nhận lấy truyền thừa của Phong Bất Hối, Tiểu Thiên thấy được Phong Bất Hối để lại cho hắn chỉ duy nhất có 1 chiêu gọi là “Trảm Phong” nhưng độ khó của chiêu này không hề nhỏ.

Dựa theo miêu tả thì cần chế tạo lấy 1 thanh kiếm đặc thù của chiêu này và thành kiếm này theo Phong Bất Hối gọi là “Trần Trối” nó trái ngược với tên của hắn, vì khi hắn sử dụng thanh kiếm này hắn luôn tự hỏi bản thân có hối hận hay không và người bị hắn giết có trần trối gì không.

Dựa theo những gì Phong Bất Hối để lại thì để chế tạo thanh kiếm này, Tiểu Thiên cần chế tạo Vô Kiếm, những binh khí trên Thiên Vân Đại Lục ví dụ như: Dao, Kiếm, Trủy Thủ hay các thức khác đều không cần vô, vì chúng có thể cất trong túi trữ vật hoặc nhân trữ vật khi cần có thể tâm niệm là xuất hiện đồ mất thời gian rút kiếm hay rút đao.

Nhưng thanh kiếm của Phong Bất Hối rất đặc biệt vì để có thể thực hiện chiêu “Trảm Phong” hoàn mỹ thì Vô Kiếm đóng vai trò rất quan trọng.

Tuy Tiểu Thiên không có kiếm và cũng chưa rèn thành thanh kiếm này, nhưng hắn có 1 thanh đao nhất phẩm, có thể thay thế tạm cho kiếm.

Ở trong Âm Dạ Không Gian diễn luyện lấy Trảm Phong, qua 1 ngày diễn luyện Tiểu Thiên chỉ có thể vận dụng Trảm Phong ở hình thức đơn giản. Tiểu Thiên lại bỏ ra 1 ngày nữa để luyện Như Ảnh Tùy Hình và Ca Diệp Thối đến cấp độ Tông Sư.

Ở một hạp cốc trong Thiên Cương Sơn Mạch, Tiểu Thiên đang giao đấu với Lục Lam Đường Lang, Nhị cấp yêu thú nhưng con đường lang này hoa văn màu Lam trên mình nó dày đặc và đậm hơn so với những con Lục Lam Đường Lang khác. Con Đường Lang này có tu vi ngang ngửa với Võ Sĩ cấp 8 – 9, chỉ cần có cơ duyên nó sẽ tấn chức thành Lục Lam Đường Lang Vương, Tam cấp yêu thú.

Với Tu vi Võ Đồ tầng 10 đỉnh phong, Tiểu Thiên đã ở trong Thiên Cương Sơn Mạch gần 1 tháng, tính toán cũng gần tới thời điểm để vào Tẩy Khí Trì của gia tộc rồi. Nên khi kết thúc con Đường Lang này hắn sẽ trở về.

Chỉ thấy Tiểu Thiên linh hoạt né tránh từng nhát đao của Lục Lam Đường Lang, nhưng nơi đi qua cây cối bị chém đổ, những vết chém rất ngọt không để lại mảnh gỗ vụn nào.

Bật xa về sau lấy khoảng cách với nó, Tiểu Thiên vận dụng Như Ảnh Tùy Hình để tạo ra 1 bóng ảnh thực thể ảo mà y như thật chia ra 2 hướng tấn công Đường Lang, Đường Lang thấy con mồi luôn luôn né tránh những đòn tấn công của mình mà bây giờ bất chợt hóa thành 2 thì nhất thời không biết chọn lấy bên nào. Khi Tiểu Thiên gần tới thì Đường Lang chọn đại nhảy vào và chém loạn xạ lên mục tiêu mà nó chọn. Chém được vài nhát thì nó thấy con mồi tan biến mà không rơi 1 giọt máu nào, nó chưa kịp phản ứng thì Tiểu Thiên đã xuất hiện phía sau nó.

-Ca Diệp Thối

Với lực đạo có thể miểu sát Võ Sĩ tầng 3 trở xuống và góc đá xéo 45 độ lên trời thì con Đường Lang bị đá bay lên trên không.

Tiểu Thiên dồn lực vào 2 chân vận dụng Như Ảnh Tùy Hình tầng 1 “Tàn Ảnh” để tối ưu hóa sức bậc, vượt qua Đường Lang. Xuất hiện phía trên nó, lấy thanh đao Nhất Phẩm đã chuẩn bị sẵn ra. Tiểu Thiên vận dụng Võ Khí dọc theo kinh mạch của “Trảm Phong” và tràn về thanh đao, chỉ thấy 1 vòng xoáy bao bọc lấy thanh đao sức gió được tạo ra là rất lớn. Tiểu Thiên chém thẳng vào con Đường Lang đang bay đến, chỉ thấy con Đường Lang rơi xuống với tốc độ không thể đo đạt và chạm đất với tiếng vang rất lớn “OÀNH!” nơi Đường Lang rơi xuống mặt đất chỉ chít lấy những vết chém được tạo ra từ gió. Và con Đường Lang thì không còn gì ngoài những thớ thịt rải rác xung quanh.

Tiểu Thiên chạm đất đi lại móc lấy yêu thạch của nó và rời khỏi nơi này. Chỉ để lại hạp cốc đầy rẫy những vết chém và những gốc cây đã đổ ngã.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kiểm Kê

Thiên Nam Thành

Tổn hao vài ngày để chạy từ bên trong Thiên Cương Sơn Mạch về đến Thiên Nam Thành, dọc đường Tiểu Thiên tranh thủ xử lý những yêu thú cản đường hân. Đến thời điểm hiện tại thì hân đã sử dụng thuần thục được võ kỹ “Trảm Phong”, nhưng để tối ưu hóa những ưu điểm của “Trảm Phong” thì nó cần có được binh khí riêng.

Nhìn lấy cửa thành rộng lớn, kẻ đi qua người đi lại đông đúc, Tiểu Thiên chợt cảm khái: “Đúng là tu luyện không có cảm nhận được là thời gian nó lại trôi qua mau đến như vậy, ài... Tính toán, ngày mai chắc là Tẩy Khí Trì mở cửa rồi, tranh thủ về nhà nghỉ ngơi rồi tính tiếp vậy.”

Sau khi cảm khái lấy hành trình tu luyện vừa qua của mình, thì Tiểu Thiên bước chân xen lẫn vào dòng người rồi mất bóng.

Trần Quốc Phủ, Đại Sảnh

Lúc này đây trên đại sảnh của Trần Quốc Phủ có sự hiện diện của Gia Chủ Tiểu Trần Thiên và ngũ đại trưởng lão. Đang thảo luận lấy sự kiện vào Tẩy Khí Trì lần này và giao lưu võ hội của Tam gia sắp diễn ra vào 2 tháng tới.

Lúc này Tam Trưởng Lão Tiểu Hám Thiên lên tiếng: “Gia chủ, dựa theo thành tích của đợt tỷ võ lần này của gia tộc ta thì theo ta thấy chúng ta rất khó để có thể đoạt giải nhất trong lần giao lưu võ hội lần này.”

“Đúng thế, theo thông tin nhận được từ ám vệ lần này Mã gia có được một thiên tài tuyệt đỉnh có thể nói là trăm năm có một, 12 tuổi đã là Võ Sĩ tầng 1 đỉnh phong. Điều đặc biệt là tên này từ nhỏ tới lớn không hề lạm dụng Đan dược như những đứa trẻ khác của Mã gia, đây nhất định là đối thủ đáng gờm.” Ngũ Trưởng Lão phụ trách phần tình báo của gia tộc cũng cau mày lên tiếng.

Chỉ nghe ngũ trưởng lão tiếp tục nói: “Dựa trên phân tích từ những thông tin nhận được thì Thiên tài này của Mã gia tên là Mã Văn Tài, 5 tuổi đã luyện võ đến 10 tuổi thì đã là Võ Đồ tầng 10, 12 tuổi thì đạt đến Võ Sĩ tầng 1 đỉnh phong. Nhưng tháng vừa rồi thì hân thí luyện bên trong Thiên Cương Sơn Mạch đã 1 mình hạ sát được 1 con Lục Lam Đường Lang nhị cấp sơ kỳ. Theo phỏng đoán thì sức chiến đấu của tên này hạ gục được Võ Sĩ Tầng 3 bình thường.”

-Ngoài ra, bên Trình gia cũng xuất hiện một trận pháp thiên tài, tên là Trình Đào Kim. 12 Tuổi nhị cấp trung kỳ Trận Pháp Sư.

-Dựa theo thực lực của đám nhỏ lúc này thì rất khó để có thể đoạt được đệ nhất, top 4 tỷ võ lần này có. Tiểu Trần, Tiểu Hân, Tiểu Phạm và Tiểu Nhân, trong đó chỉ có Tiểu Trần là tu vi cao nhất, Võ Sĩ tầng 1 sơ kỳ, còn lại đều là Võ Đồ tầng 10 hết.

-Đoán chừng dựa vào thiên tư của Tiểu Trần khi vào Tẩy Khí Trì đi ra thì có thể đạt đến Võ Sĩ tầng 4 nhưng 2 nhà bên kia cũng có biện pháp để nâng cao tu vi của đám tiểu bối này. Xem ra, lần võ hội lần này không thể tiếp tục đề đầu 2 nhà kia nữa rồi.

Nói đến đây, ngũ trưởng lão đành than thở không thôi. Bốn trưởng lão còn lại điều gật đầu đồng ý với sự phân tích của ngũ trưởng lão, riêng gia chủ thì vẫn nhắm mắt gật gù ở đó.

Ngũ trưởng lão nhìn lên gia chủ và nói: “Gia chủ, ngài có kế hoạch gì để ứng phó với 2 nhà kia trong đợt võ hội sắp tới không?”

Tiểu Trần Thiên mở ra đôi mắt đang khép hờ của mình, 1 làng sóng võ lực lan tỏa làm các trưởng lão giật mình thầm nghĩ “Không ngờ tu vi gia chủ lại có đột phá”.

-Các vị không cần lo lắng, ta tự có sắp xếp. Vì để kích lệ tinh thần phấn đấu của các đệ tử, Tam trưởng lão ngài hãy phát cho những đệ tử tham gia tỷ võ gia tộc lần này mỗi người 5 viên Tụ Khí Đan, hạng nhất thưởng 1 thanh Nhị Phẩm Linh Khí và 10 viên Tụ Khí Đan, hạng nhì, ba, tư thì thưởng một Phong ngự chiến giáp nhất phẩm và 5 viên Tụ Khí Đan.

-Ngoài ra, Đại Trưởng Lão, nhị tử của ngài nếu ta nhớ không lầm thì hiện tại nó đã là Võ Sĩ tầng 1 đỉnh phong rồi thì phải.

Tiểu Trần Thiên nghiêng ngẫm mà nhìn Đại Trưởng Lão nãy giờ chỉ ngồi tĩnh tâm mà nghe. Các trưởng lão còn lại điều giật mình vì họ không ngờ Tiểu Phong, con trai độc nhất của Đại Trưởng lão lại có tu vi Võ Sĩ Tầng 1 đỉnh phong, theo họ biết thì chỉ là Võ Đồ tầng 10 đỉnh phong mà thôi.

Đại Trưởng Lão nghe gia chủ nói vậy cũng không phủ nhận, vì hân muốn tạo bất ngờ trong đợt võ hội lần này nên bảo Tiểu Phong che giấu tu vi của mình. Nhưng không ngờ vẫn bị gia chủ phát hiện.

Thấy Đại Trưởng lão không nói gì, Tiểu Trần Thiên cũng không tiếp tục chủ đề này mà quay sang nói với các vị trưởng lão còn lại: “Được rồi, không phải Tiểu gia ta không có thiên tài, mà đã là thiên tài thì không nên khoe khoang như bọn họ. Danh sách đi vào Tẩy Khí Trì thì cứ quyết định vậy đi”.

Nói xong Tiểu Trần Thiên dẫn đầu đi ra khỏi đại sảnh, những người khác cũng lần lượt ra về. Chỉ có Tiểu Thanh Thư nhị trưởng lão vẫn là cái mặt hầm hầm nhìn Tiểu Trần Thiên, tựa như muốn ăn thịt hân vậy. Tiểu Trần Thiên thấy thế nhưng vẫn làm ngơ tựa như đang nói “Có ngon thì nhào zdo”.

Tiểu Thanh Thư đã nhượng xuất vào Tẩy Khí Trì của con mình để cho Tam Trưởng Lão vì Tam Trưởng Lão có đôi song sinh nhi nữ, Lão nghĩ dù sao 1 đứa trong đó cũng là con cháu của mình nên nhượng cũng không có sao, lão lấy xuất của gia chủ ra cho Tiểu Phạm cũng được. Nhưng giữa đường gia chủ đổi ý làm cho hân tức giận, vì thế Tiểu Phạm phải tham gia tỷ võ gia tộc để lấy xuất vào Tẩy Khí Trì. Làm hân phải hao tổn 1 viên tam cấp cao giai

Đại Tụ Khí Đan để tăng mạnh tu vi cho Tiểu Phàm vì thế hắn mới có tu vi Vô Đò Tầng 10 đỉnh phong như hiện tại.

Nhắc đến Tiểu Thiên, vừa về đến phòng thì hắn tranh thủ tắm rửa sạch sẽ và lót đầy cái bụng đang biểu tình của hắn. Ngồi tĩnh tâm trên giường, Tiểu Thiên kiểm tra lại thu hoạch của mình sau một tháng thí luyện bên trong Thiên Cung Sơn Mạch.

Với tu vi hiện tại Vô Đò tầng 10 Đỉnh Phong,

Võ kỹ gồm có: Ca Diệp Thối cấp độ Tông Sư, Như Ảnh Tùy Hình cấp độ Tông Sư, Trảm phong cấp độ Thuần Thực.

Trang bị: Nhất Phẩm bảo đao, 100 vạn Vô Thạch hạ phẩm, 821 viên Yêu Hạch nhất phẩm, 53 viên Yêu Hạch nhị phẩm và 1 số tài nguyên khác khi vượt khảo nghiệm trong Động phủ của Phong Bất Hối.

Nhìn lại bản thân hắn cảm thấy nên chuẩn bị cho mình 1 thanh kiếm để phối hợp với “Trảm Phong”, 1 áo giáp phòng ngự và 1 túi trữ vật. Phòng khi hành tẩu bên ngoài và tránh để lộ Âm Dạ Không Gian.

Thấy thời gian còn sớm, hắn tranh thủ tiến vào Âm Dạ Không Gian để diễn luyện tiếp Trảm Phong đến cấp độ Thông Thạo.

Sáng hôm sau,

Tiểu Thiên chuẩn bị kỹ càng với tinh thần đầy đủ để có thể tiến vào Tẩy Khí Trì thu được lợi ích lớn nhất. Bước ra khỏi cửa nhìn lên trên không, mây trắng phiêu lãng, trời bỗng bình theo gió. Tiểu Thiên lầm bầm: "Không biết bên trong Tẩy Khí Trì sẽ là gì đây, haha...!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tiến vào Tẩy Khí Trì

Trần Quốc Phủ, Thí Luyện Trường.

Khi Tiểu Thiên vừa đến thì nơi đây đã tụ tập đông đủ con cháu của Tiểu Gia.

Tiểu Thiên đơn giản tìm một chỗ vắng mà đứng, các đệ tử Tiểu Gia khác thấy hắn nhưng cũng không để tâm. Mặc dù biết hắn là bại hoại của gia tộc nhưng cũng không ai dám làm gì, ai biểu hắn là con của gia chủ chứ.

Thí Luyện Trường của Tiểu gia là nơi thường ngày các đệ tử tập luyện và trao đổi với nhau. Nơi này cực rộng sức chứa đủ cho 2000 người đứng cùng lúc.

Hướng Bắc là hướng đối diện Tiểu Thiên đang đứng, phía trước có một võ đài cao 1m rộng 100m² là nơi cho các đệ tử Tiểu gia luận bàn và cũng là nơi các đệ tử Tiểu gia thi đấu tranh giành 4 suất đi vào Tẩy Khí Trì vừa qua.

Ước chừng nửa canh giờ sau, lúc này mặt trời đứng bóng, ánh nắng chói chang chiếu gọi trên Thí Luyện Trường, nhưng các đệ tử Tiểu gia vẫn nghiêm trang thẳng hàng mà đợi. Họ đang đợi gia chủ và các vị trưởng lão xuất hiện.

Cơ bản các đệ tử của Tiểu gia đợt này đều xuất hiện, ở bên phải khán đài đối diện võ đài, gia chủ và các vị trưởng lão xuất hiện. Họ đi đến và an vị trên những chiếc ghế chạm chỗ tinh vi đã chuẩn bị sẵn. Lúc này chợt nghe được gia chủ Tiểu gia Tiểu Trần Thiên lên tiếng. Âm thanh của Tiểu Trần Thiên được hắn vận dụng Vô Khí mà lan truyền khắp cả Thí Luyện Trường, âm thanh cứ như kể bên tai kể cả người cách xa nhất là Tiểu Thiên vẫn nghe được.

-Các hậu bối nơi đây, hôm nay chúng ta hiện diện nơi đây chính là chúc mừng cho 10 người sẽ sắp sửa đi vào Tẩy Khí Trì của gia tộc ta, 10 người này sẽ mang vinh quang về cho Tiểu gia chúng ta trong đợt giao lưu võ hội của Tam gia Thiên Nam Thành sắp tới. Là vinh hay là nhục điều nhờ vào 10 người này.

-Nhờ ơn của lão tổ đời thứ nhất của chúng ta mà chúng ta có được phúc lợi như ngày hôm nay, ta hi vọng chúng ta sẽ luôn giữ vững được Tiểu gia ngày càng phát triển ngày càng hùng mạnh.

-Mời 10 người có tên trong danh ngạch tiến vào Tẩy Khí Trì tiến lên trên Võ Đài.

Khi âm thanh vừa dứt trên Võ Đài lục đục có người xuất hiện, 9 người đi lên điều vận dụng thân pháp để xuất hiện. Tiểu Thiên thấy vậy, cũng vận dụng Như Ảnh Tùy Hình, nhưng hắn vận dụng tầng cao nhất “Như Ảnh Tùy Hình” phân ra hai đạo thân ảnh vòng theo hai bên mà liên tục bật nhảy, khi đáp xuống Võ Đài vừa lúc 9 người kia đều đến, 2 bóng người chồng lại với nhau, Tiểu Thiên xuất hiện với mạng vận dụng thân pháp đến lo hỏa thuần thanh. Làm tất cả các đệ tử cũng như các Trưởng lão ở đây phải bất ngờ.

Vì tính tới thời điểm hiện tại, chưa có người nào có thể luyện Như Ảnh Tùy Hình đến tầng cao nhất, mà người luyện Như Ảnh Tùy Hình cao nhất hiện nay là Tiểu Trần Thiên, lão chỉ đạt đến tầng thứ 3.

Nhị Trưởng Lão ghé mắt liếc qua Tiểu Trần Thiên mà nói: “Gia chủ, đứa con này của huynh không ngờ có thể luyện ‘Như Ảnh Tùy Hình’ cao đến như vậy. Không trách huynh cự tuyệt không nhường suất vào Tẩy Khí Trì cho ta.” Càng nói Nhị Trưởng Lão càng nghiêng rằng, hiển nhiên vẫn còn cảm tức vụ Tiểu Trần Thiên không nhường suất đi vào Tẩy Khí Trì cho lão.

Các trưởng lão khác cũng nhao nhao tỏ ra ý kiến với mảng xuất hiện vừa rồi của Tiểu Thiên.

Lúc này ở dưới khán đài cũng xì xào bàn tán.

-Người này nếu nhìn không lầm hình như là Nhị Thiếu gia Tiểu Thiên thì phải.

-Uhm, chắc chắn không sai. Hình như là hắn. Ta nghe nói hình như hắn không luyện võ được mà.

-Ta cũng không biết. Cái gì? Không phải đâu, hắn đâu có giống người ẩn nhẫn như vậy.

-Thôi kệ đi, nghe gia chủ nói kìa.

Lúc này Tiểu Trần Thiên ra hiệu cho mọi người im lặng và nói tiếp.

-10 người các ngươi là đại diện cho vinh dự, đại diện cho mặt mũi của Tiểu gia ta. Ta hi vọng các ngươi không phụ lòng trông cậy của mọi người.

“-Rõ! Thưa gia chủ” 9 người đồng thanh lên tiếng chỉ có Tiểu Thiên là cười trừ. Hắn không thích bầu không khí này.

10 người có mặt ở đây, có Tiểu Phong nhi tử của Đại Trưởng Lão, Tiểu Phàm nhi tử của Nhị Trưởng Lão, song sinh nhi nữ Tiểu Ái, Tiểu Mị của Tam Trưởng Lão, Tiểu Hùng nhi tử của Tứ Trưởng Lão, Tiểu Sinh nhi tử của Ngũ Trưởng Lão, Tiểu Trần quán quân của đợt tỷ võ, Tiểu Hân, Tiểu Nhân và Tiểu Thiên.

Sau khi những lời dài dòng buồn chán vừa xong, Tiểu Trần Thiên ra hiệu cho các đệ tử khác lui xuống và đem theo 10 người này cùng với các vị trưởng lão đi ra phía sau hậu viện của Tiểu gia.

Hậu viện của Tiểu gia là 1 khu rừng tre to lớn, bên trong có trận pháp thủ hộ lấy khu rừng này. Theo chân gia chủ, bọn họ xuất hiện ở 1 vách đá, bên trên phủ đầy dây leo 2 bên là những bụi tre xanh lay lắt theo gió. Chính giữa vách đá có 6 lỗ khảm, 1 lỗ to ở chính giữa và 5 lỗ nhỏ khác sắp xếp theo hình ngũ giác bao quanh. Chắc hẳn đây là trung tâm không chế trận pháp này.

-Được rồi, các vị trưởng lão chúng ta mở ra trận pháp cho tụi nhỏ vào thôi.

-ĐƯỢC!!!

Mỗi người một phương vị cầm lấy từ trong tay 1 chìa khóa cho vào lỗ khảm, 5 người cho vào lỗ nhỏ, sau khi 5 người bỏ vào xong thì Tiểu Trần Thiên bước tới cho chìa khóa của mình vào lỗ to nhất. Bất chợt vách đá rung rinh, 5 lỗ khảm xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, chỉ riêng lỗ to nhất xoay tròn theo chiều ngược kim đồng hồ.

Bất chợt Tiểu Thiên nghe thấy một tiếng “Rắc” hẳn biết trận pháp đã được xóa bỏ, vách đá cũng tách ra làm 2 lộ ra cửa động đen thui ở phía trước.

Lúc này Tiểu Trần Thiên tiến lên xoay người đối diện 10 người mà nói: “Được rồi, các ngươi hãy tiến vào bên trong, có thể tăng lên tu vi bao nhiêu thì phải dục vào tạo hóa của các ngươi rồi.”

10 người cũng tranh thủ tiến vào bên trong hang động, theo chân 9 người họ tiến tới, vừa ra khỏi thông đạo Tiểu Thiên thấy trước mắt mình là 1 hồ nước lớn, chu vi cỡ chừng 10m2. Sương trắng bông bồng trên mặt nước, phía trên là những thạch nhũ trút xuống tạo hình thể sơn động như là một nhà hát.

“-A... Thì ra đây là Tẩy Khí Trì, trong thật là đẹp nha.” Tiểu Ái với đôi mắt long lanh nhìn hồ nước mà lên tiếng, trong miệng thì nước miếng chảy lòng thòng trong về phía hồ nước.

“-A... Ta cũng biết đây là Tẩy Khí Trì nha!!” Tiểu Mị cũng với đôi mắt long lanh trong về phía hồ nước mà nhỏ dãi.

Đôi tỷ muội này là song sinh với thân hình nhỏ nhắn không cao được bao nhiêu, tóc xõa qua vai, với một bộ phục trang cách tân màu trắng. Trong thật dễ thương, Tiểu Thiên cũng nhìn không được nhìn vài lần vào đôi tỷ muội này. Đôi tỷ muội này là hòn ngọc trên tay của Tam Trưởng Lão, có thể nói ai mà chọc giận đôi tỷ muội này thì Lão có thể phi thân đến và xé xác tên đó.

Lúc này Tiểu Phong đi lên trước và nói: “Các vị, Tẩy Khí Trì của gia tộc là để chúng ta tăng tu vi lên để tranh phong với 2 nhà Mã, Trình. Đã vào Tẩy Khí Trì thì trông cậy vào bản lĩnh cá nhân, hi vọng các vị không vì lợi ích nhất thời mà gây mất hòa khí.”

Nói xong hắn dẫn đầu đi về phía Tẩy Khí Trì. Những người khác cũng nhìn nhau rồi bước vào trong đó, riêng 2 tỷ muội Ái, Mị thì tung tăng chạy vòng quanh hồ nước rồi nhảy xuống.

Về phần Tiểu Thiên thì hắn cũng bước vào bên trong Tẩy Khí Trì. Vừa đặt chân vào trong tức thì một luồng linh khí chen chúc chui vào bên trong hắn thông qua các lỗ chân lông. Tiểu Thiên nhìn về những người khác thì nhận thấy bên Tiểu Phong là hấp thu nhanh nhất, nhanh hơn khoảng 10% so với người khác, khi nhìn về 2 tỷ muội Song Sinh thì khá là bất ngờ vì 2 nàng tạo thế đối chọi với nhau. Tốc độ hấp thu cũng không thua gì so với Tiểu

Phong.

Thấy vậy, Tiểu Thiên cũng không chậm trễ mà vận công hấp thu. Nhưng chưa kịp làm gì thì hình xăm Sát Thần Kiếm trên tay hần chợt phát sáng. Màu sáng xanh âm u chớp tắt chớp tắt, nơi hình xăm trên tay hần nóng lên, một lực hút được tạo ra từ đó. Hút lấy những linh khí bên trong Tẩy Khí Trì này.

Thấy vậy Tiểu Thiên trợn mắt mà nhìn, tranh thủ nhìn qua những người khác phát hiện họ vẫn đang tập trung hấp thu.

Tiểu Thiên không hiểu Sát Thần Kiếm đang dò trò gì, nhưng không được bao lâu thì một luồng lực lượng chợt ập đến cảm giác thư sướng kéo dài, lực lượng tăng cao, vô khí chuyển màu từ màu đỏ đậm sang màu da cam. Tiểu Thiên biết mình đã tấn chức lên Võ Sĩ tầng 1, việc Tiểu Thiên tấn chức cũng gây chú ý cho những người khác. Nhưng cũng chỉ là gây chú ý thôi, xong rồi lại tiếp tục hấp thu. Ước chừng qua 15 phút sau thì Tiểu Hân dần dần tiến vào Võ Sĩ, sau đó lục đục có người tấn chức theo. Qua thêm 15 phút nữa thì Tiểu Phong tiến vào Võ sĩ tầng 2.

Dần dần nước bên trong Tẩy Khí Trì cũng rút dần và những người khác cũng phát hiện điều bất thường từ Tiểu Thiên, vì tốc độ hấp thu của Tiểu Thiên rất nhanh, nhanh hơn gấp đôi so với người khác. Tiểu Phong cũng bất ngờ về đũa con thứ của gia chủ, bên trong Tiểu Phàm cũng nhìn Tiểu Thiên với ánh mắt không thiện cảm cho lắm.

Nói về Tiểu Thiên hần cũng thở phào vì lúc đầu lực hút của Sát Thần Kiếm là rất nhanh từ từ theo mực nước giảm mà lực hút cũng giảm, nếu không rất có thể hần sẽ bị 9 người khác liên thủ mà đá ra khỏi nơi này. Mặc dù 9 người liên thủ cũng không chắc có thể hạ được Tiểu Thiên. Nhưng đều là đệ tử của Tiểu gia hần cũng không muốn gây xung đột với người khác.

Nhìn lại tu vi bản thân Tiểu Thiên hấp thu ước chừng 2/10 cái ao này mà Tu vi hiện tại chỉ có Võ Sĩ tầng 1 đỉnh phong, nếu đem lượng này cho người khác rất có thể đã lên tới Võ Sĩ tầng 2 đỉnh phong rồi.

Khoanh chân hấp thu, Tiểu Thiên đưa ý thức tiến vào Âm Dạ Không Gian, nơi này đang chứa của hần 100 vạn hạ phẩm Võ Thạch và các thứ linh tính. Vừa rồi hần nghe được âm thanh phát ra từ Sát Thần Kiếm, bảo rằng hần đã mở ra được chức năng khác của Âm Dạ Không Gian, chỉ thấy phạm vi chung quanh được tăng lên thêm 10m² và Tầng thứ 2 của Âm Dạ Không Gian.

Tiểu Thiên chuyển ý thức vào tầng thứ 2. Chung quanh tầng thứ 2 vẫn là một màu đen bao quanh, nhưng chính giữa thì xuất hiện một Lò Lửa với 9 con rồng bao quanh cái lò tạo ra cảm giác như muốn đốt trụi cả Thế Giới. Những con ngũ thảo kim long được điêu khắc tinh tế tới từng chi tiết. Trong lúc Tiểu Thiên chăm chú quan sát cái lò thì bất chợt một âm thanh xa xưa cổ lão vang lên.

-Cửu Long Không Gian, Cửu Long Đỉnh

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cửu Long Không Gian, Cửu Long Đỉnh (1)

Trần Quốc Phú, Tẩy Khí Trì.

Lúc những người khác còn đang tập trung thu thập lấy những gì còn lại trong Tẩy Khí Trì thì Tiểu Thiên bề ngoài nhìn vào thì vẫn đang nhập định nhưng bên trong Âm Dạ Không Gian tầng 2 “Cửu Long Không Gian” thì đang trợn to mắt nhìn vào Cửu Long Đỉnh đang tỏa sáng nơi trung tâm.

Anh sáng lan tỏa tựa như mặt trời nhưng điều đặc biệt là không gây chói mắt cho Tiểu Thiên nên hần vẫn quan sát được hình thái của Cửu Long Đỉnh.

Hình dáng của Cửu Long Đỉnh được tạo nên từ 9 con ngũ thảo kim long bao quanh, tạo thành xu thế Cửu Long Thôn Thiên. Mới nhìn thôi đã trùng kích thị giác mãnh liệt của Tiểu Thiên.

Trong lúc Tiểu Thiên đang trấn kinh vì Cửu Long Đỉnh thì từ bên trong Cửu Long Đỉnh bay ra một quả cầu ánh sáng nhỏ ước chừng cỡ trái banh da. Qua cầu tỏa ra ánh sáng mờ ảo huyền bí.

Khi đến trước mặt Tiểu Thiên thì nó chợt dừng lại, trôi nổi ở phía trước. Tiểu Thiên không biết bên trong quả cầu ánh sáng là gì, nhưng trong lòng có một dao động bảo rằng hãy chạm vào nó.

Nghe theo con tim hay lý trí, Tiểu Thiên chọn nghe theo con tim, đưa tay chạm vào quả cầu.

Bất chợt quả cầu tỏa ra ánh sáng chói mắt, Tiểu Thiên phải lấy tay kia che đi tầm mắt của mình, quả cầu ánh sáng chạy theo đầu ngón tay của Tiểu Thiên mà đi vào bên trong cơ thể hần, chạy dọc từ ngón tay lên thẳng thức hải của Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên cảm thấy một lượng tri thức khổng lồ từ luyện đan truyền đến. Đau đớn dữ dội làm hần không thể nào dứt nguyên ý thức còn bên trong Cửu Long Không Gian được nữa.

Tiểu Thiên bị lượng tri thức đó đánh ngất đi, bên ngoài nhìn vào thì Tiểu Thiên vẫn còn ngồi hấp thu Tẩy Khí Trì, nhưng thực chất hần đã ngất. Sát Thần

Kiểm vẫn duy trì lực hấp thu thay cho Tiểu Thiên.

Chính vì vậy những người khác nhìn vào thì chỉ thấy lực hấp thu bên Tiểu Thiên đại giảm. Vui mừng vì Tiểu Thiên hấp thu nhanh như ban đầu nữa, họ tranh thủ vùi đầu vào hấp thu, dốc ra toàn lực. Dùng sức bú sữa mẹ mà hấp lấy hấp để, vì lượng nước bên trong Tây Khí Trì đã không còn nhiều. Ước chừng qua một ngày nữa là hết.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, bây giờ bên trong Tây Khí Trì đã không còn giọt nước nào, lộ ra bên dưới là tầng nham thạch bóng loáng như gương. Các đệ tử Tiểu gia kể cả Tiểu Phong cũng không nhìn ra được ảo diệu bên trong tầng nham thạch này. Họ chỉ thấy đây là tầng nham thạch bình thường đến nỗi không thể nào bình thường hơn.

Lúc này Tiểu Thiên cũng đã tỉnh lại. Mở mắt ra nhưng di chứng từ việc hấp thu lượng lớn tri thức luyện đan đã làm cho não bộ hoạt động quá công suất nên đến bây giờ đầu hần vẫn còn đau.

Nhấn mặt vì con đau còn sót lại, Tiểu Thiên cố gắng quan sát tình hình trước mắt. Thấy mọi người đã đình chỉ hấp thu, hần cũng đứng lên cùng với mọi người.

Trong tầm mắt quan sát của hần thì nước bên trong Tây Khí Trì đã không còn nữa và mọi người cũng lục đục ra khỏi Tây Khí Trì. Tiểu Thiên là người đi sau cùng, nhưng khi bước chân hần vừa bước ra Tây Khí Trì thì bất chợt “Sát Thần Kiếm” bên trong thức hải của hần rung nhẹ.

Điều đó làm cho Tiểu Thiên biến sắc, vì hần biết được tồn tại của Sát Thần Kiếm là rất cao. Mà từ lúc hần có được Sát Thần Kiếm đến nay thì không có điều gì có thể làm cho Sát Thần Kiếm rung dù chỉ một chút.

Nhưng khi vừa bước chân ra khỏi Tây Khí Trì thì Sát Thần Kiếm lại rung nhẹ, điều này cho thấy bên trong Tây Khí Trì có vật gì đó ngang hàng hoặc cao hơn Sát Thần Kiếm. Làm cho Sát Thần Kiếm phát ra dấu hiệu cảnh báo cho Tiểu Thiên.

Mặc dù vậy nhưng với thực lực của Tiểu Thiên hiện tại cho dù biết bên trong Tây Khí Trì có chứa bảo bối đi chăng nữa cũng không thể dựa vào hần mà đạt được.

Nói ra thì chậm chạp quá trình diễn ra chưa đầy một giây, nên Tiểu Thiên vẫn bất động thanh sắc mà theo đội ngũ ra khỏi nơi này.

Nhưng hần sẽ lưu ý tại đây, khi mà thực lực của hần đủ sẽ quay lại và điều tra xem bên trong Tây Khí Trì có vật gì mà có thể làm cho Sát Thần Kiếm rung lên.

Bên ngoài Tây Khí Trì, gia chủ Tiểu Trần Thiên và ngũ đại trưởng lão vẫn còn đó. Thường thì vào bên trong Tây Khí Trì dao động từ 3 – 7 ngày tùy theo tư chất của từng đệ tử bên trong mà quá trình hấp thu có thể diễn ra nhanh hoặc chậm.

Lúc này gia chủ Tiểu Trần Thiên và ngũ đại trưởng lão đang tĩnh tọa bên ngoài Tây Khí Trì, dưới cảm nhận của Tiểu Trần Thiên và Đại Trưởng Lão Tiểu Trường Xuân, nghe được tiếng bước chân từ bên trong Tây Khí Trì truyền ra thì biết được 10 đệ tử bên trong đã hấp thu xong và đi ra.

Đại Trưởng lão đơn giản bấm tay tính toán thì nói: “3 ngày, đám trẻ vào bên trong mới 3 ngày mà đã đi ra, điều này chứng tỏ bọn chúng hấp thu nước bên trong Tây Khí Trì chỉ có 3 ngày. Tư chất của đám nhỏ đợt này không cao bằng đợt trước thì tại sao có thể hấp thu nhanh như vậy. Xem ra bên trong 10 đứa nhỏ này có đứa đạt tư chất khá cao. Có thể nào....”

Đại trưởng lão nói xong quay qua nhìn gia chủ, những người khác nghe xong cũng nhìn qua.

Lúc này Tiểu Trần Thiên cũng không lên tiếng mà nhìn về phía hang động.

Lục đục có người đi ra, dẫn đầu là Tiểu Phong bước ra đầu tiên sau đó 10 người toàn bộ ra đủ.

Ánh mắt của 6 người đại trưởng lão đều tập trung vào Tiểu Thiên, để khẳng định lấy suy đoán của bọn họ.

Dưới mí mắt của 6 người họ nhìn thấy tu vi của Tiểu Thiên, Võ Sĩ tầng 4. Ở đây chỉ có Tiểu Phong là ngang bằng với Tiểu Thiên cũng là Võ Sĩ Tầng 4. Nhưng trước đó Tiểu Phong đã là Võ Sĩ tầng 1 đỉnh phong mà Tiểu Thiên chỉ là Võ đồ đỉnh phong mà thôi.

Nụ cười chợt hiện lên trên khuôn mặt của từng trưởng lão, vì họ đã khẳng định được “Phong Thần thể chất” của Tiểu Thiên đã tạo ra hiệu quả.

Tiểu Thiên nhìn thấy các vị trưởng lão nhìn mình đều nở nụ cười đầy ý vị, thì chợt nhíu đầu lông mày trầm nghĩ. “Không lẽ các vị trưởng lão đã có tuổi này điều là công thụ cả sao? Mặc dù ca soái thiệt, nhưng không phải là loại ấy”.

Nếu các trưởng lão biết được suy nghĩ của Tiểu Thiên nhất định sẽ đập cho hần một trận. Thấy các vị trưởng lão nhìn về Tiểu Thiên thì những người khác cũng nhìn về hần.

Tiểu Phong cũng nhìn về Tiểu Thiên trầm nghĩ: “Tiểu Thiên này sau khi tu võ xem ra cũng không tầm thường vô vị”.

Những người khác cũng có suy nghĩ khác nhau, nhưng đa phần là hiếu kỳ. 2 tỷ muội song sinh của Tam trưởng lão cũng hiếu kỳ mà nghiêng đầu nhìn về Tiểu Thiên mà nói.

-Tiểu Thiên có gì mà mọi người nhìn dứ vậy ta? – Tiểu Ái lấy ngón trỏ kéo lấy môi dưới mà nói.

-Đúng vậy, Tiểu Thiên có gì mà mọi người nhìn dữ vậy ta? – Tiểu Mị cũng lấy ngón trỏ kéo lấy môi dưới nói.

Tiểu Thiên thấy vậy kêu thầm không ổn, xem ra sau này phải tìm lấy biện pháp ẩn dấu đi tu vi của mình. Hắn chợt thấy tu vi của bản thân tăng nhanh đến mức người khác phải đổ kỵ. Ở trong Tiểu gia thì không sao nhưng mà cũng không tốt.

“Xem ra bị nhiều người chú ý quá cũng không tốt” – Tiểu Thiên mặt không đổi sắc thầm nghĩ, mặc dù bị nhiều người chú ý nhưng hắn vẫn khí định thần nhàn đối mặt với mọi người.

Các vị trưởng lão thấy Tiểu Thiên bị nhiều người chú ý như vậy mà mặt không đổi sắc thì âm thầm gật đầu, vì Võ Sĩ bị nhiều Võ Vương chú ý tạo uy áp mà vẫn không dao động, chứng tỏ tâm cảnh của Tiểu Thiên vượt xa đồng lứa. Trong khi kẻ bên những đứa trẻ khác đang cố gồng lấy mà đứng đó nhưng mồ hôi đã túa ra.

Trong lúc mọi người đang nhìn thì chợt nghe tiếng ho khan từ gia chủ. Lúc này các vị trưởng lão mới thu hồi chú ý từ Tiểu Thiên, các đệ tử khác mới thở dài một hơi. Vì bị Võ Vương nhìn vào thật không dễ chịu gì. Nhưng như vậy cũng là điều tốt với họ, chống chịu được khí thế của Võ Vương sau này mới không bị mất mặt khi đối mặt với Võ Vương khác.

Lúc này chỉ nghe gia chủ nói: “Được rồi, các ngươi đã được hưởng thụ lấy bảo vật tốt nhất của gia tộc, ta và các vị trưởng lão hi vọng các ngươi không làm mất mặt gia tộc khi tham gia vào cuộc tỷ võ giao lưu hội của Tam gia Thiên Nam Thành chúng ta. Các ngươi tranh thủ đi về nghỉ ngơi đi, 2 tháng sau ta mong đợi biểu hiện của các ngươi trên tỷ võ giao lưu hội.”

“-Vâng, thưa gia chủ” 10 người cùng đáp.

Sau khi những người khác đi về thì Tiểu Trần Thiên và các vị trưởng lão đi đến vách đá, rút lấy 6 chìa khóa trên vách đá ra. Vách đá chuyển động âm ẩm đóng lại, trận pháp cũng được mở ra và Tẩy Khí Trì bên trong dần phục hồi, đợi lấy lần mở cửa tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cửu Long Không Gian, Cửu Long Đỉnh (2)

Trần Quốc Phú, phòng của Tiểu Thiên

Lúc này Tiểu Thiên đang khoanh chân tĩnh tọa trên đường, sau khi đi ra từ Tẩy Khí Trì. Tiểu Thiên phải tranh thủ củng cố lấy cảnh giới của mình, giai đoạn Võ Đồ và Võ Sĩ là những giai đoạn cơ bản nhất và cũng là nền tảng vững chắc nhất.

Nếu cảnh giới lúc này không vững thì chắc chắn một điều rằng thành tựu sẽ không cao cho dù người đó có tư chất thiên tài cỡ nào đi chăng nữa.

Một khi cảnh giới phù phiếm thì cũng giống như xây nhà mà nền móng yếu. Ngoài ra, còn cần tâm cảnh đạt cùng với cảnh giới của tu vi.

Tu vi cao mà tâm cảnh thấp sẽ gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng đến tu sĩ, những người như thế thường tập trung vào các võ giả lạm dụng đan dược hoặc những ma tu chỉ chú trọng tu vi không chú trọng tâm cảnh.

Tâm cảnh có thể nhẹ nhưng không nhẹ mà nặng cũng không nặng. Có người cả đời chỉ dừng ở bình cảnh cảnh giới không thể nào tăng lên do.

Thứ nhất, tâm cảnh không vượt qua cảnh giới.

Thứ nhì, võ khí tích tụ không đủ

Thứ ba, cảm ngộ cảnh giới chưa tới.

Bầu trời dần chuyển về đêm, mặt trăng lên cao tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tiếng xào xạt của lá, tiếng nước chảy róc róc ở giả sơn, tiếng thạch sùng kêu hay hơn nữa là tiếng ngáy éo chịu được từ Lưu quán gia.

Những âm thanh đến từ thiên nhiên xung quanh, tạo ra một hợp âm đầy ý vị. Tiểu Thiên lúc này mở mắt, ánh mắt sáng ngời như vầng trăng trên trời. Le lói trong bóng đêm, với ngũ quan tinh chuẩn, mày kiếm mất sáng. Tiểu Thiên hiện tại mang đến cảm giác rất khác biệt so với lần đầu đến với Thiên Vân đại lục.

Thở dài một hơi, Tiểu Thiên thầm nghĩ: “Cảnh giới võ sĩ tầng 4 đã được củng cố, bây giờ điều cần làm là nghiên cứu tri thức luyện đan”.

Nghĩ vậy, Tiểu Thiên trực tiếp đi vào Âm Dạ Không Gian tầng 2 “Cửu Long Không Gian”.

Bên trong Cửu Long Không Gian vẫn như cũ, vẫn là Cửu Long Đỉnh xoay tròn ở trung tâm tỏa ra ánh sáng chiếu sáng một vùng bên trong Cửu Long

Không Gian.

Giờ đây Tiểu Thiên vào đây không còn thương thức Cửu Long Đình nữa mà việc hấn cần làm là tinh tế cảm ngộ tri thức luyện đan đạt được từ Cửu Long Đình hay nói đúng hơn là từ “Sát Thần Kiếm”.

Bên trong tri thức hấn nhận được là bao la vô số các loại đan dược các loại thảo dược và những gì liên quan đến luyện đan bao gồm cả thủ thuật luyện đan cũng nằm trong đó.

Các loại đan dược cấp thấp bao gồm “Tụ Khí Đan, Giải Độc Đan, Trì Dũ Đan, Khí Huyết Đan...”

Đến các loại cao cấp như: “Cổ Thể Đan, Đại Hoàn Đan, Phá ách Đan, Bạo Đan...”

Những loại đan dược hàng hà sa số nhưng để luyện được những thứ này thì cần phải có một tri thức luyện đan phong phú. Mà tri thức luyện đan của Sát Thần Kiếm cho hấn thì chỉ có đan phương nhưng không có truyền cho hấn cách luyện.

Điều này đồng nghĩa với việc hấn phải tự thân lần mò trong biển tri thức luyện đan này. Nhưng cũng phải thôi, để bồi dưỡng ra một luyện đan sư không phải dễ, mà luyện đan sư phẩm cấp càng cao thì càng khó vì điều đó cần tới thiên phú luyện đan và tài phú.

Luyện Đan sư là một chức nghiệp đắt tiền, đơn giản là thảo dược được bán trên thị trường giả cả rất được. Ví dụ như để luyện ra được một viên Tụ Khí Đan nhất phẩm cần có: Liên Lan Hoa, Trì bạch quả, Tỏa Địa Căn và nhất giai yêu hạch.

Liên Lan Hoa trên thị trường có giá 100 Võ Thạch Hạ Phẩm, Trì bạch quả có giá 50 Võ Thạch Hạ Phẩm, Tỏa Địa Căn có giá 10 Võ Thạch Hạ Phẩm, nhắc nhất là Nhất giai yêu hạch có giá 150 Võ Thạch Hạ Phẩm. Tính ra 1 phần của Tụ Khí Đan nhất phẩm chi phí bỏ ra là 310 Võ Thạch Hạ phẩm nhưng giá thị trường của Tụ Khí Đan nhất phẩm thì 3000 Võ Thạch Hạ Phẩm một viên.

Điều đáng nói ở đây là Tụ Khí Đan này chỉ là Tụ Khí Đan 7 thành. 7 Thành ở đây là trong 10 thành thì có 7 thành là được hiệu và 3 thành là độc tố. So sánh với Tụ Khí Đan 8 thành thì đơn giản là tụ khí đan 8 thành độc tố trong đó ít hơn và hiệu quả cao hơn xa so với Tụ Khí Đan 7 thành và giá thị trường của Tụ Khí Đan 8 thành thì khoảng 4000-4500 Võ Thạch Hạ Phẩm một viên tùy lúc.

Một mẻ luyện Tụ Khí Đan thì xác suất thành công chỉ có 25%, đây là xác suất trung bình của các luyện đan sư nhất phẩm tổng kết mà ra, còn về luyện đan sư nhị phẩm mà luyện Tụ Khí Đan nhất phẩm thì xác suất có thể cao hơn nhưng không quá 30% và xác suất để luyện được Tụ Khí Đan 8 thành thì chỉ có 3%. Ít đến đáng thương, từ đó cho thấy để bồi dưỡng ra được một luyện đan sư nhất phẩm có thể nói là đắt tiền đắt bạc vì trong quá trình bồi dưỡng những luyện đan sư này chưa chắc luyện 100 phần Tụ Khí Đan nhất phẩm thì cho ra không biết được 10 viên hay không, hay là toàn là phế đan.

Từ Tiểu gia cũng biết chỉ có Đại Trưởng Lão Tiểu Trường Xuân là Luyện Đan Sư Tam Phẩm, hấn chỉ có 2 đệ tử nhưng chỉ là Luyện Đan Sư nhất phẩm Tiểu gia một gia tộc lớn nhưng chỉ có 3 luyện Đan Sư. Đơn giản Luyện Đan Sư là đắt tiền, đó là về mặt yếu.

Còn mặt mạnh của Luyện Đan Sư, có thể nói đây là một chức nghiệp kiếm tiền nhanh nhất, 1 phần Tụ Khí Đan nhất phẩm chỉ có 310 Võ Thạch, nhưng bán ra được 3000 Võ Thạch lợi nhuận gần 10 lần. Nếu kỹ thuật luyện đan cao thì có thể nói đây là một chức nghiệp béo bở, mà Luyện Đan Sư thì là chuyên môn được các gia tộc lớn săn đón.

Bây giờ đây Tiểu Thiên đang chuẩn bị bước lên con đường này. Nhưng điều này không làm khó được hấn, đến với thế giới này hấn cũng đã tìm hiểu những còn đường có thể giúp hấn tăng tu vi nhanh hơn. Và luyện đan là một trong những mục tiêu mà hấn tính tới, với điều kiện hồn lực cao và phúc lợi tăng ngộ tính từ Âm Dạ Không Gian thì việc nắm vững tri thức luyện đan đối với hấn mà nói chỉ là thời gian.

Sau khi phân loại được những tri thức gom rã ở trong não, việc Tiểu Thiên cần làm bây giờ là khắc ghi sâu sắc những thuộc tính cũng như đặc điểm sinh trưởng của tất cả các thảo dược và những dược liệu được truyền cho hấn từ tri thức luyện đan. Hàng hà sa số các loại thảo dược các loại thiên tài địa bảo từ nơi sinh trưởng, điều kiện sinh trưởng, thời gian, cách nhận biết. Phải nói đây là một công trình nghiên cứu vĩ đại, vì Hội Trưởng của Luyện Đan Công Hội tại tổng bộ, Ngao Trường Thiên Cửu phẩm luyện đan sư còn không dám khẳng định mình biết hết các loại thảo dược và thiên tài địa bảo.

Từ đó cho thấy việc Tiểu Thiên nắm vững được các loại thảo dược này cần thời gian và ngộ tính cao bao nhiêu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Tiểu Thiên sáng ra diễn luyện các chiêu thức mà hấn đang sở hữu từ Ca Diệp Thối đến Như Ảnh Tùy Hình và Trảm Phong. Chỉ có sử dụng chiêu thức nhuần nhuyễn thì mới có thể phối hợp hiệu quả được. Khi phối hợp hiệu quả thì có thể giảm được lượng Võ Khí cần thiết và tối ưu hóa lực đạo cũng như công dụng của từng chiêu thức. Hằng ngày, Tiểu Thiên bỏ ra một chút thời gian để trò chuyện với Nhưộc Mẫu, còn lại là hấn vui đùa vào biển tri thức luyện đan phong phú.

Như là một con nghiện, hấn chăm chú lặp đi lặp lại những gì đã được lên kế hoạch sẵn, sáng diễn luyện chiêu thức, trưa trò chuyện với Nhưộc Mẫu và còn lại là học về thảo dược.

Cứ thế hấn đã ở trong biệt viện không đi ra ngoài một tháng.

MỘT THÁNG SAU!!!

Lời tâm sự của Hắc Đế: Cảm tạ các độc giả đã quan tâm tới bộ truyện “Hắc Ám Thần Đế” của ta, để đáp lại những mong muốn từ các bạn, ta không ngại thức khuya hơn tở nữa để ra một chương mới. Mong rằng sẽ còn nhận được nhiều sự ủng hộ từ phía các bạn. Xin chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thanh niên áo đỏ

Trần Quốc Phú, Nơi ở của Tiểu Thiên

Một tháng chăm chỉ luyện tập và khắc ghi. Đến nay Tiểu Thiên cơ bản đã thuộc gần hết những thảo dược và thiên tài địa bảo được truyền thừa.

Một tháng khổ công, một tháng cực nhọc. Nhưng những gì hắn nhận được thì không phí chút nào.

Giữa trưa nắng nóng, gió thổi vi vu, Tiểu Thiên đang tĩnh tọa dưới gốc cây bên trong sân trước cửa phòng của hắn.

“-Còn một tháng nữa tới đợt tỷ võ giao lưu hội của Tam Gia, xem ra trước tiên ta nên tăng thêm kinh nghiệm luyện đan của bản thân.” Mở mắt ra thở phào một hơi, Tiểu Thiên lập kế hoạch cho đợt tỷ võ giao lưu hội sắp tới.

Hiện tại hồn lực của Tiểu Thiên đã tăng trưởng hơn so với lúc còn ở trong động phủ của Phong Bất Hối. Hồn lực của hắn dừng lại ở mức Nhị Cấp Hậu Kỳ đỉnh phong, một tháng tu luyện vừa qua vì phải khắc ghi một lượng lớn tri thức về thảo dược nên việc tiêu hao Hồn lực cho quá trình này là không nhỏ.

Cũng giống như việc ghi lại một lượng lớn thông tin vào một quyển tập thì mực cần cho quá trình này là rất lớn. Hồn Lực cũng tương tự như thế, nhưng nếu đợi cho hồn lực tự phục hồi thì Tiểu Thiên cần thời gian gấp 10 lần của một tháng để ghi được những thông tin đó vào sâu trong trí nhớ của mình.

Điều đó bắt buộc Tiểu Thiên phải sử dụng lấy Từ Tinh Hồn Thạch còn lại của hắn. Điều đó cũng giải thích lấy tại sao Hồn Lực của Tiểu Thiên lại tăng cao đến như vậy.

Thu công đứng dậy Tiểu Thiên chuẩn bị đi ra ngoài, tìm mua dược liệu. Từ lúc hắn đến cái thế giới này thì chưa đi ra phường thị lần nào.

Phường thị của Thiên Nam thành nằm ở trung tâm, Tiểu Thiên vừa bước chân ra khỏi Trần Quốc Phủ đi tiếp về phía Nam. Ước chừng 10 phút đi bộ, trước mặt Tiểu Thiên là những tiếng rao bán của thường dân và cũng có tiếng rao của võ giả.

“-Bánh bao, bánh bao nóng..... hôi đây.”

“-Hò lô ngào đường đây...!”

“-Đại gia, sao lâu không thấy ghé thăm thiếp vậy!”

“-Linh Khí nhất giai đại hạ giá đây, quẹo lùm quẹo lựa đi các huynh đệ tỷ muội ơi”

“-Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, ghé thăm cho con xin chút đồng.”

Vừa đi vừa nghe những tiếng rao bán, Tiểu Thiên như trở lại địa cầu. Hồi ức ủa về, nhìn từng dòng người đi qua đi lại. Những tiếng trả giá hay là đơn giản hơn là những tiếng trẻ con nô đùa tranh nhau một cây hồ lô ngào đường.

Những gì xảy ra làm cho tâm tình của Tiểu Thiên như được đông đầy thêm. Ước chừng một lúc sau Tiểu Thiên đã không còn thấy quầy bán của thường nhân nữa. Xung quanh toàn là Võ Giả, nào là linh quả, linh thảo, tài liệu luyện khí, tài liệu trận pháp, vân vân và mây mây.

Khi Tiểu Thiên nhìn qua bên phải cách hắn 15m thì thấy dòng người ra vào hối hả. Ngược mặt nhìn lên thì ra nơi này là “Luyện Đan Công Hội”. Thu lấy tâm tình chập chờn của mình, Tiểu Thiên bước chân đi vào.

Đập vào mắt Tiểu Thiên là những quầy tiếp tân, tiếp nhận những yêu cầu của khách hàng. Tiểu Thiên đi về một quầy tiếp tân bên tay phải của hắn. Quầy này ít người hơn so với quầy khác, Tiểu Thiên vừa đi đến thì có một thiếu nữ trẻ tuổi, làn da trắng sáng, gương mặt ưa nhìn với nụ cười mím trên môi. Nàng ta vừa thấy cách ăn mặc của Tiểu Thiên thì biết đây là công tử ca của một gia tộc nào đó trong Thiên Nam Thành, thường thì những người như thế ra tay rất hào phóng. Vì hôm nay Tiểu Thiên đi ra ngoài với một bộ thanh sam nhạt, đầu mang phát quán, đai lưng bạch ngọc phối hợp với tướng mạo của hắn thì trong rất soái. Thiếu nữ nở nụ cười đi lại chào hỏi: “Xin hỏi thiếu hiệp cần gì chăng?”

Tiểu Thiên thấy thái độ của nhân viên ở đây thì rất vừa lòng, dù sao cũng là Luyện Đan Công Hội, nếu thái độ nhân viên quá tệ thì chắc hẳn không phát triển được như hiện tại.

-Cô nương có thể lấy cho tại hạ 1000 phần dược liệu của Tụ Khí Đan Nhất Phẩm được không?

Nghe được yêu cầu của Tiểu Thiên, thiếu nữ chột bắt ngờ, nhưng đã trải qua huấn luyện, thiếu nữ nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Thiếu hiệp chờ chút, ta sẽ đi lấy ngay.”

Biểu hiện của thiếu nữ được Tiểu Thiên nhìn vào trong mắt, âm thầm gật đầu vì tố chất của nhân viên nơi đây.

Trong thời gian chờ đợi Tiểu Thiên đi vòng quanh quan sát những gì đang diễn ra nơi đây. Theo những gì Tiểu Thiên quan sát thì nơi đây là đại sảnh của Luyện Đan Công Hội, có tất cả 5 quầy hàng chuyên phục vụ các yêu cầu của khách nhân, nhưng cơ bản thì khách hàng vào đây chỉ có 2 yêu cầu đó là mua đan dược và bán dược liệu. Còn về phần mua dược liệu như Tiểu Thiên thì rất ít. Vì hầu như những người mua dược liệu đều là Luyện Đan Sư hoặc Luyện Đan học đồ (ý chỉ những người vừa mới học luyện đan).

Chính vì thế thiếu nữ mới bất ngờ về yêu cầu của Tiểu Thiên, thường thì những người trẻ tuổi như Tiểu Thiên muốn luyện đan thì nhờ vào gia tộc hoặc nhờ vào sự phụ của họ.

Còn về tự mình đi mua như Tiểu Thiên thì rất ít. Đợi khoảng 15 phút thì Tiểu Thiên thấy thiếu nữ vừa rồi mang ra một bao lớn, bên trong cất chứa 1000 phần dược liệu Tụ Khí Đan nhất phẩm mà hắn yêu cầu.

“-Của công tử tổng cộng 3 vạn 1000 Võ Thạch” kiểm kê tính toán, thiếu nữ báo số tiền và nhìn về phía Tiểu Thiên. Hôm nay, nàng bán cho một mình Tiểu Thiên tương đương với lợi nhuận một tháng của nàng. Vì bán càng nhiều thì phẩm trăm hoa hồng nàng nhận được càng nhiều, vì thế thái độ của nàng đối với Tiểu Thiên đã tốt nay còn tốt hơn. Chịu thôi, thần tài mà ai mà không đối xử tốt.

Tiểu Thiên đi đến kế bên quầy hàng, đưa tay kéo ngang trên bàn thỉnh linh xuất hiện một đồng Võ Thạch, kiểm kê thì đầy đủ 3 vạn 1000 Võ Thạch. Thiếu nữ thấy Tiểu Thiên làm như vậy thì mắt càng tỏa sáng, hận không thể trao thân cho hắn, vì nàng biết đây là thủ thuật lấy đồ từ không gian trữ vật. Nàng nhìn về phía tay phải của Tiểu Thiên thấy trên đó có một chiếc nhẫn, thì càng trấn động hơn.

Vì nhẫn trữ vật không phải ai cũng có, thường thì các võ giả ở đây chỉ sai Túi Trữ Vật, không gian Túi Trữ Vật nhỏ hơn và cũng rẻ hơn, giá cả một Túi Trữ Vật thường thì khoảng 10 vạn Võ Thạch.

Còn Nhẫn Trữ Vật thì tầm khoảng 100 vạn. Bảo sao nàng không trấn động, nàng chỉ thấy được nhẫn trữ vật trên tay của các Luyện Đan Sư của Luyện Đan Công Hội thôi. Còn dạng công tử ca như Tiểu Thiên thì đây là lần đầu. Nàng có một câu châm ngôn khi tiếp xúc với khách hàng đó là “Có tiền không nhất thiết phải có Nhẫn Trữ Vật, nhưng có Nhẫn Trữ Vật thì chắc chắn là có tiền”. Và nhiều lần như thế đã chứng minh cho câu châm ngôn sống của nàng luôn đúng.

Tiểu Thiên thấy thần sắc của thiếu nữ thì cũng an tâm vì hắn biết nàng đã nghĩ hắn có Nhẫn Trữ Vật, thật chất thì hắn có được cái nhẫn trữ vật nào đâu. Đây là hắn đeo một cái nhẫn hắc mua từ trên đường đi đến đây. Cũng không thể lúc nào cũng thò tay vào áo mà lấy đồ được. Đơn giản mua một cái nhẫn để qua mắt thiên hạ, Võ Thạch là hắn lấy từ trong Âm Dạ Không Gian ra.

Hắn đã từng thấy Lăng Thiên Lăng sử dụng nhẫn trữ vật nên cũng biết cách sử dụng.

Tiểu Thiên đi đến kế bên cái bao lớn chứa 1000 phần dược liệu Tụ Khí Đan nhất phẩm của hắn, thần thức quét qua và thu vào Âm Dạ Không Gian, đương nhiên là hắn chạm tay vào và cái bao biến mất, dù sao thì cũng làm động tác bài bản như bản thân có Nhẫn Trữ Vật.

Còn về Nhẫn Trữ Vật thật thì đợi đến khi hắn có đủ tiền thì cũng mua một cái, cũng không thể nào đeo cái nhẫn giả đi ra đường hoài. Đối với người thường và một số Võ Giả tu vi thấp thì không sao, chứ nếu như Võ Giả tu vi cao hoặc có Hồn Lực thì nhìn qua là biết hắn đeo đồ giả.

Thu lấy đồ của mình, Tiểu Thiên bước chân ra khỏi Luyện Đan Công Hội. Vừa đi ra hắn chạm mặt một thanh niên trẻ tuổi, mặc trang phục màu đỏ, đầu búi cao, diện mạo thanh tú đang đi tới. Cả 2 bất động thanh sắc lướt qua nhau, đi ra khỏi Luyện Đan Công Hội một đoạn Tiểu Thiên nhìn lại cửa lầu các của Luyện Đan Công Hội thầm nghĩ: “Thật thú vị, không ngờ hồn lực lại được trình độ như vậy. Không biết là đệ tử của nhà nào đây”. Khóe môi của Tiểu Thiên khẽ nhếch và tiếp tục đi tiếp.

Ở bên trong Luyện Đan Công Hội, thanh niên trẻ tuổi vừa rồi cũng nhìn ra cửa của lầu các nhàn nhây mà nghĩ: “Mạnh thật! không ngờ trong Thiên Nam Thành cũng có thiếu niên có Hồn Lực cường đại như thế. Trở về nhất định phải tra ra hắn là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mộng Hồng Tửu

Nam Thiên Vân, Thiên Nam Thành.

Tiểu Thiên vừa đi vừa ngâm nga ca khúc mà hắn thích nhất khi còn ở Địa Cầu. Nhìn bầu trời chói chan, nhiệt độ trên đường ngày càng nóng. Tiểu Thiên nhanh chân tìm lấy một tửu lầu mà chui vô.

Tính ra thì bây giờ cũng giữa trưa. Từ sáng sớm đi dạo tới giờ hắn chưa có cái gì bỏ bụng, vừa đi vừa tìm.

Cũng chịu thôi, vì trong trí nhớ của tiền thân toàn là kỹ viện dù cho có tửu lầu thì hắn cũng chỉ biết tên nhưng không biết đường. Vì trong quá trình truyền tải trí nhớ của tiền thân thì đã bị mất một số ký ức.

Đi bộ trên đường ước chừng 30 phút. Tiểu Thiên quan sát thấy được một tú lều bốn tầng nằm ở bên ngã tư đường. Thế là hần bước chân vào đấy, ấn tượng đầu tiên của Tiểu Thiên là ở đây rất hỗn tạp, đủ mọi loại người, từ tiểu thư – gia đình đến lão nhân – bé gái. Đi lên tầng 2 tìm một bàn gần cửa sổ ngồi xuống. Một Tiểu nhị nhanh nhẩu tới gần tranh thủ lau lấy cái bàn Tiểu Thiên đang ngồi và hỏi: “Khách quan, ngài cần dùng gì ạ?”

-Ở tú lều này của người có món gì ngon đem lên cho ta hai món và một bình rượu tốt nhất.

-Thưa khách quan, nơi đây của chúng tôi có món nổi tiếng nhất là Phi Sa Hà và Mộng Hồng Tửu rất được các đại gia thưởng thức.

-Ồ.... Nghe tên thôi thì rất khí phách không biết hương vị thì như thế nào đây.

-Haha... Khách quan yên tâm, Phi Sa Hà là món nổi tiếng nhất của Mộng Lâu chúng tôi, bảo đảm khách quan ăn xong là ghiền, haha...!

-Được rồi, vậy cho ta một phần Phi Sa Hà và Mộng Hồng Tửu gì đó của các người đi.

-Vâng, khách quan đợi chút!

Gọi món xong, Tiểu Thiên quay sang cửa sổ nhìn xuống bên kia đường, người ngựa tấp nập, kẻ buôn người bán thật nhộn nhịp. Chợt có một cuộc cãi vả làm Tiểu Thiên chú ý, đó là một nhóm người gồm 2 thanh niên và 2 đại hán.

Một thanh niên mặc cẩm bào màu lam, tay cầm quạt khí thế bức người, 2 đại hán nhìn như người hầu của thanh niên này. Còn thanh niên còn lại ăn mặc lam lũ, quần áo cũ kĩ đang bị 2 đại hán kia đánh đập, dưới con mắt của Tiểu Thiên liếc sơ đã biết 2 đại hán này có tu vi Vô đồ tầng 3 người thanh niên cẩm bào màu lam có tu vi Vô Đồ tầng 5 chỉ thấy trên tay của thanh niên này đang cầm một cái túi màu xám vẽ mặt đắc thắng.

Vì khoảng cách khá xa và tiếng ồn ào trên đường nên Tiểu Thiên không nghe được người thanh niên này nói gì, hần chỉ biết lắc đầu thảm ngẫm: “Nhược nhục cường thực, không có thực lực thì chỉ bị ức hiếp”.

Vừa đến thế giới này, dựa trên những ký ức còn sót lại của tiền thân, Tiểu Thiên liền nhìn nhận sâu sắc cái quy luật đang diễn ra. Ở Địa Cầu thì 4 từ “Nhược nhục cường thực” cũng có diễn ra nhưng không hiện rõ như ở Thiên Vân Đại Lục. Ở Thiên Vân Đại Lục này luật pháp không đáng nói. Luật pháp chỉ nhằm vào kẻ yếu, còn cường giả thì...

Sau khi cảm thấy đánh đủ, người thanh niên cẩm bào ra lệnh cho 2 đại hán rút lui, người thanh niên bị đánh từ đầu đến cuối không hé răng một lời nhưng Tiểu Thiên có thể cảm nhận sâu sắc nỗi phẫn hận, uất ức phát ra từ người này.

Bi ai cho số phận đáng thương, bi ai cho thân phận thấp hèn, bi ai cho kẻ yếu, bi ai cho bản thân Tiểu Thiên. Khi chưa luyện võ hần cũng bi ai như người thanh niên kia, người thanh niên kia đứng lên thất tha thất thiêu mà bước và khuất bóng phía sau con hẻm.

Một võ kịch đến cũng nhanh và đi cũng nhanh, đồ ăn cũng lên tới. Tiểu Thiên thu hồi tâm tư của mình, nhìn về bàn ăn. Chỉ thấy trên bàn có một đĩa không cần nói Tiểu Thiên cũng biết đây là Phi Sa Hà mà tiểu nhị của tú lều giới thiệu. Vì trên bàn chỉ có một đĩa đó với một bình rượu.

Nhìn vào đĩa đồ ăn Tiểu Thiên có thể nhìn ra được đây là Phi Ngự. Vì sao gọi Phi Ngự thì loại cá này chỉ xuất hiện ở các con suối, tới tháng 4,5,6,7,8 hằng năm là sẽ xuất hiện những con Phi Ngự này. Nó sẽ phi ngược dòng suối mà lên thượng nguồn. Mà chúng nó leo lên đó làm gì thì Tiểu Thiên không biết. Nhưng hần biết thịt của Phi Ngự rất ngon, vì hần đã từng ăn nó trong các buổi tiệc mà phụ thân tiện nghi của hần tổ chức.

Còn món Phi Sa Hà của Mộng Lâu thì là Phi Ngự chiên xù để nguyên vẩy, ở dưới phần ức của con Phi Ngự đầu bếp kê lên một cái giá gỗ, hai vây hai bên của Phi Ngự thì chiên rồi để nguyên. Tạo nên hình tượng một con Phi Ngự đang bay, nhưng phía trên Phi Ngự còn phủ lên một chất lỏng màu xanh lam, tạo cảm giác như con Phi Ngự này vừa nhảy lên từ nước. Không thể không nói, món Phi Sa Hà này rất đậm chất nghệ thuật.

Tiểu Thiên nhìn vào thì rất tán thưởng, không hổ là món nổi tiếng nhất của Tửu Lâu này.

Chỉ là... không biết hương vị thì ra sao thôi. Nhìn sang bên cạnh đặt lấy một bình rượu, theo tiểu nhị nói thì đây là Mộng Hồng Tửu bí truyền của tú lều chỉ có Mộng Lâu này là có.

Gỡ bỏ niêm phong của bình rượu và đưa lên mũi ngửi. Nhất thời Tiểu Thiên có một loại xúc động muốn uống sạch lấy bình rượu này.

Đồ ăn ngon và rượu ngon thật là tuyệt vời nếu có thêm một người hiểu về rượu để đối ẩm. Tiểu Thiên chợt bật cười và lắc đầu, hần đến thế giới này đâu có bạn bè gì nhiều.

Một mình ngồi thưởng thức lấy hương vị của món ăn và hảo tửu, Tiểu Thiên vừa ăn vừa nghe lấy bình luận của những người khác. Có thể nói, muốn biết tin tức nhanh nhất thì vào tú lều. Vì nơi này thường tụ tập lấy các võ giả tứ phương, các công tử ca thích khoe khoang và các lão già trang bức.

Ở dưới tầng 1 có một bàn bốn người đang trao đổi tin tức, chỉ nghe một người trong đó nói.

-Có nghe nói không, gần đây bên trong Thiên Cương sơn mạch xảy ra một cuộc tranh đoạt bảo vật.

-Ooh....! như thế nào sao ta không biết.

-Người không biết là chuyện thường, vì đây là Địa Tâm Quả tứ phẩm linh quả tặn sâu bên trong Thiên Cương sơn mạch thường có Tứ Giai yêu thú canh giữ. Bản thân người mới Vô đồ mà đòi biết à. Xiiiiii

-Người.... người cũng là võ đồ thì sao người lại biết, không phải là khoát lác đi.

-Người thì hiểu cái gì, ta có một người bà con là em rể của chị ba con của cô tư cháu của bà nội của lão tía của ta là thành viên của Đoạt Mệnh dong binh đoàn tận mắt chứng kiến cuộc tranh đoạt đó. Người không biết đâu người đoạt được ta nghe nói là một thiên tài của Trình gia, ta nghe nói hình như là Trình An thì phải.

-Thế à... Cụ thể quá...

Cuộc nói chuyện thu hút lấy vài bàn kế bên tham gia thảo luận, Tiểu Thiên lại nghe một bàn khác ở góc tường khá xa nói.

-Này... người có nghe gì về Mã gia chưa?

-Chuyện gì?

-Gần đây Mã Văn Tài thiên tài Mã gia đã đột phá Võ Sĩ tầng 5, thật ghê gớm. Mới 12 tuổi mà đã là Võ Sĩ tầng 5 chẳng bù cho ta chỉ là Võ đồ, thật là bi ai.

-Trời ạ, thật không vậy. Mã gia vậy mà ghê gớm thật, không biết Mã Văn Tài đó có dựa vào đan dược để nâng lên tu vi không nhỉ?

-Không đâu, ta nghe nói là hần chưa bao giờ sử dụng đan dược để nâng cao tu vi. Mới gần đây còn nghe nói hần đánh ngang tay với Tam giai sơ kỳ yêu thú ở bên trong Thiên Cung sơn mạch nữa đấy.

-Thật hâm mộ, ta còn nghe nói Mã Văn Tài này tướng mạo tuấn tú nữa đấy. Mà hình như hần đang theo đuổi Thương Nguyệt Tiểu Thư của Thương gia thì phải.

-Chà chà, vậy thì hần phải tranh đấu với Trình Đào Kim rồi?

-Nhắc tới thì Trình Đào Kim này cũng là thiên tài số 1 của Trình gia.

Một bàn khác nghe 2 người này nghị luận mà cũng bùng bùng khí thế tham gia.

Vừa ăn uống vừa nghe bên dưới thảo luận. Không thể không nói từ lâu là nơi thu thập thông tin nhanh nhất. Chắt lọc lại thì cơ bản có 3 tin tức làm Tiểu Thiên chú ý đó là.

Thứ nhất, Địa Tâm quả tứ phẩm linh quả, quả này dựa trên tri thức về thảo dược mà Tiểu Thiên nhận được thì nó có tác dụng tăng xác xuất trùng kích Võ Vương. Võ Vương là một bước tiến lớn trong hệ thống võ tu của Thiên Văn đại lục. Vì đạt tới Võ Vương thì có thể sử dụng lấy Võ Khí phi hành và thuế biến về chất. Số lượng cũng như chất lượng của Võ Vương khác xa Võ Sư. Nếu nói Võ Sư là 1 thì Võ Vương là 100. Tương đương lấy 100 Võ Sư cũng không địch nổi 1 Võ Vương.

Thứ hai, là Thiên Tài của Mã gia, vì là thiên tài thì chắc chắn sẽ tham gia vào tỷ võ giao lưu hội của tam gia, mà theo hần được biết thì Mã Văn Tài này là khác loại. Hần cũng có thiên phú luyện đan nhưng hần không đi theo sự an bài của gia tộc mà đi theo Võ Tu. Võ Sĩ tầng 5, 12 tuổi thì có thể nói hần đã là thiên tài 100 năm có một của Thiên Nam Thành.

Thứ Ba, là Trình gia Trình Đào Kim. Thiên tài trận pháp sư, theo những gì Tiểu Thiên biết được thì tên Trình Đào Kim này đã tăng cấp lên thành Nhị Cấp Hậu Kỳ trận pháp sư.

Điều thú vị là 2 tên thiên tài này đều theo đuổi lấy Thương Nguyệt, Tiểu thư của Thương gia tại Thiên Nam Thành. Vừa nghĩ Tiểu Thiên vừa cười, tuổi trẻ cường dương, đơn giản là động dục. Mà thiết tình thì cũng nghe nói Thương tiểu thư này dung mạo mỹ miều, là một trong 2 hoa khôi của Thiên Nam Thành.

Những gì cần biết thì cũng đã biết, những gì cần thương thức thì cũng đã thương thức. Tiểu Thiên bảo tiểu nhị lại tính tiền xong rồi đi. Trước khi đi hần bảo tiểu nhị gói cho hần 2 vò Mộng Hồng Tửu. Không thể không nói là rượu này thật ngon, uống vào có một luồng khí tiến vào lục phủ ngũ tạng làm tăng cường lấy nội tạng của hần, trách không được có rất nhiều người vì nó mà điên cuồng. Vừa ngon vừa bổ dưỡng thì không tranh sao được. Đặc biệt hơn là nó mạng lại cho Tiểu Thiên cảm giác như mộng ảo, có lẽ tên Mộng Hồng Tửu là bắt nguồn từ đây.

“Mộng huyền hư ảo, tình chiêm bao.

Hồng trần khốn khổ, lệ tuông trào.

Có lẽ người xưa, không sâu nào.

Tam thiên đại đạo, nan cầu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thuộc Tính Thần Thức

Trần Quốc Phú, Phòng Tiểu Thiên

Trải qua vờ kịch hồi trưa, Tiểu Thiên khắc sâu quy luật của tạo hóa. Vì để mình không giống như gã thanh niên bị ức hiếp kia, Tiểu Thiên chỉ còn cách để cho mình mạnh lên. Mạnh hơn, mạnh nữa và mạnh mãi. Mạnh đến khi không còn ai có thể uy hiếp được hắn.

Tiểu Thiên ngồi tĩnh tọa trên giường, điều chỉnh trạng thái tốt nhất, tâm không tạp niệm, hẩn tiến vào Cửu Long Không Gian.

Nhìn về phía Cửu Long Đình đang tỏa nhiệt nơi xa, Tiểu Thiên một lần nữa niệm lại đan phương của Tụ Khí Đan nhất phẩm. Khi đã ổn thỏa, Tiểu Thiên tiến về phía trước và dừng lại cách Cửu Long Đình gần 50m. Khoảng cách này là ổn thỏa đối với hắn, vì thực chất Cửu Long Đình tỏa nhiệt rất cao, mà cảnh giới của hắn thì chỉ có thể đi tới đây.

Ngồi xếp bằng phía trước Cửu Long Đình, Tiểu Thiên phát tay lấy ra một phần dược liệu của Tụ Khí Đan.

Thôi động thần thức bao phủ lấy Liên Lan Hoa đưa vào bên trong Cửu Long Đình. Nếu có luyện đan sư nào khác mà nhìn thấy Tiểu Thiên làm như thế thì chắc chắn sẽ há hốc mồm mà hỏi: “Sao có thể?”

Vì thần thức ở giai đoạn đầu không thể nào cách không nhập vật giống như Tiểu Thiên được. Thần thức là hình thức diễn hóa của linh hồn ở tầng thứ cao hơn, chỉ có những người có thuộc tính linh hồn mới có được thần thức cũng như có được khả năng thuế biến sang một hình thức hoàn toàn mới hơn.

Tiểu Thiên nhận được truyền thừa tri thức luyện đan, bên trong cũng có đề cập đến vấn đề về thần thức.

Đơn giản mà nói, ở Thiên Vân Đại Lục thần thức chia làm 9 cấp độ cơ bản.

Trong đó 3 cấp độ đầu được gọi là “Thôi Hóa Thần Thức”, có nghĩa là ở 3 cấp độ đầu tiên từ Hồn Lực Nhất Cấp đến Hồn Lực Tam Cấp thì là quá trình Thôi hóa thần thức để thần thức mạnh hơn và trưởng thành hơn.

Và 3 cấp độ tiếp theo thì được gọi là “Diễn Hóa Thần Thức”, có nghĩa là ở 3 cấp độ kế tiếp từ Hồn Lực Tứ Cấp đến Hồn Lực Lục Cấp thì quá trình này sẽ thuế biến thần thức, lột xác lên tầng thứ cao hơn, vào đầu Hồn Lực Tứ Cấp Sơ Kỳ thì sẽ sinh ra thuộc tính Hồn Lực, và trong quá trình từ Tứ Cấp đến Lục Cấp thì sẽ vừa thôi hóa thần thức lẫn thuộc tính. Thuộc tính hồn lực rất đa dạng, nhưng chủ yếu thì là thuộc ngũ hành: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Ngoài ngũ hành: Phong, Băng, Lôi, Thời Gian, Không Gian. Trong đó, thuộc tính ngoài ngũ hành rất hiếm, có thể nói là cực kỳ hiếm, nhất là thuộc tính thời gian và không gian. Không gian vi quân, thời gian vi vương, hai thuộc tính này là đỉnh của đỉnh cấp trong thuộc tính thần thức. Chính vì dân sinh ra thuộc tính thần thức nên quá trình này được gọi là Diễn Hóa.

3 cấp độ cuối cùng của thần thức được gọi là “Thức Hóa Thần Thức”. Đến ở cấp độ này thì không còn đơn thuần là tăng lên cấp độ Hồn Lực nữa, mà là còn phải chọn lọc lấy con đường cho mình. Theo định luật của “Hắc Đế - Đan Võ Thần Đế” người đã biên soạn ra tri thức luyện đan mà Tiểu Thiên được truyền thừa ở bên trong Cửu Long Không Gian có ghi: “Vạn vật trên thế gian, có thể sinh, có thể tử. Chi cần là sinh linh thì sẽ có biến dị, đó là cả quá trình thôi hóa, diễn hóa, thức hóa vạn vật hàng ức vạn năm. Ta cũng dựa theo tiên hiền mà nghiên cứu sâu hơn về thần thức cũng như hồn lực. Kết quả ta nhận định rằng: Thần thức cũng giống như vạn vật sinh sôi, có Thôi hóa, có Diễn hóa và cũng có Thức hóa. Trong những quá trình diễn ra đó thì nhận ra rằng thuộc tính ban đầu là đơn lẻ, nhưng trong quá trình tổ hợp thuộc tính từ người mẹ và người cha thì đã xuất hiện biến số. Khi thuộc tính trội hơn thì sẽ hiện ra trong thần thức của người con. Ví dụ: người cha thần thức thuộc tính hỏa và người mẹ thần thức thuộc tính kim (hoặc không có thần thức) thì người con chắc chắn sẽ hiện ra thần thức thuộc tính hỏa (hoặc không có thần thức) và ngược lại. Trong nhiều năm nghiên cứu ta nhận thấy thuộc tính thần thức có thể có thêm vài thuộc tính khác trong đó có thể chia ra làm Tiên Thiên và Hậu Thiên, một đứa trẻ có thể có hơn 1 thuộc tính thần thức.”

Chính vì vậy, Thức hóa thần thức ở cấp độ này có nghĩa là thức đẩy hóa thuộc tính thần thức mà mình chọn. Những người có thần thức đơn thuộc tính thì có thể lựa chọn tiếp tục thức đẩy lấy thuộc tính của mình và có thể thêm một thuộc tính khác (thuộc tính Hậu Thiên), vì đến cấp độ này thuộc tính thần thức đã trưởng thành, có thể gánh lấy một thuộc tính khác. Nhưng nếu thuộc tính thần thức chưa trưởng thành mà thêm vào một thuộc tính khác thì có thể gây sụp đổ thần thức, nhẹ thì thần trí điên loạn, nặng thì tử vong tại chỗ. Chính vì thế, không người nào dám thêm thuộc tính thần thức khi thuộc tính thần thức ban đầu chưa trưởng thành. Những người có thần thức đa thuộc tính (thuộc tính Tiên Thiên) thì có thể lựa chọn lấy thần thức thuộc tính mà bản thân cần và hiển nhiên là có thể thêm vào thuộc tính khác (thuộc tính Hậu Thiên). Tổng hợp lại thì ở đây được gọi là Thức đẩy hóa thần thức gọi tắt “Thức Hóa Thần Thức”.

Vì thế việc Tiểu Thiên thần thức chưa chuyển sang cấp độ Diễn Hóa mà có thể cách không nhập vật thì có thể nói là “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” vì để có thể cách không nhập vật thì thần thức phải vào Tứ Cấp Hồn Lực, vì đến giai đoạn này thần thức mới trưởng thành mạnh mẽ và có khả năng cách không nhập vật. Khi thần thức trưởng thành ở cấp độ cao hơn thì có thể vận dụng vào nhiều khả năng cao hơn nữa.

Điều này cũng không thể nói là Tiểu Thiên có thể vận dụng cách không nhập vật. Vì đây là bên trong Cửu Long Không Gian, đơn giản mà nói là tương tự không gian của Nhấn Trữ Vật. Có thể dùng thần thức để sắp xếp các đồ vật bên trong và Cửu Long Không Gian là một dị loại, Tiểu Thiên có thể luyện đan ở đây và di chuyển đồ vật tùy ý hắn, chỉ có Cửu Long Đình là hắn di chuyển không được.

Cửu Long Đình có tu di không gian bên trong và có hẩn song trọng không gian. Tầng không gian phía dưới thì chứa đựng lấy hỏa diễm ngập trời, đây là ghi chú bên trong tri thức luyện đan. Tầng không gian phía trên thì có thể vận dụng ý niệm để điều chỉnh nhiệt độ bên trong.

Liên Lan Hoa vừa mới được Tiểu Thiên đưa vào bên trong chưa được 5 giây thì đã hóa thành tro và rớt xuống. Tiểu Thiên cũng không bất ngờ, vì lần đầu luyện đan chưa canh chuẩn nhiệt độ thì cũng bình thường. Tiếp tục cho thêm một căn Liên Lan Hoa vào tiếp, lúc này nhiệt độ bên trong đã hạ bớt nhưng Liên Lan Hoa cũng không trụ được lâu thì cũng hóa thành tro tàn, Tiểu Thiên cũng không gấp, vì gấp sẽ không ăn được đậu hũ nóng.

Tiếp tục cho vào và điều chỉnh, cho vào và điều chỉnh cứ thế tới căn Liên Lan Hoa thứ 94 thì tinh lọc ra được một giọt nước màu hồng phấn, đó là tinh hoa được liệu của Liên Lan Hoa, Tiểu Thiên vẫn bình tĩnh mà tiếp tục tinh lọc, Tiểu Thiên không hề hấp tấp vì với hắn mà nói đây còn cách xa điều hắn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.